

2105

17

4

AMMA

504

ΕΠΙΤΟΜΗ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΣΤΗΝ ΤΕΘΕΓΣΑ

Εἰς χρῆσιν τῶν Φιλομαθῶν παρὰ τῆ ἐλ-
λογιμωτάτῃ Ἑ. Α΄εἰς Α΄υδροῦς

ΚΥΡΪΟΥ ΚΥΡΪΟΥ

ΣΟΥΓΔΟΥΡΗ,

Καὶ μὴ Τρίτου τύποις ἐκδοθεῖσα.

Ἡ ΤΙΝΙ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗ

Συνογραμμάτων περὶ Στιγμῆς, καὶ ἄλλο
περὶ Μέτρων Ποιητικῶν.

Τὰ πάντα μετ' ὅσων οἶόν τε τῆς ἐπιμελείας
διορθωθέντα.

αΨπά. ΕΝΕΤΙΉΣΙΝ, 1781.

Παρὰ Νικολάου Γλυκεῖ τῷ ἔξ Ἰωαννίνων.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.

W H I T O M H

TRAMMAYLIZ

ETIETEFIA

...

...

30110111

...

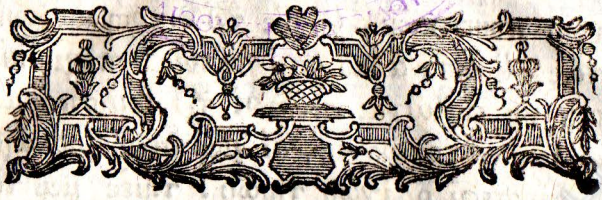
...

...

...

...

...

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΜΑΘΕΣΙ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΛΥΚΥΣ
Ο ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Α' τῆς Γραμματικῆς εἶδη πολ-
λά εἰσι ἔ διάφορα, ἄλλο μερ-
ὄς τὸ περὶ τῆς ὀκτῶ τῆς λόγου μερῶν, ἄλλο
δὲ τὸ περὶ σωτάξεως αὐτῆς, καὶ ἄλλο τὸ
περὶ Ὄρθογραφίας, ἔ ἕτερον τὸ περὶ μέ-

τρω ποιητικῶν, ἐ τῆς ἴδ' διχρόμων χη-
 σεως, ἐ ἔτι ἄλλο πρὸς τῆτοις· περὶ τῆ-
 των δ' εὐρίωται πολλοὶ ἴδ' φιλοπόμων
 ἀνδρῶν γεγραφότες, οἱ μὲν περὶ πολλῶν,
 οἱ δὲ περὶ ὀλίγων τιμῶν. τιμὲς μὲν τοὶ
 ἐ θεωρητικώτερον ἢ γραμματικώτερον ξυ-
 μεγράψατο, δυσληπτοτέρας ἐ ἐρωδεσέ-
 ραυ τοῖς φιλομαθεσὶ τὴν πραγματικῶν ἐρ-
 γασάμενοι. Ἔτεροι δὲ καὶ εἰς μῆκος πο-
 λὺ λόγῳ ἐλθόντες, τινάλλως τῆ μαθη-
 τιῶντας ἐκδεδαπασηκέμαι τὸν χρόνον ἐγέ-
 μοτο αἴτιοι. Ὁ μὲν τοὶ πολυμαθῆς καὶ
 ἐλλόγιμος ἀνὴρ, ΚΥΡΙΟΣ ΣΟΥΓΔΟΥΡΗΣ,
 ὁ τὸ παρὸν σωτηγμάτιον πεπονηκῶς, ἔ-
 δεμὶ τούτων προχῶν, ἐγὼ ἄλλω τινα
 βεβαδικεῖαι ὁδῶν, ἀμαρεσέραυ τε, καὶ
 σωτετμημερίω τὰ μέγιστα. Σιμετάξατο δὲ
 περὶ ἴδ' χρεωδεσέρων, περὶ προσωδίας
 φημὶ, ἀφθρωυ τε, ἐ ὀρομάτων, καὶ ῥη-
 μάτων, καὶ προθέσεων, τὰ λοιπὰ παρα-
 λιπῶν τοῖς βελομεῖοις ἐραμίζεσθαι ἐν ἐ-
 τέροις ξυγγραμμάσιν. ἔστι μὲν δ' αὖ θαυμά-

σιος τφούρτι ὁ ἀνήρ, καὶ παντὸς λόγος ἀ-
 ξιος. Παρέλιπε γὰρ, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, ἔ-
 δε ἔν τῶν εἰς ταῦτα τὰ τῆ λόγος μέρη ἀ-
 ρηκότων, καφόσι τε καὶ διαιρέσεσι κατα-
 ποκίλας τῷ πραγματείᾳ. Ἐ τὸ δὴ
 θαυμασιώτερον, ὅτι ἐν ὀλίγοις πολλὰ συ-
 μπεριείληφε, Ἐ ταῦτα μὲν σαφωείας
 ἀπάσης, ἀρύθμως τε καὶ ἐσκεμμένως τὰ
 πάντα διαταξάμενος, ὡς μὴ ἀποκάμειν
 τοὺς ἀναγινώσκοντας, ἀλλ' ἐν ὀλίγῳ χρό-
 νῳ, Ἐ οἶον εἶπεν, ἀπορητὶ Ἐ ἀνεπαί-
 θητως ἐγκρατεῖς γυμνασθῆναι τῆ ποδῶμεν.
 Τοιαύτης δὲ ἔσης τῆς πραγματείας, καὶ
 παρὰ πολλῶν ἐπιζητημένης, χρησιμωτά-
 τῆς τε τὰ μέγιστα τοῖς φιλομαθέσιν, ἔκ-
 ρημα τύποις αὐτῷ ἐκδῶναι, προδείς ἐπὶ
 τῷ τέλει δύο τιμὰ σωταγμάτια, ἕκ ἀ-
 πεικότα, ἀλλὰ Ἐ λίαν σωτελῶντα πρὸς
 καταρτισμὸν αὐτῆς ὧν τὸ μὲν πεφιλο-
 πόρηται παρὰ τῆ Σοφωτάτῃ Πατριάρχῃ
 ΚΤΡΙΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ, περὶ Στιγμῆς
 ἐπιγραφόμενον. τὸ δὲ παρὰ τῆ Ἐπιση-

μορικωτάτη ἀνδρὸς Θεοφίλου τῆ Κορυδα-
 λέως περὶ ποιητικῆς μεθόδου. ἐν ᾧ περὶ
 τῆ διαφόρων μέτρων, ἔτι περὶ δυνάμεως
 διχοτόμων ἄριστα ἔξηκριβωμένως τε ἔτι ἀ-
 σιωπῆτος διείληφε. ἔτι ἴρα μὴ προσκορῆς
 γέρωμαι, ἔξῃσι τῶ βυλομερῶ ἀνδραμεῖν
 τῶ Πίρακι. ἐν ᾧ δυνήσεται ἀκριβῶς κα-
 ταμαθεῖν ὅσα ἔτι οἷα τῆ παρῶν πραγμα-
 τεῖα ἐμπειρέχεται. Πέπεισμαι ἔτι ὡς ἀ-
 ποδεχθήσεται παρ' ὑμῶν μετὰ πάσης τῆς
 προθυμίας, ἔτι τῆς προσηκῆσης ἀξιῶετε
 ἀποδοχῆς. Εὐρῶθε.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΙ ΕΣΤΙ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Καὶ εἰς πόσα διαιρῶνται τὰ Εἰκοσι-
 τέσσαρα Γράμματα.

Γραμματικὴ ἐστὶ τέχνη, τῷ ὀρθῶς νοεῖν,
 λέγειν, ἢ γράφειν διδασκτική.

Γράμμα ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τῆς φων-
 ῆς, ἢ ἀδιαίρετον.

Τὰ Γράμματα εἰσὶν εἰκοσιτέσσαρα . α. β. γ. δ. ε.

ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω.

Ἄτινα λέγονται ἢ σοιχεῖα. ὅτι εἰσὶν ἀδιαίρετα,
 ἢ ἀρχαὶ συλλαβῶν, ἢ λέξεων, ἢ λόγων.

Τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα διαιρῶνται εἰς δύο,
 εἰς φωνήεντα, ἢ εἰς σύμφωνα.

Καὶ φωνήεντα μὲν εἰσὶν ἑπτὰ. τ. α. ε. η. ι. ο. υ. ἢ ω.

Καὶ λέγονται φωνήεντα, ὅτι καθ' ἑαυτὰ ἀποτε-
 λῶσι φωνήν.

Τὰ ἑπτὰ ἔν φωνήεντα, διαιρῶνται εἰς μακρὰ, ἢ

καὶ διπλᾶ λέγονται, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δί-
χρονα.

Καὶ μακρὰ μὲν εἰσὶ δύο, τὸ η, καὶ τὸ ω.

Καὶ λέγονται μακρὰ, ὅτι μακρὸν ἐπιδέχονται
χρόνον.

Λέγονται δὲ καὶ διπλᾶ, ὅτι ἐκ δύο σύγκεινται
χαμμάτων.

Τὸ η σύγκειται ἐκ δύο εε ἀντιστρόφως, τὸ ω ἐκ
δύο οο.

Βραχέα δὲ εἰσὶ δύο, τὸ ε, καὶ τὸ ο. καὶ λέγονται
βραχέα, ὅτι βραχυῶ ἐπιδέχονται χρόνον.

Δίχρονα δὲ εἰσὶ τρία. α. ι. υ. καὶ λέγονται δίχρο-
να, ὅτι ἐπιδέχονται δύο χρόνους, μακρὸν, καὶ
βραχυῶ.

Τὰ βραχέα, καὶ τὰ δίχρονα διαίρυνται εἰς δύο,
εἰς προτακτικά, καὶ ὑποτακτικά.

Καὶ προτακτικά μὲν εἰσὶ τρία, τὸ α, τὸ ε, τὸ ο.
Λέγονται προτακτικά, ὅτι προτάττονται ἐν τῇ
σωθέσει τῆς διφθόγγων.

ὑποτακτικά δὲ εἰσὶ δύο, τὸ ι, καὶ τὸ υ.

Καὶ λέγονται ὑποτακτικά, ὅτι ὑποτάττονται ἐν
τῇ σωθέσει τῆς διφθόγγων.

Αἱ δίφθογοι εἰσὶ δέκα.

Καὶ λέγονται Δίφθογγοι, ὅτι σύγκεινται ἐκ δύο
φθόγγων, ἢ τοι φωνησέων.

Διαίρυνται αἱ δίφθογγοι, εἰς κρείας διφθόγγους,
καὶ εἰς καταχρηστικὰς διφθόγγους.

Δίφθογγοι κρείαι εἰσὶν ἕξ. αι. αυ. ει. ευ.
οι. ου.

Καὶ λέγονται κύριαι, ὅτι ἐνεργεῖα ἔχουσι πρὸς δύο φθόγγους.

Καταχρηστικαὶ δίφθογγοι εἰσὶ τέσσαρες, τὸ α. η. ω. υ.
Καὶ λέγονται καταχρηστικαὶ, ὅτι διωάμεν ἔχουσι τὸν εἰς α φθόγγον, ἥτοι τὸ ι.

Περὶ Διαιρέσεως τῶν συμφώνων.

Τὰ σύμφωνα εἰσὶ δέκα καὶ ἑπτὰ . β. γ. δ. ζ. θ.
κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Λέγονται δὲ σύμφωνα, ὅτι μετὰ τῶν φωνηέντων συμφωνεῖσι, δηλαδὴ ἀποτελεῖσι φωνὴν, καὶ δὲ καθὼς τὰ φωνήεντα.

Τὰ σύμφωνα διαιρῶνται εἰς δύο, εἰς ἡμίφωνα, καὶ ἄφωνα.

Καὶ λέγονται ἡμίφωνα, ὅτι ἕξ ἡμισείας εἰσὶ φωνήεντα, καὶ ἄφωνα. δηλαδὴ ἕτε κελεύς φωνήεντα, ἕτε κελεύς ἄφωνα. καὶ εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν ὀκτώ. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ.

Τὰ ἡμίφωνα διαιρῶνται εἰς τρία, εἰς διπλά, εἰς ἀμετάβολα, καὶ εἰς τὸ μοναδικὸν σ.

Καὶ διπλά μόν εἰσὶ τρία. ζ. ξ. ψ. καὶ λέγονται διπλά, ὅτι ἐκ δύο σύγκεινται ζευματίων.

Τὸ μόν ζ σύγκειται ἐκ τῶ σδ. οἶον, σδωή, ἀντί ζωή.

Τὸ δὲ ξ ἐκ τῶ κσ. οἶον, κσύλον, ἀντί ξύλον. ἕτε πάλαι ἐξεράφοντο.

Τὸ δὲ ψ ἐκ τῶ πσ. οἶον, πσυχή, ἀντί ψυχή. ὡς καὶ νυν εἴθισται παρὰ λατίνους.

Ἀμετάβολα δὲ εἰσὶ τέσσαρα. λ. μ. ν. ρ.
 Καὶ λέγονται ἀμετάβολα, ὅτι ἔ μεταβάλλονται,
 ἔτε ἐν ταῖς σιωδέσει τῶν λέξεων, ἀρχομένην
 ἀπὸ φωνήεντος δασυομένης, ἢ φιλικῆς, ἔτε
 ἐν ταῖς κλίσει τῶν ὀνομάτων, ἔτε ἐν ταῖς ᾄ-
 νοις τῶν ῥημάτων.

Καὶ τὸ σ λέγεται μοναδικόν, ὅτι κατὰ τι συμφω-
 νεῖ, καὶ κατὰ τι διαφέρει τῶν ἀμεταβόλων συμ-
 φάνων.

Τὰ ἄφωνα εἰσὶν ἐννέα. β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ.
 καὶ λέγονται ἄφωνα, ἔ δια τὸ μηδαμῶς ἔχειν
 φωνὴν, ἀλλὰ διὰ τὸ τέλειον τῆς φωνῆς, τὸσον
 ἀναλόγως ἐλαττωθῆναι ἀπὸ τῶν ἡμιφάνων, ὅσον
 τὰ ἡμιφωνα ἀπὸ τῶν φωνηέντων.

Τὰ ἄφωνα διαιρῶνται εἰς ἑξία, εἰς φιλά, εἰς δα-
 σέα, καὶ εἰς μέσα.

Καὶ φιλά μὲν ἑξία. κ. π. τ. καὶ λέγονται φιλά,
 ὅτι ἔπονται αἰεὶ ταῖς ἀρχομέναις ἀπὸ φωνήεν-
 τος φιλικῆς λέξεσι.

Δασέα δὲ εἰσι ἑξία. θ. φ. χ. καὶ λέγονται δα-
 σέα, ὅτι ἔπονται αἰεὶ ταῖς ἀρχομέναις ἀπὸ φω-
 νήεντος δασυομένης λέξεσι.

Μέσα δὲ ἑξία. β. γ. δ. καὶ λέγονται μέσα, ὅτι
 τῇ ποροφορᾷ τῶν δασέων εἰσὶ φιλότερα, καὶ τῶν
 φιλῶν δασύτερα. διὰ τῆτο πολλάκις, αὐτὰ ἀλ-
 λήλων λαμβανονται, καὶ διαφορᾶς σιωπῶνται
 ταῖς ἀπὸ φωνήεντος δασυομένης ἢ φιλικῆς
 ἀρχομέναις λέξεσι.

Περὶ τῶ ποτε ῥέπονται τὰ Φιλὰ σύμφωνα
εἰς δασέα.

Τὰ Φιλὰ σύμφωνα ῥέπονται εἰς δασέα ἔως. ὅ-
τε ἐπὶ τῆς τελουταίας συλλαβῆς τῆς λέξεως δύ-
ριθῆ φιλὸν σύμφωνον, καὶ ἡ ἐπομένη λέξις ἄρ-
χεται ἀπὸ φωνήεντος δασυμορίου, τότε γυνομέ-
νης ἀποβολῆς τῶ φωνήεντος,

Τὸ μὲν π ῥέπεται εἰς φ. οἶον, ἐφ' ἡμᾶς, ἀντὶ
τῶ ἐπὶ ἡμᾶς.

Τὸ δὲ κ ῥέπεται εἰς χ. οἶον, πλέχ' ἑαυτὸν, ἀν-
τὶ τῶ πλέκε ἑαυτὸν.

Τὸ δὲ τ ῥέπεται εἰς θ. οἶον, καθ' ἡμᾶς, ἀντὶ
καθ' ἡμᾶς.

Περὶ τῶ ποτε ῥέπεται τὰ δασέα εἰς φιλά.

Ὅτε τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ δασέων συμφώνων, πό-
τε ὁ παρακείμενος καὶ ὁ μέσος ῥέπασιν τὰ δα-
σέα εἰς φιλά.

Τὸ μὲν φ ῥέπασιν εἰς π. οἶον, φονδῶ, πεφό-
νδκα.

Τὸ δὲ χ ῥέπασιν εἰς κ. οἶον, χωνδῶ, κεχώνδκα.

Τὸ δὲ θ ῥέπασιν εἰς τ. οἶον, θαυμάζω, τε-
θαύμακα. ὅθεν.

Τὸ μὲν π' ἔχει ἀντίσοιχον τὸ φ.

Τὸ δὲ κ' ἔχει ἀντίσοιχον τὸ χ.

Τὸ δὲ τ' ἔχει ἀντίσοιχον τὸ θ.

Ὅθεν τὸ β μέσον ἐστὶ τῶ π καὶ φ.

Τὸ γ μέσον ἐσὶ τῶ κ χ.

Τὸ δὲ δ μέσον ἐσὶ τῶ τ κ' θ.

Περὶ τῶ τίεσι συλλαβῆ, κ' εἰς πόσα
διαίρεται.

Ἐκ πῶν εἰκοσιπενσάρων γραμμάτων γίνονται αἱ
συλλαβαί.

Καὶ ἡ συλλαβὴ ἐστὶ σύλληψις τελάχιστον δύο γραμ-
μάτων.

Διαίρεται δὲ ἡ συλλαβὴ εἰς δύο, εἰς κυρίαν συλ-
λαβῶν, κ' εἰς καταχρηστικῶν συλλαβῶν.

Κυρία συλλαβὴ λέγεται, ἡ γινομένη ἐκ δύο γραμ-
μάτων, δηλαδή ἐξ εἰδὸς φωνήεντος, καὶ εἰδὸς
συμφώνου.

Καὶ ἡ μὲν κυρία συλλαβὴ γίνεται ἑξαχῶς.

Ἡ^α ἐκ μόνου διφθόγγου, ὥστε πᾶσαι αἱ δίφθογγοι
κυρίαί συλλαβαί λέγονται.

Ἡ^β ἐκ διφθόγγου κ' εἰδὸς συμφώνου. οἶον, δεῦτε.

Ἡ^γ ἐκ διφθόγγου κ' δύο συμφώνων. οἶον, πνεῦμα.

Καὶ πάλιν.

Ἡ^δ ἐκ φωνήεντος καὶ εἰδὸς συμφώνου. οἶον, αν.

Ἡ^ε ἐκ φωνήεντος καὶ δύο συμφώνων. οἶον, θρω.

Ἡ^ς ἐκ φωνήεντος κ' τριῶν συμφώνων. οἶον, τρα.

Ἡ^ζ δὲ καταχρηστικὴ συλλαβὴ γίνεται μοναχῶς, ἐξ
εἰδὸς μόνου φωνήεντος. διὸ πάντα τὰ φωνήεντα
λέγεται καταχρηστικαὶ συλλαβαί.

Περὶ τῆ ποσαχῶς λέγεται ἡ Συλλαβή.

- Ἡ Συλλαβὴ λέγεται τετραχῶς, ἢ μακρὰ φύσει, ἢ μακρὰ θέσει, ἢ βραχεῖα, ἢ κοινή.
- Ὅτε ἡ συλλαβὴ ἔχη φωνῆον μακρὸν, η, ἢ ω, ἢ μίαν τῶν διφθόγγων, ἢ δίχρονον περισπώμενον, οἶον, πᾶς πῦρ, λατῖνος, μακρὰ φύσει λέγεται.
- Ὅτε ἡ Συλλαβὴ ἔχη φωνῆον βραχὺ, ἢ δίχρονον. καὶ πρὸ αὐτῶ ἐσὶν ἢ διπλὸν συμφωνον, ἢ δύο ἀμετάβολα, ἢ δύο σσ, ἢ δύο σύμφωνα, ἢ δύο ἄφωνα, τότε θέσει μακρὰ λέγεται.
- Ὅτε ἡ συλλαβὴ ἔχη φωνῆον βραχὺ, μὴ ὄντων πρὸ αὐτῶ δύο συμφώνων, τότε λέγεται βραχεῖα.
- Ὅτε ἡ συλλαβὴ ἔχη φωνῆον δίχρονον, ἢ βραχὺ καὶ πρὸ αὐτῶ εἰσὶ δύο σύμφωνα, τὸ ἐν ἄφωνον, καὶ τὸ ἕτερον ἀμετάβολον, ἢ ὅτε ἔχη φωνῆον δίχρονον μόνον καὶ μὴ περισπώμενον, λέγεται κοινή.

Περὶ Προσωδίας.

Προσωδία ἐστὶ τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτε. αἱ δὲ Προσωδίαὶ εἰσὶ δέκα, ὀξεῖα ᾽, βαρεῖα ᾿, περισπώμενη ᾿, μακρὰ ᾿, βραχεῖα ᾿, δασεῖα ᾿, ᾿, λῆ ᾿, ἀπόστροφος ᾿, ὑψὺ ᾿, καὶ ὑποδιασολή ᾿.

Ἡ προσωδία διαιρεῖται εἰς τέτταρα, εἰς τόνους, χρόνας, πνύματα, καὶ πάθη.

Περὶ

Περὶ Τόνων.

- Τόνοι μὲν εἰσι ἑεῖς, Ὁξεῖα, Βαρεῖα, καὶ Περιπαωμνίη.
- Ἡ Ὁξεῖα τίθεται ἐν τῇ ληγέσῃ, παραληγέσῃ, καὶ προπαραληγέσῃ.
- Ἐν τῇ ληγέσῃ τίθεται, ὅταν ὁ λόγος ἐκ ἔχῃ σιωπέειαν, ἀλλὰ τελείαν σιγμῶ. οἶον, ἀνδραπος ἀγαθός.
- Ἡ ἔχουσα λέξις τῶν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς ληγέσης, καλεῖται ὀξύτονος. οἶον, ἀγαθός.
- Ἡ ἔχουσα λέξις τῶν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς παραληγέσης, καλεῖται παροξύτονος, καὶ βαρύτονος. οἶον, λόγος.
- Ἡ ἔχουσα λέξις τῶν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγέσης, λέγεται προπαροξύτονος, καὶ βαρύτονος. οἶον, ἀνδραπος.
- Ἡ Βαρεῖα τίθεται ἐν τῇ ληγέσῃ ἔχοντος τῆς λήγῃ σιωπέειαν. οἶον, ἀγαθός ἀνδραπος.
- Ἡ Περιπαωμνίη τίθεται ἐν τῇ ληγέσῃ, καὶ παραληγέσῃ. ἐπὶ δὲ τῆς προπαραληγέσης ἰσθόποτε Περιπαωμνίη τίθεται.
- Ἡ ἔχουσα λέξις τῶν Περιπαωμνίῳ ἐν τῇ ληγέσῃ, λέγεται περιπαωμνίος. οἶον, Ἡρακλῆς.
- Ἡ ἔχουσα λέξις τῶν Περιπαωμνίῳ ἐν τῇ παραληγέσῃ, λέγεται προπεριπαωμνίος. οἶον, ἀνδρεῖος.

Κανόνες περὶ τῶν ὅσα περιπαῶνται.

Πᾶν μακρὸν πρὸ βραχέος κείμενον, περιπαῖται, οἶον, πρῶτος.

Πᾶσα γυνική, καὶ δοτική τῶν ἄρθρων περιπαῖται.

Πᾶσα γυνική καὶ δοτική μακροκατέλικτος ἔσα, καὶ τὸν τόνον ἐπὶ τέλει δεχομένη, περιπαῖται. οἶον, ποταμῆς, ποταμῶ.

Ἡ δὲ γυνική, γεῶ, λεῶ, ἔ περιπαῖται, διὰ τὸ εἶναι Ἀττικῶ.

Πᾶσα λέξις ἐκ σωμαρέσεως γινομένη, καὶ τὸν τόνον ἐπὶ τῆς ληγέσης δεχομένη, περιπαῖται. οἶον, ποιῶ, ἀπὸ τῆς ποιέω.

Πᾶν ὑποτακτικὸν ῥήμα, τὸν τόνον ἐπὶ τῆς ληγέσης δεχομένη, περιπαῖται. οἶον, τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ.

Πᾶσα ὀνομαστική, καὶ αἰτιατική ἐκ σωμαρέσεως γινομένη, περιπαῖται. οἶον, ἀπὸ τοῦ γαῖα, γῆ, καὶ ἀπὸ τῆς νόος, γίνεται νῆς.

Οἱ δῶτεροι ἀόριστοι τῶν ἀπαρμεφάτων, καὶ οἱ δῶτεροι μέλλοντες τῶν ὀριστικῶν ῥημάτων περιπαῶνται. οἶον, λαβεῖν ἔλθεῖν, φαγεῖν. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.

Πάντα τὰ εἰς ας, καὶ εἰς υς, καὶ ες, ἀπλᾶ μονοσύλλαβα ἄρσενικά περιπαῶνται. οἶον, πᾶς, μῦς, βῆς.

Τὰ δὲ ἰχθῦς, ἀπφῦς, διονῦς, ὄσφῦς, ὄφρῦς, εἰ
καὶ δισύλλαβα, ἀλλ' ἐν ἠκολούθησε τῷ κανόνι
τῷ δε.

Πάντα τὰ εἰς αν, καὶ ωρ, καὶ υρ, ἀπλᾶ εἰδέτερα
μονοσύλλαβα, περισπῶνται. οἶον, παῦ, σκῶρ,
πῦρ.

Πᾶσα αἰτιατικὴ τῷ περιπτοσυλλάβων μονοσυλλά-
βων ὀνομάτων εἰς ν λήγῃσα, περισπᾶται. οἶον,
κλεῖν, μῦν, σὺν, βῆν.

Πᾶσα κλιτικὴ διφθόγγῳ λήγῃσα, καὶ τὸν τόνου
ἐπὶ τῆς ληγέσης δεχομένη, περισπᾶται. οἶον,
βασίλευ, παῖ, ἱερεῦ, βᾶ.

Τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα τῆς πρώτης Κλίσεως
τῷ ἰσοσυλλάβων, καὶ τὸν τόνου ἐπὶ τῆς ληγέσης
δεχόμενα, περισπῶνται. οἶον, Θωμᾶς, Κοσ-
μας.

Κανόνες περὶ τῶν ὅσα εἰ περισπῶνται.

Ἐπάνω βραχείας συλλαβῆς περισπωμένη εἰ τίθε-
ται. οἶον, ποδός, λαός.

Μακρᾶς ἕσης τῆς ληγέσης, τόνος εἰ τίθεται ἐπὶ
τῆς προπαραληγέσης. οἶον, αξίς. πλὴν ἐπὶ
τῷ ἀττικῶν πτώσεων, καὶ ὀνομάτων. οἱ δὲ Ἀτ-
τικοὶ ἐπὶ τῷ τοιάντων ἐκ ἐφύλαξαν τὸν παρόντα
κανόνα. οἶον, πόλεως, ὄφειως.

Μακρᾶς ἕσης τῆς ληγέσης, περισπωμένη εἰ τίθε-
ται ἐπὶ τῆς παραληγέσης. οἶον, μέσης.

Ἐπάνω θέσει μακρᾶς συλλαβῆς περισπωμένη οὐ τίθεται. οἶον, γράμμα. τὸ δὲ φράγμα περισπᾶται, ὅτι φύσει μακρόν ἐστίν, ἀπὸ τῆς φωνῆς. Πᾶσα ὀνομαστικὴ, καὶ αἰτιατικὴ τῶν ἄρθρων εὐδίοτε περισπᾶται.

Πᾶσα ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ ἀσυναίρετος ἔσα, εὐδίοτε περισπᾶται.

Ἐπὶ τῆς προπαραληγέσης περισπωμένη εὐδίοτε τίθεται.

Περὶ Χρόνων.

Χρόνοι εἰσὶ δύο, ὁ μακρὸς, καὶ ὁ βραχύς υ. ἐτίθετο πάλαι ἐπὶ τῶν μακρῶν φύσει, ἢ θέσει, ἢ βραχέων συλλαβῶν.

Περὶ Πυδμάτων.

Πυδματα εἰσὶ δύο, ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλὴ.

Περὶ τῆς ποῖα αἰεὶ δασυόνται.

Πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην δασυέται, οἶον, ὁ.

Πᾶσα λέξις ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ρ, δασυέται. οἶον, ῥῆμα, ῥήτωρ.

Πᾶσα λέξις ἀρχομένη ἀπὸ τῆς υ δασυέται. οἶον, υός.

Πάντες οἱ αἰτιολογικοὶ συνδέσμοι δασυόνται, πλὴν τῶν ὄφρα.

Τὰ κατ' ἀφαίρεσιν ψιλᾶ συμφώνησι γινόμενα, πάντα δασυόνται, οἶον, ἕως, ἀπὸ τῆς τέως. ὅτε,

ἀπὸ τῆς πότε, λυίκα, ἀπὸ τῆς πηνίκα, ὡς, ἀπὸ τῆς πῶς. καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Πάντα τὰ ἀειθμητικά δασυέται. οἶον, εἶς, εἶος, εἶ, εἶα. πλὴν τῆς οἰπῶ, καὶ ἐννεά, καὶ τῆς αὐτῆς δεκάδων, ὀγδοήκοντα, ἐννεήκοντα.

Περὶ τῆς ποῖα Φιλᾶται.

Πάντα τὰ σερητικά Φιλᾶται. οἶον, ἄκακος. πλὴν τῆς ἦκισα.

Ἀκριβεστέρα διδασκαλία τῆς Προσῳδίας.

Καὶ παρῶτον περὶ Τόνων.

Τόνος ἐστὶν ἐπίτασις, ἢ ἀέσις, ἢ μεσότης συλλαβῶν ὁφθαλίαν ἔχουσα. καὶ λέγεται τόνος παρὰ τῆς τείνειν τὴν φωνὴν ὅστις διαίρεται εἰς ἑξία, εἰς ὀξεῖαν, βαρεῖαν, καὶ περισπωμένην.

Ὀξεῖα μὲν ἐστὶν ἐπίτασις συλλαβῆς.

Βαρεῖα δὲ ἀέσις συλλαβῆς.

Καὶ Περισπωμένη μεσότης ἀέσιως συλλαβῆς, καὶ ἐπίτασεως.

Καὶ Ὀξεῖα μὲν λέγεται, ὅτι ἀναβαίνουσα τείνεται ἢ φωνή.

Βαρεῖα δὲ, ὅτι καταβαίνουσα παχύνεται.

Περισπωμένη δὲ, ὅτι ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν περισπᾶται.

Ὁ Τόνος διαίρεται εἰς ἑξία, καὶ ἑπλείω. ὅτι καὶ ὁ τόνος τῆς μουσικῆς εἰς ἑξία διαίρεται, εἰς ἀνίσσαν φωνὴν, εἰς κατισσαν, καὶ εἰς μέσων, ἣτις καλεῖται παρὰ μουσικοῖς ἴσον.

Ο΄θρον, ἢ μὲν Ο΄ξεῖα ἀναλογεῖ τὴν ἀνῆσαν φωνῶν.

Ἡ δὲ Βαρεῖα τὴν κατιῶσαν.

Καὶ ἡ Περισπωμική τὸ ἴσον.

Καὶ ἄλλω ὡς πρὸς τὸ ἴσον ἐφέλκεται, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνῆσων καὶ ὑπὸ τῶν κατιῶσων φωνῶν, ἔτω καὶ ἡ Περισπωμική μέση φωνὴ ἔσα, νυνὶ μὲν εἰς ἀνάβασιν, νυνὶ δὲ εἰς κατήβασιν, ὑπὸ τῆς ἀνῆσης καὶ κατιῶσης ἐφέλκεται φωνῆς.

Τόποι τῶν τόνων ἑεῖς, ἡ λήγσα, ἡ παραλήγσα, καὶ ἡ προπαραλήγσα. πρὸ δὲ τῆς προπαραλήγσης ἔδειξ τόνος τίθεται.

Καὶ ὀξυῖται μὲν ἡ λήγσα, ὅταν ὁ λόγος ἐκ ἔχει συνέπειαν.

Συνέπεια δὲ ἐστὶ συναπολύθῃσις, καὶ ἀποκρέμασις τῆς λέξεως, καὶ διανοίας, ἐφ' ἑτέραν λέξιν καὶ διάνοιαν.

Περὶ Χρόνου.

Χρόνος τῆς προσωδίας σημεῖον ἐστὶ φωνήεντος ποσότητι καιρῶ μετρίμῃ.

Ο΄ Χρόνος διαιρεῖται εἰς δύο, εἰς μακρὸν, καὶ εἰς βραχυῶν.

Καὶ ὁ μὲν μακρὸς χρόνος τίθεται ἐπὶ τῶν μακρῶν συλλαβῶν καὶ φύσει, οἶον, ἦρας, καὶ θέσει, οἶον, τύπτει.

Ο΄ δὲ βραχυῶν χρόνος τίθεται ἐπὶ τῶν βραχέων συλλαβῶν, οἶον, λόγος,

Περὶ Πνδμάτων.

Πνεῦμα προσωδίας σημεῖον ἐστὶν αὐτὸ μὲν ἐκ ἐκ φωνήμων, συυτελὲν δ' ὅμως εἰς τὴν σωθεσιν τῶν λέξεων.

Καὶ Πνδμάτα εἰσὶ δύο, ἡ δασεῖα, καὶ ἡ φιλή. Οὐ μὲντοι πλείω, ὅτι παῦν πνεῦμα φωνῆς, ἢ ἐκ τῶ θάρακος ἐξέρχεται, καὶ λέγεται πνεῦμα δασύ, ἢ ἐκ τῶ ἀκρων τῶ χειλέων, καὶ λέγεται πνεῦμα φιλόν.

Ἡ μὲν ἔν δασεῖα, καὶ ἡ φιλή πνδμάτα ἤκισαν, ὅτι πνδμαῖσι, καὶ οἶονεὶ ἐμφυχῶσι τὰς ἀποφωνήντος ἀρχομῆας λέξεις.

Περὶ Παθῶν.

Πάθος τῆς προσωδίας σημεῖον ἐστὶν ἀλλοιώσεως μεταξὺ δύο λέξεων.

Πάθη εἰσὶ τρία, ἀπόστροφος, ὑψὺ —, καὶ ὑποδιασολή.

Ἀπόστροφος ἐστὶν ἀποβολῆς σημεῖον τοῦ ἀπολειφθέντος φωνήντος.

Χρῶμεθα δὲ τῷ, ὅταν ἀποσρέφεται, ἢτοι ἀποβάλληται τὸ ἐν τέλει φωνῆσιν τῆς προκειμένης λέξεως.

Ἀποσρέφονται δὲ φωνήνται τέτταρα.

Τὸ ε. οἶον, φέρειπειν, ἀντὶ τῶ φέρε εἰπειν.

Τὸ ο. οἶον, ὑπ' ἐμῶ, ἀντὶ τῶ ὑπὸ ἐμῶ. ἐξαιρεῖται ἢ πρό.

Τὸ α βραχὺ ὄν. οἶον, ἄρ' ἔπως, ἀντὶ τῆ ἀρα ἔπως.
 Τὸ ι βραχὺ ὄν. οἶον, ἐπ' ἐμέ, ἀντὶ τῆ ἐπὶ ἐμέ.
 πλὴν τῆς περὶ.

Καὶ ἡ αι, καὶ ἡ οι ποιητικῶς. οἶον, βέλομι ἐγὼ,
 ἀντὶ τῆ βέλομαι ἐγὼ, καὶ οἶμι ὡς ἄχθομαι,
 ἀντὶ τῆ οἶμοι ὡς ἄχθομαι.

Περὶ τῆς Ὑφού.

Ὑφού σημεῖον ἐστὶ σωματτον ἀναλλοιώτως δύο λέ-
 ξεις, εἰς μίαν σωματτον λέξιν δι' ἐνὸς τόνου.
 οἶον, Κωνσταντινέπολις.

Οἱ Ἰταλοὶ δὲ νυν ἔπω ταύτῃ ποιῶσιν. οἶον,
 Κωνσταντινέπολις.

Χρῶμεθα δὲ τῇ ὑφού, ἐν σωμαφείᾳ δύο λέξεων
 φύσει διηρημένων. οἶον, τῶναρχῶ, πορωῶτον.

Ἀδριανέπολις, Φιλιππέπολις. καὶ ἐν ταῖς σω-
 μάταις ὀνόμασιν. οἶον, φιλόσοφος, φιλόπονος,
 φιλοῦλος.

Περὶ τῆς Ὑποδιασολῆς.

Ὑποδιασολὴ διαίρουσ σημεῖον πέφυκον εἰς δύο
 λέξεις μίαν σωματτον λέξιν. οἶον, ὄ, τι.

Χρῶμεθα δὲ τῇ ὑποδιασολῇ ἐν ταῖς διασολαῖς
 τῶν σωματτων λέξεων. οἶον, τό, τε, ὄ, τε.

Περὶ Λέξεως.

Ἐν τῇ συλλαβῶν γίνεται ἡ Λέξις, ἣτις ἐστὶ μέρος ἐλάχισον τῆ κατὰ σιώταξιν λόγῳ διαιρητικόν.

Καὶ ἄρχεται ἢ ἀπὸ φωνήεντος, ἢ ἀπὸ συμφώνου. Ὅταν πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, ἢ φιλεῖται τὸ κατ' ἀρχάς αὐτῆς φωνήεν, ἢ δασυέται.

Καὶ πᾶσα λέξις ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένη, ἔτε φιλεῖται, ἔτε δασυέται, πλὴν τῆ ρ. τῆτο δὲ ἐν ἀρχῇ Λέξεως δασυέται, διὰ τὸ ἑμοιῶσαι τῇ προφορᾷ ἕσπον τινὰ τῆς φωνήεντι.

Ὅταν δὲ ἕρεθῶσιν ἐν μιᾷ λέξει δύο ρρ, τὸ μὲν πρῶτον φιλεῖται, τὸ δὲ δεύτερον δασυέται.

Γέρον ἔν ὅτι πενταχῶς γίνεται ἡ συνέλλοσις τῇ δύο ρρ.

Ἡ ἀπὸ συνθέσεως Λέξεως· πᾶσα γὰρ λέξις ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ρ, καὶ συντιθεμένη ἕτερα λέξει ληγέσῃ εἰς φωνήεν, προσλαμβάνει καὶ ἕτερον ρ. οἶον, ῥῆμα ἐπίρρημα.

Τὸ δὲ εὐρωςος γράφεται δι' ἐνός ρ, ὅτι τὸ υ, ἐν τῇ προφορᾷ, λαμβάνεται ἀπὸ συμφώνου.

Ἡ ἀπὸ συνθέσεως σερητικῆ μορίῃ. ὅτε δὲ ἡ λέξις ἀρχεται ἀπὸ τῆ ρ, καὶ συντίθεται σερητικῶ μορίῳ, προσλαμβάνει καὶ ἕτερον ρ. οἶον, ῥωσός, ἄρρωσος.

Ἡ ἀπὸ ἀυξήσεως συλλαβικῆς τῇ ῥημάτων. ὅτε δὲ

τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ τῆ ρ, οἱ παρωχήμφοι χό-
νοι τῆς ὀρεσικῆς ἐγκλίσεως, καὶ οἱ παρακείμενοι
τῆς ἄλλων ἐγκλίσεων καὶ τῆς μετοχῆς, προσλαμ-
βάνοντες ε, προσλαμβάνεσσι καὶ ἕτερον ρ. οἶον, ῥί-
πτω, ἔρριπτον, καὶ καθ' ἐξῆς ὁμοίως.

Η" ἀπὸ μεταθέσεως σοιχείς. ὅτε γὰρ ἐν μιᾷ
λέξει ὀρεθῆ ρ, πρὸ τῆ σ, ῥέπεται ἀττικῶς
τὸ σ, εἰς ρ. οἶον, θάρσος κοινῶς, καὶ θάρρως
ἀττικῶς.

Η" ἀπὸ ἀρχαίας παραδόσεως. οἶον, πόρρω.

Περὶ Λόγου, καὶ εἰς πόσα διαίρεται ὁ
Λόγος.

Ἐκ τῆς λέξεων γίνεται ὁ Λόγος. ὡν λέξεων σω-
θεσις διαίσιαν αὐτοτελῆ δηλοῖ.

Τὰ μέρη τῆς λόγου εἰσὶν ὀκτώ.

Ω" κλιτὰ μὲν πρῶτε. ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρ-
θρον, ἀπωνυμία.

Καὶ λέγονται κλιτὰ, ὅτι κλίνονται καὶ πτώσιν, καὶ
ἀειθμὸν, καὶ καὶ πρόσωπον.

Καὶ ἀκλιτὰ ἕξια, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σωδισ-
μος.

Καὶ λέγονται ἀκλιτὰ, ὅτι ἔκ κλίνονται καὶ πτώσιν,
μήτε καὶ ἀειθμὸν, μήτε καὶ πρόσωπον.

Περὶ Ἀρθρων.

Ἀρθρον ἐστὶ μέρος Λόγου κλιτὸν, προταττόμῃον τῆς
κλίσεως τῆς ὀνομάτων, καὶ ὑποταττόμῃον.

Καὶ τὰ Ἄρθρα διαίρῃνται εἰς προτακτικά, καὶ ὑποτακτικά.

Καὶ λέγεται προτακτικά, ὅτι προαίτιται ἐν τῇ κλίσει τῆ ὀνόματος.

Καὶ λέγεται ὑποτακτικά, ὅτι ὑποαίτιται ἐν τῇ κλίσει τῆ ὀνόματος.

Καὶ διακρίνεται τὰ προτακτικά ἢ ὑποτακτικῶν, ὅτι τὰ μὲν προτακτικά, ἢ πνεῦμα, ἢ τόνον ἐπιδέχονται. τὰ δὲ ὑποτακτικά καὶ τόνον, καὶ πνεῦμα. καὶ εἰσὶ τὸν ἀριθμὸν ἐξήκοντα, τετράκοντα προτακτικά, καὶ τετράκοντα ὑποτακτικά.

Παρέπεται δὲ τέτοις τετρία. γένος, ἀριθμὸς, πτώσις.

Περὶ Ὀνόματος.

Ὀνομα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, ἐσίαν ἰδίαν, ἢ κοινῶ σημαῖνον.

Παρέπεται δὲ αὐτῷ πέντε, γένος, εἶδος, γῆμα, ἀριθμὸς, πτώσις.

Περὶ Γένους.

Γεῖν μὲν εἰσι πέντε. ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, ἐδέτερον, κοινὸν, καὶ ἐπίκεινον.

Καὶ ἀρσενικὸν μὲν λέγεται, τὸ διὰ ἀρσενικῆ ἄρθρου κλινόμενον. οἶον, ὁ Πέτρος.

Θηλυκὸν δὲ τὸ διὰ θηλυκῆ ἄρθρου. οἶον, ἡ τιμή.

Καὶ ἐδέτερον τὸ διὰ ἐδέτερου ἄρθρου. οἶον, τὸ ξύλον.

Κοινὸν ὄνομα τὸ διὰ ἀρσενικῆς, καὶ θηλυκῆς ἄρ-
θρα. οἷον, ὁ καὶ ἡ λησις.

Ἐπίκοινον τὸ δι' εἰδὸς ἄρθρα ἀρσενικῆς, ἢ θηλυκῆς
κλινομένων, καὶ δηλῶν τὰ δύο γένη. οἷον, ὁ
Ἀετός, ἢ Ἀλώπηξ.

Περὶ Εἰδῶς.

Τὰ εἶδη εἰσὶ δύο. πρωτότυπον, καὶ παράγωγον.
Καὶ πρωτότυπον μὲν λέγεται, τὸ μὴ εἶξ ἑτέρου
παραγόμενον. οἷον, μέγας.

Παράγωγον δὲ, τὸ εἶξ ἑτέρῃ παραγόμενον. οἷον,
ἀπὸ τοῦ μέγας, γίνεται τὸ, μείζων.

Περὶ Σχημάτων.

Τὰ Σχήματα εἰσὶ τρία. ἀπλῶν, οἷον, ἵππος,
σωώθετον. οἷον, φίλιππος. παρασωώθετον,
οἷον, φιλιππογενής.

Περὶ Ἀριθμῶν.

Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς. εὐικός, δυϊκός, καὶ πληθυσ-
τικός.

Περὶ Πτώσεων.

Αἱ Πτώσεις εἰσὶ πέντε. ὀνομασικὴ, γενικὴ, δο-
τικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλιτικὴ. τῶν ἢ μὲν ὀ-
νομασικὴ, καὶ κλιτικὴ, καλεῖται δίδεσθαι καὶ

ἄρθαι.

ὀρθαί. ὀρθῶς ᾗ ἰσάμηναι, ὀρθῶ τῶ ἑσίαν
σημαίνουσιν. ἢ γενική, δοτική, καὶ αἰτιατική,
πλάγια. ὅτι πλαγίως ἰσάμηναι, πλαγίαν τῶ
ἑσίαν σημαίνουσιν.

Ἐ᾽τι παῦν ὄνομα, ἢ ἑσιαστικὸν ἐσίν, ἢ ἐπίθετον.
Καὶ ἑσιαστικὸν μὲν λέγεται, τὸ μονογενῶς, ἢ δι-
γενῶς κλινόμενον.

Ἐπίθετον δὲ τὸ ἑσιγενῶς κλινόμενον.

Ὄνομασῖαι τῶ πτώσεων, καὶ παρῶτον περι-
τῶ ἑσιῶν τῆς Ὄνομαστικῆς.

Ἐνεργητική. οἶον, ὁ Διδάσκαλος τύπτει.

Παθητική. οἶον ὁ Μαθητὴς τύπτεται.

Οὐδετέρα, οἶον, ὁ Πέψος ὑγιαίνει.

Ὄνομασῖα τῆς Κλητικῆς μία.

Κλησίς. οἶον, ᾧ Θεῷ, ἐπάκουσόν με.

Ὄνομασῖαι τῆς Γενικῆς εἴκοσι.

Παξική. οἶον, ὁ ἀχιλλεύς ὁ τῆ πηλέως.

Κητική. οἶον, τὸ βιβλίον τῆ Κωνσταντίνε.

Πονηματική. οἶον, ἡ ἰλιάς τῆ Ομήρου.

Μισθωτική. οἶον, ἐμισθωσάμην θεράποντα δραχ-
μῆς.

Ὡς κητική. οἶον, ἀναξρεπτικῆ δείγματος.

Υ᾽λης σημαντική. οἶον, εἶδωλον χαλκῆ.

Ὡνῆς σημαντική. οἶον, ὠνησάμην ἵππον δέκα
δραχμῶν.

Χρόνος σημαντική. οἶον, νυκτός καὶ ἡμέρας μάχομαι.

Διασήματος σημαντική. οἶον, ἡ Πόλις ἀπέχει τῆ Γαλατῶν σαδίων πέντε.

Συγκριτική. οἶον, ὁ ἀχιλλεύς ἀνδρείότερος Αἴαντος.

Υπερθετική. οἶον, ἔκτωρ ἀνδρείοτατος πάντων τῶν ἑσίων.

Σωτακτική ῥήματος. οἶον, κυριδύω σα.

Σωτακτική προθέσεως. οἶον, ἀντί σα.

Σωτακτική ἐπιρρήματος, οἶον, πλὴν τῆς.

Σωτακτική συνδέσμου. οἶον, ἕνεκά σα.

Θαυμασική. οἶον, ὡ τῆ θαύματος.

Διαιρετική. οἶον, οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Συνεκδοχική. οἶον, γυναικὸς ἐπιπέδου ἔργα χρυσὰ γίνονται, ἀντί ἐκ.

Ἐλλειπτική. οἶον, θαυμάζομαι τῆς ἀρετῆς, ἀντί ἕνεκα.

Ἀπολελυμένη. οἶον, ἡσθαφε περιπατουῦτός με.

Ἰστέον δὲ, ὅτι, ὅτε ἡ γενική ἐκδέχεται ἕξωθεν πρόθεσιν, λέγεται συνεκδοχική.

Ὅτε ἔξηγεῖται ὡς ὀνομαστική, λέγεται ἀπολελυμένη, ἢ τοῖ ἀχέτος. ὅτι ἀπολύτως καὶ ἀχέτως προφέρεται, μὴ συνεχομένη, ὡς αἱ λοιπαὶ γενικαὶ, τινὶ τῶν μερῶν τῆς λόγου.

Παρέπεται μὲν οὖν τῆ ἀπολελυμένης γενικῆς τέσσαρα.

Πρῶτον, τὸ γίνεσθαι ἐν πτωτικοῖς τοῦ λόγου μέρισσι.

- Δεύτερον, τὸ ἔχειν αἰεὶ μετοχίῳ.
 Τρίτον, τὸ ἔχειν αἰεὶ ἀνταπόδοσιν ἐν ῥήματι, ὅτε
 μὲν προσηγορεύω, ὅτε δὲ ἐποικίλω.
 Τέταρτον, τὸ μὴ εἶναι τὰ αὐτὰ προσώπη, αὐτῶν
 τε τῶν γενικῶν καὶ τὸ ῥῆμα τῆς ἀνταπόδοσεως.
 Τὸ αἶτιον, ὅτι ἡ ἀνταπόδοσις ἐστὶ ῥῆμα, τὸ δὲ
 ῥῆμα ὀφείλει ἔχειν ὀνομαστικῶν, ἢ δὲ ἀπολε-
 λυμένη γενικὴ ὀνομαστικὴ ἐκ ἑσῶν.
 Ὅθεν ὅτε ἡ ἀπολελυμένη γενικὴ ἐστὶ πρῶτη προ-
 σώπη, ἡ ἀνταπόδοσις γίνεται εἰς δεύτερον, ἢ
 εἰς τρίτον.
 Ὅτε δὲ ἐστὶ τὰ δεύτερα προσώπη, ἡ ἀνταπόδοσις
 γίνεται εἰς πρῶτον, ἢ εἰς τρίτον.
 Καὶ ὅτε ἐστὶ τὰ τρίτα προσώπη, ἡ ἀνταπόδοσις γί-
 νεται εἰς πρῶτον, εἰς δεύτερον, καὶ εἰς τρίτον,
 πλὴν οὐκ εἰς τὸ αὐτὸ τρίτον, ἀλλ' εἰς ἄλλο,
 διὰ τῶν ῥηθεῖσαν αἰτίων.

Ὀνομασίαι τῆς Δοτικῆς δεκαπέπτε.

- Ἐπισαλτικὴ. οἶον, πέμπω σοι δῶρα.
 Χαριστικὴ. οἶον, τύπτω σοι τὸν παῖδα, ἀντὶ τῆ,
 σὲ χάριν,
 Χρόνη σημαντικὴ. οἶον, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ.
 Ἐρωτηματικὴ. οἶον, ποίοις δόξημιῶν σέμμασιν
 ἀναδύσωμαι;
 Ὑπεροχῆς σημαντικὴ. οἶον, ὑπερέχει τῇ σοφίᾳ
 τῷ ἄλλων.
 Τρόπος σημαντικὴ. οἶον, μιᾷ γε μηχανῇ ποιήσο-
 μῳ τῆτο.

Ὀργανική. οἶον, τῇ μαχαίρᾳ κοπτεῖ.

Κητική κατ' ἀντίπτωσιν. οἶον, τὸ βιβλίον μοι,
ἀντὶ τὸ βιβλίον μου.

Τόπος σημαντική. οἶον, ἔχων ὅμοιοις τόξα.

Συμπεδοχική. οἶον, ἔκτωρ νυτύχει δεξι, ἀντὶ καὶ
τὸ δόρυ.

Ὀμοιώσεως σημαντική. οἶον ἔοικε ταύρῳ.

Συντακτικὴ ῥήματος. οἶον, βοηθᾷ σοι.

Συντακτικὴ ἐπιρρήματος. οἶον, ἅμα πρὸ Γεω-
νῆ.

Αἰτίας σημαντική. οἶον, τοῖς χημάσι ταῦτα γί-
γνεται.

Υπερβολῆς σημαντική. οἶον, ὁ Σωκράτης διαφέ-
ρει πρὸ ἄλλων παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ.

Ὀνομασίαί τῆς Αἰτιατικῆς ἐπίται.

Χρόνος σημαντική. οἶον, ὄλλω τὴν ἡμέραν ἐλεεῖ
ὁ δίκαιος.

Χαριστική. οἶον, σὺν χάριτι τῆτο ποιῶ.

Συναλλαγματική. οἶον, μικρῶν τὰ μείζω. ἀν-
τάλλαγμα γάρ.

Συντακτικὴ προθέσεως. οἶον, διὰ σέ.

Συντακτικὴ ῥήματος. οἶον, τύπτω σε.

Διασήμετος σημαντική. οἶον, αἱ Ἀθῶναι ἀπέ-
χουσι πρὸ Θηβῶν σάδια εἴκοσι.

Συμπεδοχική, ἥτις καὶ ἐλλειπτικὴ λέγεται. οἶον,
ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ἀντὶ καὶ τὴν κεφαλὴν.

Περὶ Κλίσεως.

Αἱ κλίσεις πάντων τῶν ὀνομάτων εἰσὶ δέκα, καὶ διαιρῶνται εἰς δύο, εἰς ἀπλᾶς, καὶ εἰς σωρημῆας.

Αἱ ἀπλᾶ κλίσεις εἰσὶ πέντε.

Καὶ διαιρῶνται εἰς δύο, εἰς ἰσοσυλλάβας, καὶ περισυλλάβας.

Καὶ ἰσοσύλλαβοι εἰσὶ τέσσαρες. ἡ πρώτη, ἡ δεύτερα, ἡ τρίτη, καὶ ἡ τέταρτη.

Καὶ λέγονται ἰσοσύλλαβοι, ὅτι πᾶσαι αἱ τέτων πτώσεις ἰσοσυλλαβῶσι τῇ οὐκῆ ὀνομασικῆ.

Καὶ περισύλλαβος μία, ἡ πέμπτη.

Καὶ περισύλλαβος λέγεται, ὅτι πᾶσαι αἱ ταύτης πτώσεις περιττοῦσι τῆς ὀνομασικῆς συλλαβῶν μίαν.

Αἱ σωρημῆαι κλίσεις εἰσὶ πέντε, καὶ διαιρῶνται εἰς δύο, εἰς πολυπαθεῖς, καὶ ὀλιγοπαθεῖς.

Πολυπαθεῖς εἰσὶ δύο, ἡ πρώτη, καὶ ἡ τέταρτη.

Ὀλιγοπαθεῖς, ἡ δεύτερα, ἡ τρίτη, καὶ ἡ πέμπτη.

Πάντα γὰρ τὰ ὀνόματα, καὶ κλίσειν λέγονται τετραχῶς. ἡ ἀπαθεῖ, ἡ ὀλοπαθεῖ, ἡ ὀλιγοπαθεῖ, ἡ πολυπαθεῖ.

Ἀπαθεῖς μὲν λέγεται τὸ ὄνομα, ὅταν ἕδεμία τέτε πτώσις δέχεται πάθος. οἶον, ὁ λόγος, τῷ λόγῳ.

Ὀλοπαθεῖς δὲ λέγεται, ὅταν πᾶσαι αἱ τέτε πτώσεις εἰσὶν ἔμπαθεῖς. οἶον, ὁ νόος, νῆς. τῷ νόῳ, νῶ. τὸν νόον, νῆν.

Πολυπαθεὶς δὲ λέγεται, ὅταν αἱ πλείω τῆς πτώσεως δέχονται πάθος. οἶον, ὁ Δημοθρύης, καὶ ἡ λιπώ.

Ὀλιγοπαθεὶς δὲ, ὅταν ὀλίγαι τῆς πτώσεως δέχονται πάθος. οἶον, ὁ βασιλεύς, καὶ ἡ πόλις.

Οἱ τύποι τῶν πέντε ἀπλῶν Κλίσεων.

Ἡ πρώτη, καὶ ης. ἡ γενικὴ εἰς α, ἢ εἰς α. ἡ δοτικὴ εἰς α, ἢ εἰς η, καὶ τὸ φωνῆν τῆς ὀνομαστικῆς. ἡ αἰτιατικὴ, εἰς ων, ἢ ω.

Ἡ δευτέρα, καὶ η. ἡ γενικὴ εἰς ας, ἢ εἰς ης. ἡ δοτικὴ εἰς α, ἢ εἰς η. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ων, ἢ εἰς ην.

Ἡ τρίτη, καὶ ον. ἡ γενικὴ εἰς ο, ἢ δοτικὴ εἰς ω. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ον.

Ἡ τέταρτη, καὶ ων. ἡ γενικὴ εἰς ω. ἡ δοτικὴ εἰς ω. ἡ αἰτιατικὴ εἰς ων, ἀττικῶν ὀνομάτων.

Τῆς πέμπτης ἡ ὀνομαστικὴ διάφορος, ἡ γενικὴ εἰς ος, ἡ δοτικὴ εἰς ι, ἡ αἰτιατικὴ εἰς α.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι πᾶσαι αἱ σύντακται αἰτιατικαὶ τῶν ἰσοσυλλάβων εἰς ν λήγῃσι.

Κανόνες περὶ τῶν ποῖα τῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης Κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων ποιῶσι τὴν γενικὴν εἰς α, καὶ ποῖα εἰς α.

Τὰ εἰς ας καθαρὸν λήγοντα ἀπλᾶ ὑπερδυσύλλαβα βαρύτερα, εἰς ου ποιῶσι τὴν γενικὴν κοινῶς. οἶον, αἰνείας, αἰνεῖα.

Ο΄θου ὁ ἄας ἔποιε τὴν γενικὴν εἰς ε, ἀλλ' εἰς
 αὐτος, διὰ τὸ εἶναι δισύλλαβον. Καὶ ὁ παυ-
 σανίας, ἢ ὁ παξάλοϊας, ἔποιεσι τὴν γενι-
 κὴν εἰς ε, ἀλλ' εἰς α, διὰ τὸ εἶναι σιώθετα.
 ἢ ἡ Ἰλιάς ἔποιε τὴν γενικὴν εἰς ε, ἀλλ' εἰς
 αδος διὰ τὸ εἶναι ὀξύτονον.

Τὰ εἰς ας μὴ καθαρὸν ληγοντα, δισύλλαβα, ἢ
 τρισύλλαβα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς α ποιεῖσι
 τὴν γενικὴν. οἶον, ὁ παπᾶς, τὸ παπᾶ, ὁ
 σάββας, τὸ σάββα. τὸ δὲ πᾶς ποιεῖ πάντες,
 διὰ τὸ εἶναι μονοσυλλαβον.

Τὰ εἰς ης ληγοντα ὀνόματα τῆς πρώτης κλίσεως
 τῶν ἰσοσυλλαβων, μὴ ὄντα μονοσύλλαβα, εἰς ε
 κοινῶς ποιεῖσι τὴν γενικὴν. οἶον, χρύσης, χρύ-
 σε. πλὴν ὀλίγων τινῶν τῶν περιποσυλλάβως
 κλινομένων.

Ποῖα ποιεῖσι τὴν κλητικὴν εἰς α.

Τὰ εἰς ης ληγοντα ὀνόματα τῆς πρώτης κλίσεως
 τῶν ἰσοσυλλαβων, ἔχοντα παρὰ τῆς ης, τ, ἢ π,
 εἰς α ποιεῖσι τὴν κλητικὴν. οἶον, ὦ λησά.
 πλὴν τῶ ὁ αἰήτης, ἐναρέτης, φιλοφρασύτης.

Ε΄τι τὰ ἐθρικά. οἶον, πέρσης, πέρσα. καὶ τὰ
 γινόμενα ἀπὸ τῶ ἕίβω. οἶον, παιδοῦρίβης.
 παιδοῦρίβα.

Η΄ ἀπὸ τῶ πωλῶ. οἶον, βιβλιοπώλης, βιβλιο-
 πῶλα.

Η΄ ἀπὸ τῶ μεζῶ. οἶον, γεωμέτρης, γεωμέτρα.

Η^α ἀπὸ τῶ ἄρχω . οἶον , παξιάρχης , πατεριά-
χα .

Ε^α τι ἰσέον ὅτι τὰ δυϊκὰ καὶ πληθωτικὰ ὀνόμα-
ματα , τῆς πρώτης , καὶ δευτέρας κλίσεως τῆς
ἰσοσυλλάβων , ἔχουσι τὰς καταλήξεις τῆς δυϊ-
κῶν καὶ πληθωτικῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων θη-
λυκῶν .

Κανόνες τῆς δευτέρας Κλίσεως τῆς
ἰσοσυλλάβων .

Γὰ λήγοντα εἰς α περιπατώμενον . οἶον , ἀθλιῶ .

Η^α εἰς α καθαρόν . οἶον , μαῖα .

Η^α εἰς ρα . οἶον , ἡμέρα .

Η^α εἰς δα . οἶον , λιδα .

Η^α εἰς θα οξύτονον , ἢ παροξύτονον . οἶον , μάρ-
θα , Ταβιθά .

Αὐτὰ φυλάττωσι τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς , καὶ δο-
τικῆς .

Ποῖα ἔχουσι τὸ α τῆς ὀνομαστικῆς βραχύ .

Καθόλου τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ προπαροξύτο-
να , ἢ προπεριπατώμενα , αἰεὶ τὸ α ἔχουσι βρα-
χὺ ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς , καὶ αἰτιατικῆς ἐνικῆς .
οἶον , ἅπαντα , πάντα .

Τὰ ἀπὸ τῆς εἰς ης κοινῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης
κλίσεως τῆς σωρημελῶν γινόμενα θηλυκὰ ,
εἰ μὴ εἰς ἰσοσυλλάβων , εἰς εἰ παραλήγουσιν .

σι, καὶ εἰς α βραχὺ λήγουν. οἷον, ὁ καὶ ἡ ἀληθής, ἀλήθεια. εἰ δὲ εἰσι παροξύτονα, εἰς ι παραλήγουσι, καὶ εἰς α μακρὸν λήγουν. οἷον, ὁ καὶ ἡ δυσυχής, δυσυχία.

Ὁμοίως καὶ τὰ ἀπὸ τῆς εἰς υς ὀξύτων ἐπιθέτων ὀνομάτων γινόμενα θηλυκὰ, εἰς ει παραλήγουσι, καὶ εἰς α βραχὺ λήγουν. οἷον, ὄξυς, ὄξεια.

Ἐἴ τι τὰ ἀπὸ τῆς εἰς ους γινόμενα παρώνυμα θηλυκὰ εἰς οι παραλήγουσι, καὶ εἰς α βραχὺ λήγουν. οἷον, εὔνοος, εὔνοια.

Ἐἴ τι πάντα τὰ εἰς αἰα δισύλλαβα βραχὺ τὸ α ἔχουν. οἷον, μαῖα, γαῖα, γαῖα.

Τὸ Αἶτιον.

Ὅτε ἡ γενικὴ τῆ ἀρσενικῆ ἐπιθέτε ὀνόματος βραχυκαταληκτῆ, τότε καὶ ἡ ὀνομασικὴ τῆ θηλυκῆ ἐπιθέτε βραχυκαταληκτῆ. οἷον, πᾶς, παντός, πᾶσα.

Ποῖα ἔχουσι τὸ α τῆς ὀνομασικῆς μακρὸν.

Καθόλου τὰ εἰς α λήγοντα θηλυκὰ, ἢ ὀξύτονα, οἷον, χαρὰ, ἢ παροξύτονα, οἷον, ἀγία, ἢ πεισιπώμενα, οἷον, ἀθλιᾶ, μακρὸν τὸ α ἔχουν.

Ὅσον πάντα τὰ εἰς ια θηλυκὰ μακρὸν τὸ α ἔχουσι. οἷον, προσωδία.

Πάντα τὰ ἀπὸ τῆ εὐω ρήματος γινόμενα θηλυκὰ ,
εἰς εἰ παραλήγουσι , καὶ εἰς α μακρὸν λήγου-
σιν . οἶον , βασιλεύω , βασιλεία . κολακεύω ,
κολακεία .

Πάντα τὰ εἰς αἰα ὑπερδισύλλαβα μακρὸν τὸ α
ἔχουσιν . οἶον , ἀθηναία , σελιναία .

Πάντα τὰ εἰς δα , καὶ εἰς θα , μακρὸν τὸ α ἔχουσιν .
οἶον , λήδα , κισαίθα .

Ὅτε ἡ γενικὴ τῷ ἀρσενικῷ ἐπιθέτου ὀνόματος μα-
κροκαταληκτῆ . τότε καὶ ἡ ὀνομαστικὴ τῷ θηλυκῷ
μακροκαταληκτῆ , οἶον , ἀνδρείος , ἀνδρεία , ἀν-
δρεία .

Ποῖα εἰς ρα ἔχουσι τὸ α μακρὸν , καὶ
ποῖα βραχύ .

Τὰ εἰς ρα διφθόγγῳ παραλήγοντα , βραχύ τὸ α
ἔχουσιν . οἶον , πείρα , μοῖρα , πλὴν τῆ φαίρα ,
σαύρα , αὔρα , καὶ λαύρα .

Τὰ εἰς ρα παραλήγοντα ἢ εἰς μακρὸν φύσει , η ,
ἢ ω , ἢ μακρὸν θέσει , μακρὸν τὸ α ἔχουσιν .
οἶον , πήρα , ᾠρα , ἄρα . πλὴν τῆ τανάρα , καὶ
σκολόπετρα .

Ἐ᾽τι πάντα τὰ εἰς ρα ὀξύτονα μακρὸν τὸ α ἔχουσιν .
οἶον , χαρὰ , ποιηρὰ .

Ἐ᾽τι ἰσέον , ὅτι πάντα τὰ εἰς ος καθαρὰ , καὶ εἰς
ρος , λήγοντα ἐπίθετα , εἰς α ποιῶσι τὴν ὀνομα-
στικὴν τῷ θηλυκῷ . οἶον , ἅγιος , ἁγία , καθαρὸς ,
καθαρὰ , πλὴν τῆ ὀγδοος , ὀγδοή .

Εἴτι ὅτε ἡ πληθυντικὴ ὀνομαστικὴ λήγει τῇ αι, ἡ γενική ἡ πληθυντικὴ περισπᾶται. οἶον, αἰνεῖαι, αἰνεῶν, μῦσαι, μῦσων. πλὴν τῶ χλῆναι, χλῆων, χλῆσαι, χλῆσων, καὶ ἐπίσαι, ἐπυσίων.

Εἴτι εἰ μὴ ἡ γενική ἡ πληθυντικὴ θηλυκὴ μονογενῆς εἴη, περισπᾶται. οἶον, γλῶσσαι, γλῶσσων. πλὴν τῶ ἀφύαι, ἀφύων. εἰ δὲ ἕξ γενῆς, ὁμοιοῦται τῇ γενικῇ τῶ ἰδίῃ ἀρσενικῇ. οἶον, ἅγιοι, ἁγίων, ἅγιοι, ἁγίων.

Κανόνες ἐπὶ τῆς Τρίτης κλίσεως τῶ
ἰσοσυστάβων.

Τὰ εἰς ος σαύθεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κοινὰ εἰσὶ τῷ γενεῖ. οἶον, ὁ κὶ ἡ φιλαΐδρωπος.

Τὰ εἰς ος ληγοντα ὀνόματα τῆς ἕξις κλίσεως τῶ ἰσοσυστάβων, ἐπὶ μὴ τῶ λοιπῶν πτώσεων ἔχουσι τὰς καταλήξεις τῶ ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ὅπῃ δὲ τῆς ἐνικής κλιτικῆς κοινῶς μὴ λήγουσιν εἰς ε, ἀττικῶς δὲ ὡς ἡ ὀνομαστικὴ. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ὁμοίως ἔχουσι τὰς κλιτικὰς ταῖς ὀνομαστικαῖς.

Ἐν τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασι ἕξις πτώσεις εἰσὶν ὁμοίαι ἐν παντὶ ἀριθμῶ, ὀνομαστικὴ, αἰτιατικὴ, καὶ κλιτικὴ.

Πᾶσα δοτικὴ ἐνική εἰς α, ἢ εἰς η, ἢ εἰς ω λήγουσα ὑπογράφεται. οἶον, τῷ αἰνεῖα, τῇ μύσῃ, τῷ λόγῳ.

Τὰ εἰς σπερος, καὶ σπατος, εἴτι καὶ τὰ εἰς οσωνη

Φηλυκά, εἰ μὴ ἔχσιν τὴν πρὸ τῆ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τῆ ω μεγάλα γράφονται. εἰ δὲ μακρὰ φύσει, ἢ θέσει, διὰ τῆ ο μικρῶ οἶον, ἐκλαμψρός, ἐκλαμψρότερος, ἐκλαμψρότατος. εὐδοξός, εὐδοξότερος, εὐδοξότατος. σοφός, σοφώτερος, σοφώτατος. ἅγιος, ἁγιοσύνη. σώφρων, σωφροσύνη.

Κανόνες ἐπὶ τῆς Τετάρτης Κλίσεως τῆς Ἀττικῶν.

Τὰ εἰς αος κοινῶς λήγοντα ὀνόματα, ἔχουσι τῆ εως προφέρουσιν οἱ ἄττικοί. οἶον, κλέλαος, κλέλαως. ναός, νεώς.

Ἐπὶ τῆς ἄττικῶν ὀνομάτων καὶ πτώσεων, καὶ μακρᾶς ἔσης τῆς ληγέσης, ὁ τόνος τίθεται ἐπὶ τῆς προπαραληγέσης.

Κανόνες τῆς εἰς ὦν τῆς Πέμπτης Κλίσεως τῆς περιτοσυλλάβων.

Ποῖα εἰς ὦν ὀξύτονα ἀρσενικά ὀνόματα φυλάττωσι τὸ ὦ ἐπὶ τῆς γενικῆς.

Τὰ μονοσύλλαβα πάντα. οἶον, κλών, κλωνός.

Τὰ περιεκτικά. οἶον, ἐλαιῶν, ἐλαιῶνος.

Τὰ ὡς περιεκτικά. οἶον, ἀγῶν, ἀγῶνος.

Τὰ κλιῶν ὀνόματα. οἶον, ἑκατομβαιῶν, ἑκατομβαιῶνος.

Τὰ εἰς εων ὑπερδισύλλαβα . οἶον , λεγεῶν , λεγεῶνος .

Τὰ εἰς ων Κύρια . οἶον , ξενοφῶν , ξενοφῶντος .

Ποῖα εἰς ων βαρύτερα ἀρσενικὰ φυλάττεισι
τὸ ω ὦν ταῖς πλαγαῖς .

Τὰ παρώνυμα . οἶον , πλάπων , πλάπωνος . πλιῶ
ἀπὸ τῆς εἰς ος παραγομῶν συνθέτων . οἶον ,
ἀνάιμων , ἀνάιμιος , ἀπὸ τῆς ἀναιμος . καταπύ-
γων , καταπύγιος , ἀπὸ τῆς κατάπυγος .

Τὰ εἰς ων ἔθνικα , οἶον , ἀργείων , ἀργείωνος .

Τὰ εἰς βων . οἶον , σράβων , σράβωνος .

Τὰ εἰς γων δισύλλαβα , ἢ ὑπερδισύλλαβα . οἶον ,
φλέγων , φλέγωνος .

Τὰ εἰς δων . οἶον , λάδων , λάδωνος . κνώδων ,
κνώδωνος .

Τὰ εἰς δων παρώνυμα . οἶον , κορύδων , κορύδων-
νος , ἀπὸ τῆς κόρυδος . κινάδων , κινάδωνος , ἀ-
πὸ τῆς κίναδος ,

Τὰ εἰς ζων , ξων , σων δισύλλαβα κύρια . οἶον ,
ρίζων , ρίζωνος , ἄξων , ἄξωνος , θράσων , θρά-
σωνος , πλιῶ τῆς Γιάσων , Γιάσιος .

Τὰ εἰς θων . οἶον , μόθωνος .

Τὰ εἰς φων . οἶον , ξύφων , ξύφωνος .

Τὰ εἰς χων . οἶον , γλύχων , γλύχωνος .

Τὰ εἰς κων . οἶον , γλαύκων , γλαύκωνος . πλιῶ
τῆς κύκων , κύκωνος .

Τὰ εἰς πων . οἶον , δέπων , δέπωνος .

Τὰ εἰς πων. οἶον, πλέτων, πλέτωνος.

Τὰ ἔχοντα πρὸ τῶν ἀμετάβολον, λ. οἶον. γέλων, γέλωνος.

Η᾽ μ. οἶον, τίμων, τίμωνος.

Η᾽ ν. οἶον, σίνων, σίνωνος.

Η᾽ ρ. οἶον, χάρων, χάρωνος.

Τὰ ἔχοντα πρὸ τῶν δίχρονον βραχύ. οἶον βησαιών, βησαιώνος.

Τὰ παξωνυμικά. οἶον, κρονίων, κρονίωνος.

Τὰ εἰς ὧν ὑποκοριστικά. οἶον, βάκχων, βάκχωνος.

Ω᾽σε.

Πάντα τὰ εἰς ὧν βαρύτερα ἀρσενικά, τὰ παξωνυμικά, τὰ ὑποκοριστικά, τὰ παρώνυμα, τὰ ἔθνικα, τὰ ἔχοντα πρὸ τῶν ἢ διπλῶν σύμφωνον, ἢ σ, ἢ ψιλὸν σύμφωνον, ἢ δασύ, ἢ μέσον, ἢ δίχρονον βραχύ, φυλάττει τὸ ω ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι.

Ποῖα εἰς ὧν βαρύτερα ἔρπει τὸ ω εἰς
ο ἐν ταῖς πλαγίαις.

Τὰ ῥηματικά. οἶον, νοήμων, νοήμονος, ἀπὸ τῶν νοῶ.

Τὰ εἰς ὧν συγκριτικά. οἶον, μείζων, μείζονος.

Τὰ ἔχοντα θηλυκὸν εἰς αἶνα. οἶον, λέων, λέοντος, λέαινα.

Τὰ εἰς ἣ παραλήγοντα ὑπερδισύλλαβα. οἶον, παιήμων, παιήμονος.

- Πάντα τὰ κοινά. οἶον, ὁ κὴ ἡ σῶφρων, σῶφρονος.
 πλὴν τῶ ἀΐθων, αἰθωνος, κὴ εἶρων, εἶρωνος.
 Τὰ ἔχοντα ἀπὸ τῶ ὦν δίχρονον μακρόν. οἶον,
 πείων, πείονος, κὴ τὰ ὅμοια.
 Τὰ εἰς ὦν δισύλλαβα μὴ παρώνυμα δύο σύμ-
 φωνα κτὶ σύλληψιν ἔχοντα. οἶον, τέκτων, τέ-
 κτονος.
 Τὰ εἰς δων ὑπερδισύλλαβα μὴ παρώνυμα. οἶον,
 κελάδων, κελάδονος.
 Τὰ εἰς θων ὑπερδισύλλαβα μετοχικά. οἶον, φαί-
 θων, φαίθοντος.

Ω' 53

Τὰ εἰς ὦν βαρύτερα, ἢ ρηματικά, ἢ κοινὰ, ἢ
 συγκριτικά, ἢ δίχρονῳ μακρῷ, ἢ ἡ παραλή-
 γοντα. ἢ δύο σύμφωνα ἀπὸ τῶ ὦν ἔχοντα, ἢ
 θηλυκὸν εἰς αἶνα ποιεῖντα, ἢ λήγοντα εἰς δων,
 κὴ ὄντα ὑπερδισύλλαβα μὴ παρώνυμα, ἢ ἀπὸ
 τῶ ὀδης γενόμενα εἰς θων ὑπερδισύλλαβα με-
 τοχικά, πάντα ταῦτα ἔξέπαισι τὸ ὦ εἰς ο ἔν
 ταῖς πλαγαίαις.

Ποῖα εἰς ὦν ὀξύτονα θηλυκὰ εἰς ἔξέπαισι
 τὸ ὦ εἰς ο ἔν ταῖς πλαγαίαις.

Τὰ πόλεων ὀνόματα μὴ παραλήγοντα τῷ η. οἶον,
 σιδῶν, σιδῶνος.

Ποῖα δὲ τὸ ω ἔβησιν εἰς ο .

Τὰ εἰς δων λήγοντα πόλεων ὀνόματα καὶ ἀδελί-
γοντα εἰς η . οῖον, χαλκηδῶν, χαλκηδόνος.

Τὰ μὴ ὄντα πόλεων ὀνόματα . οῖον, Ξυγῶν, Ξυ-
γόνος . χελιδῶν, χελιδόνος . πλὴν τῶ μελεδῶν,
μελεδῶνος, καὶ τυφεδῶν, τυφεδῶνος.

Εὔτι πάντα τὰ βαρύτερα εἰς ων λήγοντα θηλυκὰ
φυλάττωσι τὸ ω ἐν ταῖς πλαγίαις . οῖον, Ξή-
ρων, Ξήρωνος, κρότων, κρότωνος . πλὴν τῶ λα-
καιδαίων, λακαιδαίμονος . ἐφύλαξε γὰρ τὴν τῶ
ἀπλᾶ κλίσειν, δαίων, δαίμονος,

Οἱ τύποι τῶ συνηρημένων κλίσεων .

Τῆς πρώτης βεῖς, ης ἀρσενικῶν, καὶ θηλυκῶν, καὶ
κοινῶν . ες καὶ ος ἐδετέρων .

Τῆς δευτέρας δύο, ις ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, καὶ
κοινῶν . καὶ εἰς ι τῶ ἐδετέρων .

Τῆς τρίτης εἰς εὖς ἀρσενικῶν μόνον .

Τῆς τετάρτης δύο, ως καὶ ω, θηλυκῶν μόνον .

Τῆς πέμπτης δύο, ας καὶ ρας, ἐδετέρων μόνον .

Διαιρέσεις τῶ ἀπλῶν ὀνομάτων .

Τὰ ἀπλᾶ καὶ ἀπαθῆ ὀνόματα διαίρεται εἰς δύο,
εἰς κλιτὰ καὶ εἰς ἀκλιτὰ .

Ἀκλιτὰ εἰσὶ τὰ μηδαμῶς ἐν κλίσει κλινόμενα .

οῖον,

οἶον, ὄναρ, ὄφελος, βρέτας, δέμας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Κλιτὰ δὲ τὰ κτ' πῶσιν κλινόμενα, καὶ ἀριθμὸν, καὶ γένος.

Τὰ κλιτὰ διαίρυνται εἰς δύο, εἰς ταυτόκλιτα, καὶ ἐπερόκλιτα.

Ταυτόκλιτα εἰσὶ τὰ ἐν παντὶ ἀριθμῷ, καὶ πτώσει κλινόμενα.

Καὶ ἐπερόκλιτα μόν' εἰσι τὰ κλινόμενα, ἢ ἐνικῶς μόνον, ἢ δυϊκῶς, ἢ πληθυντικῶς, ὡς τὰ ἀριθμητικὰ, τὰ πόλεων σημαντικὰ, τὰ κύρια ὀνόματα, τὰ μετάλλων σημαντικὰ.

Τὰ ταυτόκλιτα διαίρυνται εἰς δύο, εἰς ὁμαλὰ, καὶ ἀνώμαλα.

Καὶ ὁμαλὰ μὲν, τὰ ἐν παντὶ ἀριθμῷ καὶ τῷ αὐτῷ γένει, καὶ κλίσει κλινόμενα.

Ἀνώμαλα δὲ, τὰ διαφέροντα ἀλλήλων, ἢ γένει, ὡς ὁ τάρταρος, τὰ τάρταρα, ὁ δεσμός, τὰ δεσμά. ἢ πτώσει, ὡς ὁ Ζεὺς, τῷ Διός. ἢ κλίσει, ὡς ὁ πολὺς, τῷ πολλῷ, ἢ γυνή, τῆς γυναικός, ὁ μέγας, τῷ μεγάλῃ.

Καθόλου διαίρεσις πάντων τῶν ὀνομάτων.

Τὰ εἶδη ἦεν μέρη τὰ διαίρυνται πάντα τὰ ὀνόματα εἰς δύο.

Τὰ μὲν λέγονται εἶδη τῆς φωνῆς.

Τὰ δὲ εἶδη τῆς σημασίας.

Καὶ εἶδη τῆς φωνῆς εἰσὶ δύο, φρωτότυπον, καὶ ἀφάγωγον.

Καὶ λέγονται εἴδη τῆς φωνῆς, ὅτι ἐκ τῆς φωνῆς
ἅμα, καὶ τῶ τύπε διακρίνονται ἀλλήλων.

Τὰ εἴδη τῆς ἀφαιρέσεως εἰσὶν ἑπτὰ.

Παῤῥωνυμικόν, Κτητικόν, Συγκριτικόν, Ὑπερ-
θετικόν, Ὑποκοριστικόν, Παῤῥωνυμον, καὶ Ρή-
ματικόν.

Περὶ Παῤῥωνυμικῶ.

Παῤῥωνυμικόν ὀνομάζεται τὸ ὑπὸ κρείων ὀνομάζων
ἢ Παῤῥός, ἢ πάππη ἀφαιρέσειον.

Καὶ διαίρεται εἰς δύο, εἰς κρείων παῤῥωνυμικόν
καὶ εἰς καταχρηστικόν παῤῥωνυμικόν.

Κρείων παῤῥωνυμικόν λέγεται, ὅταν ὁ Υἱὸς ὀνο-
μάζεται ἐκ τῶ ὀνόματος τῶ ἰδίῳ παῤῥός. οἷον,
ἐκ τῶ Πηλέως, Πηλείδης, καὶ καὶ συναίρεσιν
Πηλείδης, ὃς ἔστιν ἀχιλλεύς.

Καταχρηστικόν παῤῥωνυμικόν λέγεται, ὅταν ὁ ἔγ-
γος ἀφαιρέσεται ἐκ τῶ ὀνόματος τῶ ἰδίῳ πάπ-
πη. οἷον, ἐκ τῶ Λιάκῶ, Λιακίδης, ὁ αὐτὸς ἀ-
χιλλεύς.

Τὰ γὰρ τῶ παῤῥωνυμικῶν δύο, ἀρσενικόν, καὶ
θηλυκόν. εἰδέποτε γὰρ εὔρηται παῤῥωνυμικόν ὀνο-
μα ἢ εἰδέτερον, ἢ κοινόν, ἢ ἐπίκοινον.

Αἱ καταλήξεις τῶ ἀρσενικῶν παῤῥωνυμικῶν εἰσι
δύο, δὴς κοινῶς. οἷον, Πηλείδης. καὶ ὧν ἰωνι-
κῶς. οἷον, Πηλείων.

Αἱ ἀδελήξεις εἰσὶ τέσσαρες, ἰ. α. εἰ. οἰ.

Παραλήγει τὸ ἀρσενικὸν πατρωνυμικὸν εἰς ἰ, ὅτε ἡ
ἄρρηκὴ τῆ ὀνόματος, ἔξ ἧς ἀδύγεται λήγει.

Η" εἰς ὠς. οἶον, πιλεως, πιλεΐδης, καὶ κατὰ συ-
ναίρεσιν πιλεΐδης.

Η" εἰς υς. οἶον, Δημοδοῦς, Δημοδοῦνίδης.

Η" εἰς ος. οἶον, ἀγαμέμνων, ἀγαμέμνονος, ἀ-
γαμέμνονίδης.

Η" εἰς εἰ τῆς τρίτης κλίσεως τῆ ἰσοσυλλάβων,
καὶ μὴ παραλήγασα εἰς ἰ. οἶον, πείαμος, πριά-
μα, πειαμίδης.

Παραλήγει τὸ πατρωνυμικὸν ἀρσενικὸν εἰς α. ὅ-
ταν ἀδύγεται, ἢ ἔξ ὀνόματος τῆς πρώτης κλί-
σεως τῆ ἰσοσυλλάβων. οἶον, αἰνεΐας, αἰνεΐαδης.
ἢ ἔξ ὀνόματος τῆς τρίτης κλίσεως τῆ ἰσοσυλ-
λάβων ἀδελήγοντος τῷ ἰ. οἶον Ἀθανάσιος,
Ἀθανάσις, Ἀθανασιαδης.

Παραλήγει τὸ πατρωνυμικὸν ἀρσενικὸν εἰς εἰ, ὅ-
ταν τὸ πατρωνυμικὸν ἀδελήγον εἰς ἰ, ἔχει
πρὸ τῆ ἰ τὸ ε. οἶον, πιλεΐδης ἀπλῶς, καὶ πιλεΐ-
δης κατὰ συναίρεσιν.

Παραλήγει εἰς οἰ, ὅτε τὸ πατρωνυμικὸν ἀδελή-
γον εἰς ἰ, ἔχει πρὸ τῆ ἰ, ὁ μικρὸν. οἶον, παν-
δοΐδης ἀπλῶς, ἄπο τῆ παύδοος, καὶ πανδοΐδης
κατὰ συναίρεσιν.

Αἱ καταλήξεις τῆ πατρωνυμικῶν θηλυκῶν εἰς.
κοινῶς ας, καὶ ἰς. αἰολικῶς νη, ἢ ωνη.

Ὅτε τὸ πατρωνυμικὸν ἀρσενικὸν ἀδελήγει τῷ α,
τότε ἀποβαλλομένη τῆ δη, λήγει τὸ θηλυκὸν

εἰς ας.

εἰς ας . οἶον ἄπο τῆ ἀθανασιάδος , γίνεται ἀθανασίας .

Ὅτε τὸ ἀρσενικὸν παξωνυμικὸν ἀδαλῆγει πρὸς ι , πῆτε ὁμοίως ἄποβαλλομένης τῆ δη , λήγει τὸ θηλυκὸν εἰς ι . οἶον , ἄπο τῆ περιαμίδης , γίνεται περιαμῖς .

Ὅτε τὸ παξωνυμικὸν δὲ τὸ πρωτότυπον ἀρσενικὸν λήγει εἰς ας , εἰ μὴ ὅστι μὴ καθαρὸν , τὸ παξωνυμικὸν θηλυκὸν εἰς νη . οἶον , ἄπο τῆ ἀδρασος , γίνεται ἀδρασίνη .

Εἰ δέ ὅστι καθαρὸν , ποιεῖ τὸ θηλυκὸν εἰς ωνη . οἶον , ἄπο τῆ ἰελίος , ἰελιώνει αἰολικῶς .

Περὶ Κητικῆς .

Κητικὸν ὄνομά ὅστι , τὸ ἄπο κυρίων ὀνομάτων καὶ προσηγορικῶν ἀδαγόμενον , καὶ κησιν τῆ πρωτοτύπῃ δηλῶν .

Καὶ διαφέρουσι τὰ κητικά τῶν παξωνυμικῶν διαχῶς .

Πρῶτον , ὅτι τὰ μὴ κητικά ἄπο κυρίων , καὶ προσηγορικῶν , τὰ δὲ παξωνυμικά ἄπο κυρίων μόνον .

Δεύτερον , ὅτι τὰ μὴ κητικά πάντα ἐπίθετα ἔτιθη , καὶ δὲ παξωνυμικά ἔσιαστικά διήθη , δηλαδὴ ἢ ἀρσενικά μόνον , ἢ θηλυκά .

Τῶν κητικῶν αἱ καταλήξεις δύο , κος , καὶ ος , καὶ ὅτε μὴ τὸ κητικὸν λήγει εἰς κος , ἔχει ἀδαλῆξεις ἑξῆς .

Η^α ι. οἶον, μιστικός.

Η^β α. οἶον, κυπριακός.

Η^γ υ. οἶον, Φιλυκός.

Ὅτε δὲ πάλιν τὸ κριτικὸν λήγει εἰς ος, ἔχει παραλήξεις ἕξ.

Η^δ ι. οἶον, λόγιος.

Η^ε ε. οἶον, Ἐκτώρεος.

Η^ς ει. οἶον, Ἡράκλειος.

Η^ζ αι. οἶον, ῥωμαῖος.

Η^η οι. οἶον, ἀλλοῖος.

Η^θ ω. οἶον, παξῶος, ὡτὸ τῆ παξῶῖος.

Περὶ Συγκριτικῆς.

Συγκριτικὸν ὄνομα ἔστι, δι' ἧς σύγκρισις γίνεται πρὸς ὁμοφρεῖς, καὶ ἑτεροφρεῖς. ὁμοφρεῖς μὲν οἶον, ἀχιλλεύς ἀνδρείοτερος αἴαντος. ἑτεροφρεῖς δὲ, οἶον, οἱ λόγοι τῆ Νέσσορος μέλιτος γλυκύτεροι.

Παράγεται δὲ τὰ συγκριτικὰ ἔξ ὀνομάτων ἑτεροφρεῶς κλινομένων, καὶ τὸ μᾶλλον, ἢ ἥττον δεχόμενων ἐν ἑαυτοῖς.

Αἱ καταλήξεις τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων εἰσὶ δύο, τερὸς κοινῶς, οἶον, σοφώτερος, καὶ ὡν ἀνώμαλως. οἶον, μείζων.

Ὅθεν ὅτε τὸ συγκριτικὸν ποιεῖ εἰς τερὸς, λέγεται συγκριτικὸν ὀμαλόν.

Ὅτε δὲ εἰς ὡν, λέγεται συγκριτικὸν ἀνώμαλον.

Σχηματίζεται δὲ πᾶς συγκριτικὰ εὐδεκαχῶς.

- Η ᾽ ἀπ' ὀνομάτων ληγόντων εἰς ος, ἐκβολῇ τῆ σ,
 καὶ ἀφοθέσει τῆ τερος. οἶον, ἀπὸ τῆ σοφός, σο-
 φώτερος.
- Η ᾽ ἀπ' ὀνομάτων ληγόντων εἰς ες. οἶον, ἀληθές,
 ἀληθέστερος.
- Η ᾽ ἀπ' ὀνομάτων ληγόντων εἰς υς. οἶον, εὖνας,
 εὐνέστερος.
- Η ᾽ ἀπ' ὀνομάτων ληγόντων εἰς εις. οἶον, χαρίεις,
 χαριέστερος.
- Η ᾽ ἀπ' ὀνομάτων ληγόντων εἰς ος, ἐκβολῇ τῆ σ.
 οἶον, ἡδύς, ἡδύτερος.
- Η ᾽ ἀπὸ μετοχῆς. οἶον ἐρρωμένος, ἐρρωμένεστερος.
- Η ᾽ ἀπὸ ρημάτων. οἶον ἀπὸ τῆ φέρω, φέρτερος.
- Η ᾽ ἀπὸ ἀφοθέσεως. οἶον, ἀπὸ τῆ ἰατρ, ἰατρ-
 τερος.
- Η ᾽ ἀπὸ ἐπιρρήμάτων. οἶον, ἀπὸ τῆ ἐγγύς, ἐγ-
 γύτερος.
- Η ᾽ ἀπὸ συγκριτικῆ ἀνωμάλιε. οἶον, ἀπὸ τῆ κα-
 λός, γίνεται βελτίων, καὶ ἀπὸ τῆ βελτίων,
 βέλτερος.
- Οἱ ἀττικοὶ ἐπὶ τῆ ἀνωμάλιε συγκριτικῶν, τὴν
 μὴ ὀνομαστικῶν καὶ αἰτιατικῶν τὴν πληθυντι-
 κῶν τῆ ἀρσενικῆ καὶ θηλυκῆ εἰς υς ποιεῖσιν.
 οἶον, ἥττορες κοινῶς, καὶ ἥττες ἀττικῶς.
- Τὴν δὲ ὀνομαστικῶν καὶ αἰτιατικῶν τὴν πληθυντι-
 κῶν τῆ ἐδετέρη συγκριτικῆ ἀνωμάλιε, εἰς ω.
 οἶον, καὶ ἥττορα κοινῶς, καὶ ἥττω ἀττικῶς.

Περὶ Ὑπερθετικῶν .

Ὑπερθετικὸν ὄνομα ὄσι, δι' ἧ ὑπερθεσις γίνεται πρὸς ὁμοφθεῖς .

Αἱ αὐτὲ καταλήξεις εἰσὶ δύο, ταιος, κὴ σος .

Καὶ ὅτε τὸ συγκριτικὸν χηματίζεται εἰς τέρος, τότε τὸ ὑπερθετικὸν εἰς ταιος . οἶον, σοφώτερος, σοφώτατος .

Καὶ ὅτε τὸ συγκριτικὸν χηματίζεται εἰς ῶν, τότε τὸ ὑπερθετικὸν εἰς σος . οἶον, ἡδίων, ἡδισος .

Κοινωνία τῶν συγκριτικῶν, καὶ τῶν ὑπερθετικῶν .

Κοινωνῶσι τὰ συγκριτικὰ, κὴ ὑπερθετικὰ τριχῶς .

Καὶ Πρῶτον τὰ εἰς σπερος, κὴ σπαιος, εἰ μὴ ἔχῃσι τὴν πρὸ τῆς ο συλλαβὴν βραχεῖαν, ὅσα τῆς ω μεγάλης χεῖται . οἶον, σοφώτερος, σοφώτατος .

Εἰ δὲ μακρῶν φύσει, ἢ θέσει, ὅσα τῆς ο μικρῆς . οἶον, δικαιότερος, δικαιότατος, ἐκλαμπερότερος, ἐκλαμπερότατος .

Δεύτερον, ὅτι καθάπερ τὰ συγκριτικὰ, ἔπω καὶ τὰ ὑπερθετικὰ ἔξ ὀνομάτων ὀπιθέπων, τὸ μᾶλλον κὴ ἥττον δεχομένων αἰεὶ ὀδραγεται, κὴ ὀπιθετα αἰεὶ εἰσὶ .

Τρίτον, ὅτι τὰ συγκριτικὰ, κὴ ὑπερθετικὰ αἰεὶ ποτε ἁπλῶς ἀπαιτῶσι, συγκριτικῶς κὴ ὑπερθετικῶς καθεμῆλου .

Διαφωνία τῶν συγκριτικῶν, καὶ ὑπερθετικῶν.

Διαφωνῶσι τὰ συγκριτικά, καὶ ὑπερθετικά πυνταχῶς.

Πρῶτον, ὅτι τὰ μὲν συγκριτικά, καὶ πρὸς ὁμοφυὴ καὶ πρὸς ἑτεροφυὴ παραβάλλονται. τὰ δὲ ὑπερθετικά πρὸς ὁμοφυὴ μόνον τίθενται.

Δεύτερον, ὅτι τὰ συγκριτικά οὐκ, καὶ πολλοῖς συγκρίονται, τὰ δὲ ὑπερθετικά πολλοῖς μόνον παραβάλλονται.

Τρίτον, ὅτι τὰ ὑπερθετικά εἰδέποτε πρὸς ἀπαρέμφατον παραβάλλονται. τὰ δὲ συγκριτικά πολλάκις καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον ῥήμα λέγονται, τιθεμένης πρὸ τῆ ἀπαρέμφατος ἢ μόνυ τῆ ἢ διαζωτικῆς συνδέσεως. οἷον, τὸ νόσημα μείζον, ἢ φέρειν. ἢ μὲν τῆ ὥστε. οἷον, τὸ νόσημα μείζον, ἢ ὥστε φέρειν.

Τέταρτον, ὅτι πάντα τὰ ὑπερθετικά μεγίστην ἐπίτασιν ἔχοντα, εἰδέποτε πρὸ αὐτῆς ἐπίρρημα δέχονται ἐπίτασως. τὰ δὲ συγκριτικά, ἀτε μὴ τῶν τελευπᾶτων ἐπίτασιν ἔχοντα, εἰδέποτε ἐπίρρημα ἐπίτασεως λαμβάνουσιν. οἷον, λίαν σφοδρῶς, καὶ μάλιστα σωπετώτερος, καὶ σφόδρα ὀξυδερκέτερος.

Πέμπτον, ὅτι ἢ μὲν ὑπερθετικὴ γωνικὴ εἰδέποτε μεταβάλλεται εἰς ἄλλω πτώσιν, ἢ δὲ συγκριτικὴ γωνικὴ, μεταβάλλεται εἰς πτώσιν τῆ συγκριτικῆς ἕως.

Ὅτε τὸ συγκριτικὸν τυχαῶν ὀνομαστικῆ, τότε καὶ ἡ συγκριτικὴ προσλήφει τὴ ἢ διαζωτικῆ σινδῆσιν, γίνεται ὀνομαστικῆ. οἶον, ὁ ἀχιλλεύς ἀνδρείότερος, ἢ Αἴας.

Καὶ πάλιν, ὅτε τὸ συγκριτικὸν τυχαῶν δοτικῆ, τότε ἡ συγκριτικὴ γενικὴ προσλήφει τὴ αὐτῆ ἢ, γίνεται δοτικῆ. οἶον, ἰχυρωτέρους ἀνδράσιν ὠμίησα, ἢ ἑμῖν.

Ὀμοίως, ὅτε τὸ συγκριτικὸν τυχαῶν αἰτιατικῆ, τότε καὶ ἡ συγκριτικὴ γενικὴ προσλήφει τὴ ἢ διαζωτικῆ σινδῆσιν, γίνεται αἰτιατικῆ. οἶον, ὁμολογῶ τὸν ἀχιλλεῖα ἀνδρείότερον, ἢ τὸν αἴαντα.

Ἐῖτι ἡ συγκριτικὴ γενικὴ μεταβάλλεται εἰς αἰτιατικῆν καὶ αἰτίας, διχῶς.

Η᾽ προσθέσει τὴ διαζωτικῆ σινδῆσιν ἢ, καὶ τῆς καὶ προσθέσεως. οἶον, ὁ ἀχιλλεύς ἀνδρείότερος, ἢ καὶ τὸν αἴαντα.

Η᾽ προσθέσει τὴ ὡς ἐπιρρήματος, καὶ τῆς αὐτῆς καὶ προσθέσεως. οἶον, ὁ νέστωρ συνεβέβηκε μείζον, ἢ ὡς καὶ πάντα ἄνθρωπον.

Περὶ Ὑποκοριστικῆς.

Ὑποκοριστικὸν ὄνομα ἐστὶ, τὸ ἀπὸ κυρίων καὶ προσηγορικῶν παραγόμενον ὀνομάτων, καὶ μείωσιν τῆς φωνοτύπης διλὴν αὐτῶν συγκρίσεως.

Λέγεται ὑποκοριστικὸν, ὅτι δι' αὐτῶν ὑποκοριζόμεθα, ἢτοι κολακούμεθα.

- Αἱ καταλήξεις τῶν ἀρσενικῶν ὑποκοριστικῶν πεντε.
 ας. οἶον, μιλῶς.
 ων. οἶον, μαριών.
 αξ. οἶον. λίθαξ.
 σκος. οἶον, ἀνθρωπίσκος.
 λος. οἶον, ναυτίλος.
- Αἱ καταλήξεις τῶν θηλυκῶν ὑποκοριστικῶν δύο.
 ις. οἶον, θεραπευίς.
 σκη. οἶον, παιδίσκη.
- Αἱ καταλήξεις τῶν ἐδετέρων ὑποκοριστικῶν μία,
 ον. ἢ αἱ τέτων παραλήξεις δέκα.
 νι, οἶον, ὀφώνιον.
 κι. οἶον, μεράκιον.
 δει. οἶον, λογίδειον.
 λλι. οἶον, μερακίλλιον.
 φι. οἶον, ζωύφιον.
 χνι. οἶον, πολίχνιον.
 πι. οἶον, ἀνθρώπιον.
 δι. οἶον, κρεάδιον.
 ει. οἶον, παιδάειον.
 σι. οἶον, κοράσιον.

Περὶ Παραωνύμω.

Παράωνυμον ἔνομα ἐστὶ τὸ ἐξ ἑτέρου ὀνόματος παραγόμενον.

Οὗ οἱ τύποι εἰσὶν ἑπτὰ.

ωσυνή, τρονηγμῆς συλλαβῆς βραχείας. οἶον, ἅγιος, ἀγιωσυνή.

- οσιών, φρονησιμῆς μακρᾶς φύσει, ἢ θίσει. οἶον, σάφρων, σαφροσιών. δίκαιος, δικαιοσιών.
- Α, ὅπερ παραλήγει εἰς ι, καὶ τότε τὸ α, μακρὸν, καὶ παροξύνεται. οἶον, κακός, κακία.
- Α, ὅπερ παραλήγει εἰς ει, καὶ τότε τὸ α, βραχυ. οἶον, δίγυις, δίγυια.
- Α, ὅπερ παραλήγει εἰς οι, καὶ τότε τὸ α ὁμοίως βραχυ, καὶ προπαροξύνεται. οἶον, εὔνοος, εὔνοια.
- Ων, ἢ ἐπάνωρον. οἶον, πλάτων ἀπὸ τῆς πλατύς. ἢ περιεκτικόν, οἶον, ἐλαιῶν ἀπὸ τῆς ἐλαία.
- Ον, παραλήγον ἢ εἰς ει. οἶον, χαλκός, χαλκεῖον. πυρᾶ, πυρεῖον.
- ἢ εἰς ι. οἶον, ἔμπορος, ἐμπόριον.
- Ευς. οἶον, παρῶρα, παρωρός. Ἀλεξάνδρεια, Ἀλεξανδρός.
- Της, ἔχει παραλήξεις ἐπτά. ἢ α. οἶον, σπάρτι, σπαρτιάτης. ἢ ε. οἶον, οἶκος, οἰκίτης. ἢ η. οἶον, ὑπλήνη, ὑπληήτης. ἢ ι. οἶον, πόλις, πολίτης. ἢ ο. οἶον, ἵππος, ἵππότης. ἢ υ. οἶον, θρασύς, θρασύτης. ἢ ω. οἶον, στρατεία, στρατιώτης.
- ια. οἶον, πίτυρον, πιτυρία, ξαυμάτιον, ξαυματία.

Περὶ Ῥηματικῶ.

Ῥηματικὸν ὄνομά ἐστι τὸ ἀπὸ ῥήματος παραγόμενον.

Ταῦτα δὲ παράγονται ἐκ ῥημάτων ἐνεργητικῶν,

καὶ ἀπὸ τῶν ἑξῶν εὐκῶν προσώπων μόνον τῶ
παθητικῶ παρακειμῆς.

Διαφέρουσι δὲ, ὅτι ὅσα παράγονται ἐκ ῥημάτων
ἐνεργητικῶν εἰσὶν ἑσιαστικά.

Ὅσα δὲ ἐκ τῶ παθητικῶ παρακειμῆς, τὰ μὲν
ἑσιαστικά ἐσὶ, τὰ δὲ ἐπίθετα.

Οἱ τύποι τῶ παραγομῶν ἐκ τῶ πρώτῃ προσώ-
πῃ τῶ παθητικῶ παρακειμῆς, εἰσὶ πῦτε.

α. οἶον, πεποίημαι, ποιήμα.

ος. οἶον, κενώρισμαι, κωρισμός.

ων. οἶον, νοήσῃμαι, νοήμων.

η. οἶον, μέμημαι, μνήμη.

ονη. οἶον, πέπλισμαι, πλισμογή.

Οἱ τύποι τῶ παραγομῶν ἐκ τῆ δευτέρῃ προσώ-
πῃ τῶ παθητικῶ παρακειμῆς ἑξῆς.

ις. οἶον, πεποιήται, ποιήτις.

ια. οἶον, ἐργασται, ἐργασία.

ιον. οἶον, γυμνάσται, γυμνάσιον.

Οἱ τύποι τῶ παραγομῶν ἐκ τῆ τρίτῃ προσώπῃ
τῶ παθητικῶ παρακειμῆς δώδεκα.

ος. οἶον, κέχεται, χετός.

εος. οἶον, κενόηται, κοιπέος, καὶ καὶ συναίρε-
σιν κοιπέος.

ητις ἀρσενικόν. οἶον, κενυβέρνεται, κυβερνή-
τις.

ητις θηλυκόν. οἶον, κενυβέρνεται, κυβερνήτις.

ης. οἶον, πεποιήται, ποιητής.

ωρ. οἶον, πέπληται, πλάκτωρ.

ηρ. οἶον, σέσωται, σωτήρ.

ειρα. οἶον, σάτερρα.

εια. οἶον, ὄρχισαι, ὄρχίσεια.

εις. οἶον, ὄρχισεις.

ρα. οἶον, ὄρχίσρα, τοπικόν.

ρον. οἶον, πέπληκται, πλῆκρον.

Ἰστέον ἔν , ὅτι πάντα τὰ ῥηματικά ὀνόματα, καὶ τὰ θέσεως ἐπιρρήματα ἀποβάλλουσι τὴν συλλαβικῶν, καὶ χρονικῶν αὐξήσιν.

Περὶ τῶν εἰδῶν τῆς σημασίας.

Τὰ εἶδη τῆς σημασίας δύο, ἔσιαστικόν, καὶ ἐπίθετον.

Καὶ λέγεται ταῦτα εἶδη τῆς σημασίας, ὅτι ἓκ ἓκ τῆς φωνῆς, ἢ τῆ τύπε, ἀλλ' ἓκ τῆς σημασίας διακρίνονται.

Καὶ ἔσιαστικόν μὲν ἐστὶ τὸ μονογενῶς κλινόμενον, καὶ ἔσιας δηλωτικόν.

Ἐπίθετον δὲ τὸ ἑτερογενῶς κλινόμενον, καὶ καὶ κυρίων, καὶ προσηγορικῶν λεγόμενον ὀνομάτων.

Τὰ εἶδη τῆ ἔσιαστικῆς δύο. κύριον, καὶ προσηγορικόν.

Κύριον ὄνομα ἐστὶ, τὸ μερικῆς ἔσιας δηλωτικόν. οἶον, Διονύσιος, Γάκωβος.

Προσηγορικόν δὲ, τὸ κοινῆς ἔσιας δηλωτικόν. οἶον, ἀνθρωπος, Ἄγγελος, ζῶον, λίθος, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὰ εἶδη τῆ προσηγορικῆς πέντε καὶ δέκα εἰσὶ.

Γενικά. οἶον, ζῶον, φυτόν.

Εἰδικά. οἶον, βῆς, ἐλαία.

Πρός τι. οἶον, πατήρ υἱός. δῆλος, δεσπότης.

Ὡς πρὸς τι. οἶον, ζωὴ, θάνατος.

Ἀπολελυμένα. οἶον, Θεός, Ἄγγελος.

Περίληπτικά. οἶον, δῆμος, ὄχλος.

Πελεκτικά. οἶον, δαφνῶν, κοιπῶν.

Ὡς πελεκτικά. οἶον, ἀπατεῶν, κυκεῶν.

Ἐθνικά. οἶον, φρυξ, πέρσις.

Πεποιημένα. οἶον, φλοῖστος, ῥίζος.

Ὀμώνυμα. οἶον, αἶας ὁ τῷ τελαμαῖνος, καὶ
αἶας ὁ τῷ οἰλέως.

Πολυώνυμα. οἶον, ἄορ, ξίφος, φάσγανον,
μάχαιρα, σπάθη.

Φράσημα. οἶον, μεγαπόνθης, Νικόλαος.

Ἐπωνυμα, οἶον, Πρόδρομος, Χρυσόσομος.

Δυώνυμα. οἶον, Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις.

Γὰ εἶδη τῷ ἐπιθέτε δύο καὶ δέκα εἰσί.

Τακτικά. οἶον, πρῶτος, δεύτερος.

Πρός τι. οἶον, μέγας, μικρός.

Τόπος. οἶον, πεδινός, ὄρειός.

Χρόνος. οἶον, χθεσινός, σημερινός.

Ἐνεργητικά. οἶον, ποιητικός, δραστικός.

Παθητικά. οἶον, ποιητός, ἀκρωτός.

Μετασυστικά. οἶον, λίθινος, δρυῖνος.

Ἐπιμεγεζόμενα. οἶον, ἕτερος, ἐκότερος, ἕ-
καστος, ἄλλος.

Ἐρωτηματικά. οἶον, τίς; ποῖος;

Ἀόριστα. οἶον, τίς, ὁποῖος.

Ποσότητος. οἶον, εἷς, δύο, ἕεις.

Ποιότητος. οἶον, Γραμματικός, λογικός, Φιλοσοφός, Θεολόγος.

Τὰ ἐπιμειζόμενα μερίζονται τετραχῶς.

Εἰς ἐκ δυο, ὡς ἕτερος.

Δύο καθ' ἑα, ὡς ἑκάτερος.

Εἰς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος.

Πολλοὶ καθ' ἑα, ὡς ἕκαστος.

Περὶ Ρήματος.

Ρῆμα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτὸν, μὲν διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ ἐδέτερόν τι σημαῖον.

Τὰ παρεπόμενα τῷ ρήματος εἰσὶν ὀκτώ. ἔγκλισις, διαθεσις, εἶδος, γῆμα, ἀειδμός, πρόσωπον, χρόνος, ἢ συζυγία.

Ἐγκλισίς ἐστὶ βάλημα ψυχῆς, διὰ φωνῆς σημαίνον.

Αὕτη διαιρεῖται εἰς πέντε, εἰς ὀριστικῶ, προσακτικῶ, ὀκτικῶ, ὑποτακτικῶ, καὶ ἀπαρέμφατον.

Καὶ αἱ μὲν τέσσαρες λέγονται κύριαι ἐγκλίσεις, ἢ δὲ ἀπαρέμφατος καταχρησικὴ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν πρόσωπον, ἢ ἀειδμόν.

Περὶ τάξεως τῶν πρώτων ἐγκλίσεων.

Προηγείται ἡ ὀριστικὴ τῶν λοιπῶν πρώτων ἐγκλίσεων. ὅτι αὕτη μὲν ἀληθείας, ἢ ψεύδους ἐστὶ

δηλωτική, καὶ ἐν τῷ ὀρισμῷ τῶν πραγμάτων λαμβάνεται. διὸ καὶ ὀριστική λέγεται. ἐκείτων δὲ ἑδμεμία ἐστὶ τοιαύτη.

Ἡ δὲ προσεκτική προηγείται τῆς δικτικῆς. ὅτι ἢ μὲν προσεκτική καὶ δέσπιν πρὸς μείζονα σημαίνει. οἷον, Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσδουχῆς μου. καὶ προσαγῶ πρὸς ἐλάττωτα. οἷον, δευτετέκνα ἀκούσατε μου.

Ἡ δὲ δικτική δέσπιν μόνον, καὶ προηγείται τῆς ὑποτακτικῆς. ὅτι ἢ δικτική μὲν ἐκ ὑποτάττεται τινὶ τῶν μερῶν τῶ λόγου.

Ἡ δὲ ὑποτακτική ὑποτάττεται τῷ εἰᾶ, ἰὼ, αὐ, ἐπειδαν, κἂν, ὅταν, ὅπως, ἵνα, ἀνθότι.

Καὶ προηγείται τῆς ἀπαρρηφάτου, ὅτι ἢ ὑποτακτική ἔχει πρόσωπον καὶ ἀριθμὸν, ἢ δὲ ἀπαρρηφάτος ἔτε πρόσωπον, ἔτε ἀριθμὸν ἔχει.

Περὶ Διαθέσεως.

Τὰ μέρη τῆς Διαθέσεως πρῶτον, ἐνεργητικόν, παθητικόν, ἑδέτερον, κοινόν, καὶ ἀπαθετικόν.

Καὶ ἐνεργητικόν ῥῆμα κυρίως καλεῖται, τὸ λήγον εἰς ω, καὶ χηματίζον παθητικόν εἰς μαι. οἷον, φιλῶ, φιλέμαι.

Παθητικόν δὲ, τὸ ἀπὸ ἐνεργητικῆς γιγνώμενον, καὶ πάθος σημαῖνον. οἷον, φιλέμαι, ὅτι φιλῶ.

Οὐδέτερον, τὸ ἔχον τύπον ἐνεργητικῆς, καὶ μὴ χηματίζον παθητικόν εἰς μαι. οἷον, ζῶ, ἀναβαίνω.

Κοινὸν ἢ Μέσον, τὸ ἔχον τύπον παθητικὸν, καὶ σημαῖνον ὅτι μὴ ἐνεργεῖαν, ὅτε δὲ πάθος. οἶον, βιάζομαι τὸν ἄνθρωπον, καὶ πάλιν βιάζομαι ὑπὸ τῶ ἀνθρώπῃ.

Ἀποθητικὸν τὸ ἔχον τύπον παθητικὸν, καὶ σημαῖνον ἐνεργεῖαν. οἶον, μάχομαι.

Ἡ ἐνεργητικὴ διάθεσις διαίρεται εἰς ἕξ εἶδη, ἅπαντα πρὸ αὐτῆς ἐνεργῶσαν ὀνομαστικῶ ἀπαιτῶντα, καὶ μεθ' ἑαυτῆς διαφορὰς πτώσεις.

Τὸ Πρῶτον εἶδος πῶν ἐνεργητικῶν ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτῆς ὀνομαστικῶ, καὶ μεθ' ἑαυτοῦ αἰτιατικῶ. οἶον, ὁ διδάσκαλος φιλεῖ τὸς μαθητὰς.

Τὸ Δεύτερον εἶδος ἀπαιτεῖ δοτικῶ. οἶον, βοηθεῖ μοι ὁ κύριος.

Τὸ Τρίτον εἶδος ἀπαιτεῖ γονικῶ. οἶον, κατηγορῶ σε.

Τὸ Τέταρτον εἶδος δύο αἰτιατικὰς. οἶον, διδάσκω τὸς μαθητὰς τὰ γράμματα.

Τὸ Πέμπτον εἶδος δοτικῶ, καὶ αἰτιατικῶ. οἶον, δίδωμί σοι βιβλίον.

Τὸ Ἑκτὸν εἶδος γονικῶ, καὶ αἰτιατικῶ. οἶον, ἀξιῶ σε τιμῆς.

Ὁμοίως καὶ ἡ παθητικὴ διάθεσις διαίρεται εἰς ἕξ εἶδη, ἀπαιτῶντα τὴν μὴ πάχσαν αἰτιατικῶ τῆς ἐνεργητικῶν, εἰς ὀνομαστικῶ, τὴν δὲ ὀνομαστικῶ ἐπεινῶν τὴν ἐνεργῶσαν εἰς γονικῶ σου ταῖς προθέσειν, ἀπὸ, ὑπὸ, καὶ παρὰ.

Καὶ τῆς ἑδτερας διαθέσεως τὰ εἶδη ἕξ. ἑδτεροῦπαρτικὸν, αὐτοῦδέτερον, ἑδτερομεταβατι-

κόν,

κόν, ἕτεροπεριποιητικόν, ἕτεροκτιτικόν, ἕτεροπαθητικόν.

Καὶ τὸ μῦ πρῶτον καλεῖται ἕτεροῦπαρτικόν, καὶ πρὸ ἑαυτῆ, καὶ μεθ' ἑαυτὸ ὀνομασικῶ ἀπαιτεῖ. οἷον, ἐγὼ εἰμι μαθητής. σὺ ὑπάρχεις σοφός.

Τὸ δὲ δεύτερον αὐτοῦδέτερον, ὀνομασικῶ αὐτοῦδετερότης ἀπαιτῶν. οἷον, πλεῖσθ ἐγὼ, καὶ ἐγὼ πλεῖσθ.

Καὶ τὸ τρίτον ἕτερομεταβατικόν, ἀπαιτεῖ αἰτιατικῶ μῦ προθέσεως. οἷον, βαδίζω εἰς τὸ φροντιστήριον, περιπατῶ εἰς τὸν κῆπον.

Τὸ τέταρτον οὕτεροπεριποιητικόν, ἀπαιτεῖ δοτικῶ περιποίησιν σημαίνουσαν. οἷον, δευλόω σοι, ἀρίσκω σοι.

Τὸ πέμπτον ἕτεροκτιτικόν, ἀπαιτεῖ γενικῶ. οἷον, χηρίζει βιβλίων.

Τὸ ἕκτον ἕτεροπαθητικόν, (ὃ καὶ αὐτοπαθές, καὶ ἰδιοπαθές λέγεται,) ἀπαιτεῖ πρὸ ἑαυτῆ ὀνομασικῶ, καὶ μεθ' ἑαυτὸ διαφόρας πτώσεις, ἢ μῦ προθέσεως, ἢ ἀνθ' προθέσεως.

Ὁμοίως τῆς κοινῆς διαθέσεως τὰ εἶδη εἰσὶν, ὅσα τῆς ενεργητικῆς καὶ παθητικῆς.

Τῆς δὲ ἀποθετικῆς ὡσαύτως τὰ εἶδη ἔξ. πρὸ αὐτῶ μῦ ὀνομασικῶ ἀπαιτῶντα, μεθ' ἑαυτὰ δὲ,

Τὸ πρῶτον εἶδος ἀπαιτεῖ αἰτιατικῶ. οἷον, ἀσπάζομαί σε.

Τὸ δεύτερον εἶδος ἀπαιτεῖ δοτικῶ. οἷον, μάχομαί σοι.

Τὸ Τρίτον εἶδος γενικῶ . οἶον , ἐπιμελεῖμαι τῆς
σῶν πραγμάτων .

Τὸ Τέταρτον εἶδος δύο αἰτιατικᾶς . οἶον , παρ-
αμαίσει χημάτα .

Τὸ Πέμπτον εἶδος αἰτιατικῶ , καὶ δοτικῶ , οἶον ,
δωρῶμαίσε βίβλω . ἢ καὶ ἀντιστρόφως . οἶον ,
δωρῶμαί σοι βίβλον .

Τὸ Ἑκτόν εἶδος αἰτιατικῶ , καὶ γενικῶ . οἶον ,
προαιρῶμαι ζωῶν θανάτε .

Ἐ'τι ὅσα τῶν ἀποθετικῶν ῥημάτων , οὐ σημαίνει
ἐνέργειαν , ἀλλὰ πάθος , λέγονται ἀποθετικᾶ
παθητικᾶ . οἶον , γίγνομαι , οἴχομαι , φθεί-
ρομαι , ἀχθομαι , ἡδομαι , ἀγάλλομαι , κοιμῶ-
μαι , καθημαι , ὀδύρομαι .

Περὶ Ἀπρόσωπων Ῥημάτων .

Ἀπρόσωπον ῥῆμα ἐστὶ τὸ ἀσπνίζον ἑξαπρωσωπίας ,
καὶ μιᾷ καταλήξει πύττω ἀποπληρῶν . οἶον ,
δεῖ , χῆ , παρέπει , ἀρμόζει , μέλει , προσή-
κει , ἀνήκει , ἀρίσκει , συμφέρεει , ἀρκεῖ , ἔξε-
σει , μέτεσι , πάρεσι , συμβαίνει , δοκεῖ , ἐν-
δέχεται , δυνάται , λέγεται , εἴρηται , καὶ ἄλλα
τιαυτά ,

Περὶ Ἀυθύποπτικῶν Ῥημάτων .

Ἀυθύποπτικᾶ ῥήματα λέγεται , ὧν τὸ μὲν ῥῆμα
ὀξυαῖται , καὶ ἢ μετοχὴ βαρυνέται , τὸ δὲ ἄ-

παρέμφατον περιπαῖται . οἶον , δάκω , δακῶν ,
δακῆν . δράω , δραμών , δραμεῖν . λάθω ,
λαθῶν , λαθεῖν . πῖω , πιών , πιεῖν . ἀνάσχω ,
ἀναχῶν , ἀναχεῖν .

Πεὶ Εἶδος .

Τὰ εἶδη τῶν ῥημάτων δύο , κωλύτουτον , καὶ πα-
ράγουτον .

Κωλύτουτον ῥῆμα λέγεται , τὸ μὴ εἶναι ἕτερον ῥή-
ματος παραγόμενον , οἶον , τιθέω , τιθῶ .

Παράγουτον δὲ τὸ εἶναι ἕτερον ῥήματος παραγόμενον .
οἶον , τιθεῖμι , ἀπὸ τῆς τιθέω , τιθῶ .

Πεὶ Σχήματος .

Τὰ Σχήματα εἰσὶ τρία , ἀπλῆν , συνθετον , καὶ
παρασυνθετον .

Καὶ ἀπλῆν μὴ λέγεται τὸ ῥῆμα , τὸ μὴ ἔχον πρὸς
αὐτῆς πρόθεσιν . οἶον , φέρω , ποθῶ .

Συνθετον δὲ , τὸ ἔχον πρὸς αὐτῆς μίαν πρόθεσιν .
οἶον , ἐπιφέρω , ἐπιποθῶ .

Παρασυνθετον δὲ , τὸ ἔχον πρὸς αὐτῆς δύο προθέ-
σεις . οἶον , προσεπιφέρω , προσεπιποθῶ .

Ὁ ἴσος ἀρχομένης τῆς ῥήματος ἀπὸ φωνήεντος , καὶ
συντιθεμένου προθέσει ληγούσης εἰς φωνήεν ,
τὸ μὴ ῥῆμα ἀποβάλλει τὸ ἐν ἀρχῇ πνεῦμα ,
ἢ δὲ πρόθεσις τὸ ἐν τέλει φωνήεν , καὶ τὸν
τόνον . οἶον , ἄγω , ὑπάγω . πλὴν τῆς προθέ-

σεως πρό. οἶον, προέρχομαι. καὶ τῆς περὶ οἶον, περιέρχομαι.

Πᾶσαι ἐν αἰ ἀποθέσεις ῥήμασι καὶ μετοχαῖς σωτιθέμεναι, ἀποβάλλουσι τὸν οἰκείον τόνον, καὶ λέγονται ἐν σωθέσει.

Περὶ Προσώπων.

Τὰ Πρόσωπα ἓξ, πρῶτον. οἶον, τύπτω. δευτέρον. οἶον, τύπτεις. ἕτερον. οἶον, τύπτει.

Περὶ Συζυγίας.

Αἱ Συζυγίαι δεκαῖς. ἕξ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων, ἔξι τῶν περισπωμένων, καὶ τέσσαρες τῶν εἰς μι.

Καὶ διακρίνονται ἀλλήλων. αἱ μὲν βαρυτόνοι ἐκ τῶν τελικῶν αὐτῶν. αἱ δὲ περισπωμέναι ἐκ τῶν κράσεων αὐτῶν. αἱ δὲ εἰς μι, ἐκ τῶν πρωτοτύπων ῥημάτων ἃ ἂν παραγονται, καὶ ἐκ τῶν παραληγασῶν τῆ παθητικῆ ἐνεσῶτος.

Περὶ τῶν Βαρυτόνων.

Ἡ Πρώτη ἔχει τελικά τεσσάρα. β. π. φ. πτ.

Ἡ Δευτέρα ὁμοίως τέσσαρα. γ. κ. χ. κτ.

Ἡ Τρίτη τρία. δ. θ. τ.

Ἡ Τετάρτη δύο, ζ, καὶ δύο ας κοινῶς, καὶ δύο ττ ἀττικῶς.

Ἡ Πέμπτη τὰ τεσσάρα ἀμετάβολα. λ. μ. ν. ρ.

Ἡ Ἑκτὴ ἔδει. ὅτι τὸ ω ἐστὶ καθαρόν.

Περὶ Μέλλοντος.

Καὶ ἡ μὲν Πρώτη ἔχει ἐν τῷ μέλλοντι αἰεὶ τὸ ψ.

Ἡ δὲ Δεύτερα ἔχει ἐν τῷ μέλλοντι αἰεὶ τὸ ξ.

Ἡ δὲ Τρίτη αἰεὶ ἔχει τὸ σ.

Ἡ δὲ Τετάρτη, ὅτε μὲν τὸ ξ, ὅτε δὲ τὸ σ.

Ἡ δὲ Πέμπτη διὰ τῶν αὐτῶν ἀμεταβολῶν τὸν Μέλ-
λοντα περισσώμενον ἔχει, τὸ δεύτερον ἀμετάβο-
λον, ἢ τὸ εἰς τῆς διφθόγγου ἐμβαλλομένη.

Ἡ δὲ Ἑκτὴ αἰεὶ ἔχει τὸ σ.

Περὶ Παρακείμενου.

Ὅτε ὁ μέλλων ἔχει τὸ ψ, ὁ Παρακείμενος ἔχει
τὸ φ.

Ὅτε ὁ μέλλων ἔχει τὸ ξ, ὁ Παρακείμενος ἔχει
τὸ χ.

Ὅτε ὁ μέλλων ἔχει τὸ σ, ὁ Παρακείμενος ἔχει
τὸ κ.

Ὅτε δὲ ὁ μέλλων ἔχει ἐν τῷ ἀμεταβόλων συμ-
φάνων, ὁ Παρακείμενος ἔχει τὸ κ, καὶ φυλάττει
τὸ ἀμετάβολον.

Περὶ Χρόνων.

Οἱ Χρόνοι εἰσὶν ἕξ. ὄνομαστος, παρατατικός, πα-
ρακείμενος, ὑπερσωτελικός, ἀόριστος, καὶ μέλ-
λων.

Οἱ χρόνοι διαίρῃνται εἰς δύο, εἰς προτακτικούς, καὶ ὑποτακτικούς.

Προτακτικοὶ εἰσὶ ἕβεις. ὁ ἐνεσῶς, ὁ παρακείμενος, καὶ ὁ μέλλων.

Καὶ ὑποτακτικοὶ ὁμοίως ἕβεις. ὁ παρατακτικός, ὁ ὑπερσυντελικός, καὶ ὁ ἀόριστος.

Ὁ ἄριστος ὁ παρατακτικός φυλάττει αἰεὶ τὸ τελικὸν τῆ ἐνεσῶτος. οἶον, τύπτω, ἔτυπτον.

Ὁ ὑπερσυντελικὸς τῆ παρακειμένης. οἶον, τέτυφα, ἐτέτυφον.

Ὁ ἀόριστος τῆ μέλλοντος. οἶον, τύψω, ἔτυφα.

Τελικὸν ἐστὶ τὸ πρωτότυπον σύμφωνον.

Τύπος ἐστὶ λέξις, καθ' ἣν ὁμοιοτρόπως κοροφέρεται ἐπὶ τε ὀνομάτων, καὶ ῥημάτων, καὶ μετοχῶν.

Καὶ ταῦτα περὶ τῶν παρεπομένων παντὶ ῥήματι ὁμαλῶ.

Περὶ Ἀνώμαλων Ῥημάτων.

Τὸ ῥῆμα λέγεται ἀνώμαλον ἑξαχῶς, καὶ θέμα, καὶ διάθεσις, καὶ σημασία, καὶ καὶ χρόνον.

Κατὰ Θέμα.

Τὸ καὶ θέμα ἀνώμαλον γίνεται ἑξαχῶς.

Ὅτε τὸ ῥῆμα ἢ ἀπὸ θέματος βαρυτόνως μεταπίπτει εἰς θέμα περιπατώμενον. οἶον, μαθηαίω, μαθήσομαι, ἀπὸ τῆ μαθήομαι, ἔμαι.

Ἡ δὲ ἀπὸ περιπατώμενης εἰς βαρυτόνον. οἶον, ἀφικνέομαι, ἀφικνῆμαι, ἀφίξομαι, ἀπὸ τῆ ἀφίκομαι.

Η^α ἀπὸ βαρυτόκ εἰς μι . οἶον , θνήσκω , τεθ-
ναίαι , ἀπὸ τῆ τεθνημι .

Η^α ἀπὸ εἰς μι εἰς βαρύτονον . οἶον , ζύγνυμι ,
ζύξω , ἀπὸ τῆ ζύγω .

Η^α ἀπὸ περιπαυμένης εἰς μι . οἶον , ζάω , ζῶ ,
ζῆθι , ἀπὸ τῆ ζῆμι .

Η^α ἀπὸ εἰς μι εἰς περιπαυμένην . οἶον , κορέν-
μι , κορέσω , ἀπὸ τῆ κορέαι , ᾧ .

Κατὰ Διάθεσιν .

Τὸ κτὶ διάθεσιν ἀνώμαλον γίνεται διχῶς .

Ο^α τὸ ῥῆμα ἢ ἀπὸ διαθέσεως ἐνεργητικῆς με-
ταπίπτει εἰς διάθεσιν παθητικῶ . οἶον . ἐλό-
θω , ἐλόσομαι .

Η^α ἀπὸ παθητικῆς εἰς ἐνεργητικῶ . οἶον , γί-
γνομαι , γέγονα .

Κατὰ Σημασίαν .

Τὸ κτὶ σημασίαν ἀνώμαλον γίνεται ῥιχῶς .

Ο^α τὸ ῥῆμα , ἢ ἀπὸ σημασίας ἐνεργητικῆς με-
ταπίπτει εἰς σημασίαν παθητικῶ . οἶον , ὄλ-
λω , ὄλωλα .

Η^α ἀπὸ σημασίας ἐνεργητικῆς μεταπίπτει εἰς
σημασίαν ἐδετέραν . οἶον , πείθω , πέποιθα .

Η^α ἀπὸ ἐδετέρας εἰς ἐνεργητικῶ . οἶον , βασι-
λέω , ἀπὸ τῆ εἰμι βασιλεύς , καὶ βασιλεύω
ἕτερον , ἦτοι ποιῶ αὐτὸν βασιλεα .

Ὡς πᾶσι τὰ μεταβατικά ῥήματα . λέγονται
ἀνώμαλα κτὶ σημασίαν .

Κατὰ Χρόνον.

Τὸ κτ' χρόνον αἰώμαλον γίγνεται διχαῖς.

Οὔτε ὁ παρακείμενος ἔχει σημασίαν ἐνεσῶτος. οἶον, δέδοικα, ἀπὸ τῆ φοβέμαι.

Ἡ ὁ ἐνεσῶς ἔχει σημασίαν μέλλοντος. οἶον, ἔρχομαι, ἀπὸ τῆ ἐλεύσομαι.

Πεὶ τῆς μέχει Παρατατικῆς χηματιζομένων ρημάτων.

Τὰ εἰς ἀνω ρήματα. οἶον, λαμβάνω.

Τὰ εἰς σκω. οἶον, αἰαγινώσκω.

Τὰ πρὸ τῆ τελικῆ ἀμεταβόλης ἔχοντα ἄφωτον. οἶον, δάνω.

Τὰ πρὸ τῆ τελικῆ συμφώνως ἔχοντα ἀμετάβολον, καὶ ὄντα κακοφωνα. οἶον, ἔλδομαι, ἔρχομαι, ῥίμβω, ἀπένδω.

Τὸ δὲ μέλω, πέμπω, ἄρχω, μέμφομαι, ἐκ εἰσὶ κακόφωνα.

Τὰ παράγωγα εἰς αἶω, εἶω, υἶω, εἰω. οἶον, διακᾶδω, ἀπὸ τῆ διώκω. εἰργάδω, ἀπὸ τῆ εἶργω. φλεγέδω, ἀπὸ τῆ φλέγω. φθινύδω, ἀπὸ τῆ φθίω. φαείω, ἀπὸ τῆ φαίνω.

Τὰ ἔχοντα πρὸ τῆ τύπε ει. οἶον, τελείω, μέχει παρατατικῆς κλίνονται.

Ἐτι τῆ ἀπὸ ρημάτων τῶν ε παραληγόντων παραγόμενα δισυλλαβα, καὶ τελικὰ δύο σύμφωνα ἔχοντα, καὶ τῶν ε παραλήγοντα. οἶον, ἴχω, ἀπὸ τῆ ἔχω. τίκτω, ἀπὸ τῆ τέκω. μίμνω, ἀπὸ τῆ μῖνω.

ΠΕΡΙ ἈΝΩΜΑΛΩΝ ῬΗΜΑΤΩΝ,

Καὶ πρῶτον περὶ τῶ εἶμι, τὸ πορβόμαι.

Ἐνεργητικά.

Ἐνεσῶς. εἶμι, εἶς, εἶσι. ἴτον, ἴτον. ἴμην, ἴτε, ἴτε. ἴσι κοινῶς, καὶ ἴσιν ἀττικῶς.

Παρατατικός. εἶν, εἶς, εἶ. ἴτον, ἴτω. ἴμην, ἴτε, ἴσαν.

Διὰ τῶ ἰ γράφονται, ὅτι καὶ εἰς μὲ ἐπὶ τῷ πληθυντικῶν συσέλλωσι τὴν παραλήγουσαν. Τὸ εἶμι δὲ ἀπὸ τῶ ἐνεσῶτος, καὶ μέλλοντος.

Παρακείμεν. εἶκα, εἶκας, εἶκε. εἶκατον, εἶκατον. εἶκαμην, εἶκατε, εἶκασι.

Μέσος παρακείμεν. εἶα, εἶας, εἶε. εἶατον, εἶατον. εἶαμην, εἶατε, εἶασι.

Καὶ Ἰοπή τῶ ε εἰς η, καὶ τῶ ἰ ὑπογεγραμμένης, ἦα, ἦας, ἦε. καὶ τῶ ἐξῆς.

Καὶ διαλύσει. ἦια, ἦιας, ἦιε. ἦιατον, ἦιατον. ἦιαμην, ἦιατε, ἦιασι.

Ἰπέρσωπτικός. εἶκειν, εἶκεις, εἶκει. εἶκειτον, εἶκείτω, εἶκειμην, εἶκειτε, εἶκείσαν.

Καὶ Μέσος. ἦεν, ἦεις, ἦει. ἦειτον, ἦείτω. ἦειμην, ἦειτε, ἦείσαν.

Αόριστος α. εἶσα, εἶσας, εἶσε. εἶσατον, εἶσάτω.
εἶσαμην, εἶσατε, εἶσαν.

Αόριστος β. ἴον, ἴες, ἴε. ἴετον, ἴέτω. ἴομην, ἴε-
τε, ἴον.

Μέλλων. εἴσω, εἴσεις, ἦσει. εἴσετον, εἴσετον. εἴ-
σομην, εἴσετε, εἴσασι.

Προσакτικά.

Ενεστώς. ἴθι, ἴτω. ἴτον, ἴπων. ἴτε, ἴψασαν.

Αόριστος β. ἴε, ἴέτω. ἴετον, ἴέπων. ἴετε, ἴέτω-
σαν.

Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐκ ἐν χρήσει ἐπὶ τῷ παρωποτύ-
πων.

Εὐκτικά.

Ενεστώς. εἶλω, εἶης, εἶη. εἶητον, εἶήτω. εἶημην,
εἶητε, εἶησαν, καὶ εἶεν.

Μέλλων. εἴσοιμι, εἴσοις εἴσοι. εἴσοιτον, εἴσοίτω.
εἴσοιμην, εἴσοιτε, εἴσοιεν.

Υποτακτικά.

Ενεστώς. εἰὰ ᾧ, ἦς, ἦ. εἰὰ ἦτον, ἦτον. εἰὰ ᾧ-
μην, ἦτε, ᾧσι.

Αόριστος β. εἰὰ ἴω, ἴης, ἴη. εἰὰ ἴητον, ἴητον. εἰὰ
ἴημην, ἴητε, ἴωσι.

Οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ὀξείλιπον.

Ἀπαρέμφατα.

Ενεστώς. ἴναι, καὶ ἴμιναι, καὶ ἴμην, καὶ ἰόσαι, καὶ

εἶναι.

εἶναι . διὰ διφθόγγα . ὄθου παρεῖναι , καὶ ἀ-
πειῖναι .

Μέλλων . εἶσεν . Τό γε μὴν εἶσω , καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆ
ἄχρησα .

Μετοχαί .

Α'όριστος β' . ὁ ἰών , τῆ ἰόντος , ἡ ἰῶσα , τῆς ἰῶσης ,
τὸ ἰὸν τῆ ἰόντος .

Περὶ τῆ Ἰ'ημι δασιωόμενος , καὶ φιλεόμενος .

Τὸ Ἰ'ημι δασιωόμενον σημαίνει τὸ πέμπω , ἀφ' ἧ
γίνεται τὸ ἐφίημι τὸ ἐπιθυμῶ , καὶ τὸ ἀφίημι
τὸ ἀπολύω .

Καὶ φιλεόμενον σημαίνει τὸ πορβόμαι , ἅμφω δὲ
τῷ αὐτῷ κλήσιν ἔχουσι .

Διαφέρουσι δὲ , ὅτι ὁ μὲν τῆ Ἰ'ημι τῆ πέμπω παρα-
κείμενος γράφεται διὰ τῆς ει . οἶον , εἶκα .

Ὁ δὲ τῆ Ἰ'ημι τῆ πορβόμαι διὰ τῆς η . οἶον , ἦκα .

Καὶ ὅτι τὸ φιλεόμενον Ἰ'ημι ἐπὶ τῆ ἀπαρεμφάτου
μόνον ἐν χρήσει κοινῶς ἰσχύει .

Ὁ δὲ τὸ ἀπισύαι , κατισύαι , μετισύαι . παρά
ποιηταῖς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων .

Ὀριστικὰ ἐνεργητικὰ .

Ἐνεσῶς . ἴημι , ἴης , ἴησι . ἴετον , ἴετον . ἴεμεν , ἴε-
τε , ἴεσι κοινῶς , καὶ ἴασιν ἀττικῶς , καὶ ἴεασι
ποιητικῶς .

Παρατατικός. ἴω, ἴης, ἴη. ἴετον, ἰέτω. ἴεμῶ, ἴετε, ἴεσαν.

Παρακ. εἶκα, εἶκας, εἶκε. εἶκατον, εἶκατον. εἶκαμῶ, εἶκατε, εἶκασιν.

Υπερσώ. εἶκειν, εἶκεις, εἶκει. εἶκειτον, εἶκείτω. εἶκειμῶ, εἶκειτε, εἶκεισαν.

Αῶριος α. ἦκα, ἦκας, ἦκε. ἦκατον, ἦκάτω. ἦκαμῶ, ἦκατε, ἦκαν. αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἐκ ἐν χήσει.

Αῶριος β. ἴω, ἴης, ἴη. ἴετον, ἰέτω. ἴεμῶ, ἴετε, ἴεσαν.

Μέλλον. ἦσω, ἦσεis, ἦσει. ἦσετον, ἦσετον. ἦσομῶ, ἦσετε, ἦσεσι.

Προσакτικά Ἐνεργητικά.

Ἐνεσώς. ἴεθι, ἰέτω. ἴετον, ἰέτον. ἴετε, ἰέτωσαν.

Παρακείμ. εἶκε, εἶκέτω. εἶκετον, εἶκέτων. εἶκετε, εἶκέτωσαν.

Αῶριος β. ἔς, ἔτω. ἔτον, ἔπων. ἔτε, ἔπωσαν.

Εὐντικά Ἐνεργητικά.

Ἐνεσώς. ἰείω, ἰείης, ἰείη. ἰείητον, ἰείητω. ἰείημῶ, ἰείητε, ἰείησαν, καὶ ἰείον.

Παρακ. εἶκοιμι, εἶκοis, εἶκοι. εἶκοιτον, εἶκοίτω. εἶκοιμῶ, εἶκοιτε, εἶκοισιν.

Αῶριος β. εἴω, εἴης, εἴη. εἴητον, εἴητον. εἴημῶ, εἴητε, εἴησαν, καὶ εἴον.

Μέλλων. ἦσοιμι, ἦσοις, ἦσοι. ἦσοιτον, ἦσοίτω.
ἦσοιμῶ, ἦσοιτε, ἦσοισιν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά.

Ἔνες. καὶ Παρατ. εἰὼ, εἴης, εἴῃ. εἰὼ ἦτον, εἴ-
τον. εἰὼ μῶ, εἴητε, εἴωσι.

Παρακ. καὶ Ὑπερσ. εἰκῶ, εἰκής, εἰκῆ. εἰκῶ εἴ-
κιστον, εἰκιστον. εἰκῶ μῶ, εἰκίτε, εἰκῶσι.

Ἄόριστος β'. εἰὼ ᾧ, ἦς, ἦ. εἰὼ ἦτον, ἦτον. εἰὼ
ᾧ μῶ, ἦτε, ᾧσιν.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

Ἐνεσῶς καὶ Παρατ. εἰναί. Ἄόριστος β'. εἶναι.
ᾧθεν ἀφείναι, καθείναι.

Παρακ. καὶ Ὑπερσ. εἰκνάαι. Μέλλων. ἦσεν.

Μετοχαί Ἐνεργητικά.

Ἐνεσῶς. ὁ εἰς, τῷ εἰνός. ἢ εἶσα, τῆς εἶσις.
τὸ εἶν, τῷ εἰνός.

Παρακ. ὁ εἰκός, τῷ εἰκότος. ἢ εἰκῆ, τῆς εἰκῆς.
τὸ εἰκός, τῷ εἰκότος.

Ῥῆμα Παθητικόν. Ὀριστικά.

Ἐνεσῶς. ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται. ἴεμεθον, ἴεθον,
ἴεθον. ἴεμεθα, ἴεθε, ἴονται.

Παρακ. ἴεμῶ, ἴεσο, ἴετο. ἴεμεθον, ἴεθον, ἴε-
θῶ. ἴεμεθα, ἴεθε, ἴοντο.

Παρακ. εἶμαι, εἶσαι, εἶται. εἶμεθον, εἶδιον, εἶδιον. εἶμεθα, εἶδιε, εἶνται.

Μετ' ὀλ. Μίλλ. εἴσομαι, εἴση, εἴσεται. εἴσόμεθον, εἴσεδιον, εἴσεδιον. εἴσόμεθα, εἴσεδιε, εἴσονται.

Υπερτ. εἶμιλω, εἶσο, εἶτο. εἶμεθον, εἶδιον, εἶδιω. εἶμεθα, εἶδιε, εἶντο.

Ὁΐσιν ἀφείμαι. ἀφείνται. καὶ ἀφείωνται.

Ἀόριστος β. εἶθιλω, εἶθης, εἶθι. εἶθιπον, εἶθιήτιω. εἶθιμεν, εἶθιτε, εἶθισαν. ὀΐσιν ἀφείθιλω, παρήθιλω.

Μέσος Ἀόριστος α. ἠκάμιλω, ἠκάσο, ἠκάτο. ἠκάμεθον, ἠκάδιον, ἠκάδιω. ἠκάμεθα, ἠκάδιε, ἠκάτο.

Μέσος Ἀόριστος β. εἶμιλω, εἶσο, εἶτο. εἶμεθον, εἶδιον, εἶδιω. εἶμεθα, εἶδιε, εἶντο.

Μέσος μέλλων. ἠσομαι, ἠση, ἠσεται. ἠσόμεθον, ἠσεδιον, ἠσεδιον. ἠσόμεθα, ἠσεδιε, ἠσονται.

Προσακτικά.

Ἐνεσώς. ἴεσο, ἴεδιω. ἴεδιον. ἴεδιων. ἴεδιε, ἴεδιωσαν.

Παρακ. εἶσο, εἶδιω. εἶδιον, εἶδιων. εἶδιε, εἶδιωσαν.

Μέσος Ἀόριστος α. ἠκαί, ἠκάδιω. ἠκάδιον, ἠκάδιων. ἠκάδιε, ἠκάδιωσαν.

Μέσος Ἀόριστος β. εἶσο, εἶδιω. εἶδιον, εἶδιων. εἶδιε, εἶδιωσαν.

Εὐκτικά.

Ἐνεσώς. ἰείμῳ, ἰεῖο, ἰεῖτο. ἰείμεθον, ἰεῖθον,
ἰεῖθον. ἰείμεθα, ἰεῖθε, ἰεῖντο.

Παρακ. εἶμῳ. εῖο, εῖτο. εἶμεθον, εἶθον, εἶθῳ.
εἶμεθα, εἶθε, εῖντο.

Μετ' ὄλ. μέλλ. εἰσοίμῳ, εἴσοιο, εἴσοιτο. εἰσοί-
μεθον, εἴσοιθον, εἰσοίθῳ. εἰσοίμεθα, εἴσοι-
θε, εἴσοιντο.

Υποτακτικά.

Ἐνεσώς. εἰάν ἰῶμαι, ἰῆ, ἰῆται. εἰάν ἰῶμεθον,
ἰῆθον, ἰῆθον. εἰάν ἰῶμεθα, ἰῆθε, ἰῶνται.

Παρακείμενος. εἰάν εἰῆμαι, εἶη, εἶηται. εἰάν εἰῶ-
μεθον, εἶηθον, εἶηθον. εἰάν εἰῶμεθα, εἶηθε,
εἶῶνται.

Μέσος Ἀόριστος α'. εἰάν ἦκωμαι, ἦκη, ἦκηται. εἰάν
ἦκώμεθον, ἦκηθον, ἦκηθον, εἰάν ἦκώμεθα. ἦ-
κηθε, ἦκωνται.

Μέσος Ἀόριστος β'. εἰάν ὦμαι, ῆ, ῆται. εἰάν ὦ-
μεθον, ῆθον, ῆθον. εἰάν ὦμεθα, ῆσθε, ὦν-
ται.

Ἀπαρέμφοτα.

Ἐνεσώς, ἰεῖσθαι. Παρακείμενος. εἶσθαι. ὄθον ἀ-
φρεῖσθαι, τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφρεῖσθαι. τὸ ἀμελεῖ-
σθαι.

Μετ' ὄλ. μέλλων. εἴσεσθαι. Μέσος Ἀόρισ. α'. ἦ-
κασθαι.

Μέσος Α'όριστος β'. ἔδωαι. Ο'ΐσιν κοροέσθαι, ἀφέ-
σθαι, ὑφέσθαι. Μέσος μέλλων α'. ἦσεσθαι.

Μετοχαι Παθητικαί.

Ε'νεσώς. ὁ ἰέμμενος. ἡ ἰεμμένη. τὸ ἰέμμενον.

Παρακ. ὁ εἰμμενος. ἡ εἰμμένη. τὸ εἰμμενον.

Μετ' ὄλ. μέλλων. ὁ εἰσόμενος. ἡ εἰσομμένη. τὸ εἰ-
σόμενον.

Μέσος Α'όριστος α'. ὁ ἠκάμμενος. ἡ ἠκαμμένη. τὸ
ἠκάμμενον.

Μέσος μέλλων α'. ὁ ἠσόμενος. ἡ ἠσομμένη. τὸ ἠ-
σόμενον.

Σκεπτεον γέτοι καθόλου τίνα τῶν εἰρημύων ἐν
χῆσει, τίνα δὲ μή.

Ε'νεργητικὰ Ο'ριστικά.

Ε'νεσώς. Ἰ'ημι. Παρατατικός. Ἰ'ω. Παρακείμι.

Εἶκα. Ὑπερσωπτικός. Εἶπεν. Α'όριστος α'.

Ἡ'κα. Α'όριστος β'. Ἡ'ν. Μέλλων. Ἡ'σω.

Προσакτικά.

Ε'νεσ. κ' Παρατατ. Ἰ'εσι. Παρακ. κ' Ὑπερσωπ.

Εἶπε. Α'όριστος β'. Ε'ς.

Εὐκτικά.

Ε'νεσ. κ' Παρατατ. Ἰ'είλω. Παρακ. κ' Ὑπερσωπ.

Εἶκοιμι. Α'όρισ. β'. Εἶλω. Μέλλων. Ἡ'σοιμι.

Υποτακτικά.

Ένες. καὶ Παρατατ. Ἐὰν ἰῶ. Παρακ. καὶ Ὑπερσ.
Ἐὰν εἶπω. Ἀόρως. β'. εἰάν ὦ.

Ἀπαρέμφατα.

Ένες. καὶ Παρατατ. Ἰέναι. Παρακ. καὶ Ὑπερσυντ.
Εἰκέναι. Ἀόρως. β'. Εἶναι. Μέλλων. Ἡ΄σεν.

Μετοχαί.

Ένες. καὶ Παρατατ. ὁ Γείς. Παρακ. καὶ Ὑπερσ.
ὁ Εἰκώς. Ἀόρως β'. ὁ Εἶς. Μέλλων. ὁ
Ἡ΄σων.

Παθητικά Οἰστικά.

Ένεσώς. Ἰέναι. Παρατατ. Ἰέμω. Παρακ. εἶ-
μαι. Μετ' ὀλίγ. Μέλ. Εἶσομαι. Ὑπερσυντ.
Εἶμω. Ἀόρως. β'. Ε΄θω. Μέσος Ἀόρως. α'.
Ἡκάμω. Μέσος Ἀόρως β'. Ε΄μω. Μέλ.
Ε΄θήσομαι. Μέσος Μέλλ. α'. Ἡ΄σομαι.

Προσακτικά.

Ένες. καὶ Παρατατ. Ἰέσο. Παρακ. καὶ Ὑπερσυντ.
Εἶσο. Μέσος Ἀόρ. α'. Ἡ΄και. Μέσος Ἀόρ-
ως β'. Ε΄σο.

Εὐκτικά.

Ένες. καὶ Παρατατ. Ἰείμω. Παρακ. καὶ Ὑπερσ.
Εἶμω. Μετ' ὀλίγ. Μέλ. Εἰσοίμω. Μέσος

Αόριστος α. Η'καίμην. Μέσος Αόριστος β. Εἵ-
μην. Μέσος Μέλ. α. Η'σοίμην.

Υποτακτικά.

Εἶνες. ἢ Παραπατ. εἰὼν Γῶμαι. Παρακ. ἢ Υπερ-
συντελ. εἰῆμαι. Μέσος Αόρ. α. εἰὼν Η'
κωμαι. Μέσος Αόρ. β. Εἰὼν ὦμαι.

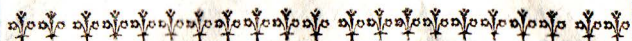
Απαρέμφοται.

Εἶνες. ἢ Παραπατ. Γέδαι. Παρακ. ἢ Υπερσυντελ.
Εἶδαι. Μετ' ὀλίγ. Μέλ. Εἴσεδαι. Μέσος
Αόρ. α. Η'καδαι. Μέσος Αόρ. β. Εἴδαι.
Μέσος Μέλ. α. Η'σεδαι.

Μετοχαί.

Εἶνες. ἢ Παραπατ. Ο' Γέμμος. Παρακ. ἢ Υπερ-
συντελ. Ο' Εἴμμος. Μετ' ὀλίγ. Μέλ. Ο' Εἴ-
σόμμος. Μέσος Αόρ. α. Ο' Η'κάμμος. Μέ-
σος Αόρ. β. Ο' Εἴμμος. Μέσος Μέλ. α.
Ο' Η'σόμμος.

Περὶ αὐξήσεως χρονικῆς καὶ συλλαβικῆς τῶ
 ρημάτων, καὶ περὶ ἄλλων κανόνων
 ἀναγκασιωτάτων .

Συλλαβικὴ αὐξησης ἐστὶ περισώτης συλλαβῆς
 ἐν τοῖς παραχημήμοις . ἥτις γίνεται, ὅτε τὸ
 ῥημα ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου .

Χρονικὴ αὐξησης ἐστὶ ἑοπή τῆ βραχέος φωνήεντος
 τῆ ἐνεσώτου εἰς μακρὸν ἐν τῆς παραχημήμοις
 χρόνοις . ἥτις γίνεται ὅτε τὸ ῥημα ἄρχεται ἀ-
 πὸ ἑπτὰ φωνήεντος .

Ἡ χρονικὴ καὶ συλλαβικὴ αὐξησης ἐν τοῖς παραχη-
 μήμοις χρόνοις τῆς ὀρετικῆς ἐγκλίσεως φυλάττε-
 ται, καὶ ἐν τοῖς παρακειμένοις μόνον τῶ ἄλλων
 ἐγκλίσεων, καὶ τῆς μετοχῆς .

Ὁ μέλλων τῆς ὀρετικῆς ἐγκλίσεως, καὶ οἱ λοι-
 ποὶ χρόνοι τῶ ἄλλων ἐγκλίσεων, καὶ τῆς με-
 τοχῆς, αὐξησης ἐκ ἐπιδέχονται, ἀλλὰ συνάρ-
 χονται τῶ ἐνεσώτι .

Παραχημήμοι χρόνοι λέγονται, πλὴν τῆ ἐνεσώτου,
 καὶ μέλλοντος, οἱ λοιποὶ πάντες .

Τετα εἰσὶ τὰ μεταβολικὰ φωνήεντα, ἃ καὶ ἑπτὰ
 λέγονται, α, ε, ο . ὅθεν ἔτε τὸ ῥημα ἄρχεται
 ἀπὸ τῆ α, ἑπέταται αὐτὸ εἰς η . οἶον, αὐάω .
 λῦον . λῦκα . λῦκειν . λῦσα .

Τὸ δὲ ἀήθεσσω, εἰ γίνεται ἐν τῶ παρατατικῷ ἢ ἡ-
 θεασον, ἀλλὰ ἀήθεασον, καὶ ἀηδίζομαι, εἰ γί-
 νεται

νεται ἠνδιζόμεν, ἀλλὰ ἀνδιζόμεν, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς δύο ηι. καὶ τὸ ἄω, ὃ σημαίνει τὸ πνέω, εἰ γίνεται ἐν τῷ παρατατικῷ ἦον, ἵνα μὴ συωμπέσῃ τῷ ἦον, ὃ σημαίνει τὸ ἐπορεύόμεν. ὁμοίως καὶ τὸ αἴω τὸ ἀκίω, εἰ γίνεται ἦιον, ἵνα μὴ συμπέσῃ τῷ ἦιον τῷ ἐπορεύόμεν.

Ὅτε τὸ ρῆμα ἀρχεται ἀπὸ τῆ ε, ὁμοίως λέγεται τὸ ε εἰς η. οἶον, ἐλεέω, ᾧ. ἠλέεον, εν. ἠλέηκα. ἠλέηκειν. ἠλέησα.

Πλὴν τῆς σεσημειωμένων, ἐν οἷς μόνον ἐν τοῖς παρωχημένοις χρόνοις προσλαμβάνει καὶ ι. οἶον, ἔχω, εἶχον. ἔπω, εἶπον. ἔλω, εἶλον. ἐσήκω, εἰσήκειν. ἔπομαι, εἰπόμην. ἐάω, ᾧ. εἶσον, ων. ἐσιῶ, εἰσίω. ἐρπύζω, εἶρπυζον. ἔρπω, εἶρπον. ἔλκω, εἶλκον. ἐλκύω, εἶλκυον. ἐρύω, ἐρύον. ἐδίξω, εἶδίξον. ἔθω, εἶθαθα. ἔω, εἶμαι. ἐργάζομαι, εἶργαζόμεν.

Ὅτε τὸ ρῆμα ἀρχεται ἀπὸ τῆ ο, λέγεται εἰς ω, ἐν τοῖς παρωχημένοις χρόνοις. οἶον, ὀμνύω, ᾧμνυον, ᾧμνυκα, ᾧμνυκειν, ᾧμνυσα.

Τὰ ἄξεπτα φωνήεντα εἰσὶ τέσσαρα, ἃ καὶ ἀμετάβολα λέγονται η, ι, υ, ω. ὅθεν ὅτε τὸ ρῆμα ἀρχεται ἀπὸ τῆ η, εὐδεμία ἔσπῃ γίνεται ἐν τοῖς παρωχημένοις χρόνοις. οἶον, ἠχέω, ᾧ. ἠχεον, εν. ἠχηκα. ἠχίκειν. ἠχισα.

Ὅμοίως ὅτε τὸ ρῆμα ἀρχεται ἀπὸ τῆ ι, εὐδεμία ἔσπῃ γίνεται ἐν τοῖς παρωχημένοις χρόνοις. οἶον, ἰξέω. ἰξέον. ἰξέκα. ἰξέκειν. ἰξέσα.

Ὡσαύτως καὶ ὅτε ἀπὸ τῆς υ ἀρχεται, ἐδεμία ἔσπι γίνεται. οἶον, ὑβείζω, ὑβείζον, ὑβεῖκα, ὑβείκειν, ὑβεῖσα.

Τὸ αὐτὸ καὶ ὅτε ἀρχεται ἀπὸ τῆς ω. οἶον, ὠφελίω, ὦ. ὠφέλιον, ουν. ὠφέλικα, ὠφελήκειν, ὠφέλισα.

Περὶ τῆς ποσαχῶς ποιῶσιν οἱ ἀττικοὶ τὴς ἐαυτῶν Παρακειμῆρας, καὶ οἶον ἔσπι.

Τὰ παρεπόμνη εἰς ἀπαρτισμὸν τῆς ἀττικῆς παρακειμῆρας εἰσὶ ἕξια.

Τὸ ἀρχεῖσθαι τὸ ῥῆμα ἀπὸ φωνήεντος Ἑεπιῆ.

Τὸ ὑποσιθεῖσθαι τὰ δύο ἀριθμικὰ ῥαῖματα τῆς ἐνεστώτος ἐν τῇ κοινῇ παρακειμῆρῳ.

Τὸ συσέλλειν τῷ παραλήγεσθαι τέττα, εἰ ἔστι τρισύλλαβος. καὶ γὰρ ὅτε ὁ κοινὸς παρακειμῆρας ἐστὶ δισύλλαβος ἢ παραλήγεσα αὐτοῦ οὐ συσέλλεται. οἶον, ἀκῆω, ἡκῆκα κοινῶς, καὶ ἀκῆκα ἀττικῶς. ἀλείφω, ἡλείφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλλα ὁ μέσος, καὶ ἀττικῶς ὄλλα.

Ὁμοίως καὶ ἐν ταῖς παθητικοῖς. οἶον, ἀλείφομαι ὁ ἐνεστώς, καὶ ἡλείμμαι ὁ παρακειμῆρας, καὶ ἀττικῶς ἀλήλιμμαι. πλὴν τοῦ ἐρήρεκα ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, ἵνα μὴ συσμπέσῃ τῷ ἐρήρεκα, ὃ σημαίνει τὸ ἐρίζω. καὶ τῆς ὀρώρῃκα ἀπὸ τῆς ὀρώ, ἵνα μὴ συσμπέσῃ τῷ ὀρώρεκα ἀπὸ τῆς ὀρίζω.

Ἐν ἐνίοις δὲ παρακειμῆροις οἱ ἀττικοὶ ὑποσιθεῖσθαι.

σιν ε φιλέμην, ὅτε ὁ κοινὸς παρακείμενος φι-
λῆται, κὶ δασυόμενον, ὅτε δασυέται. οἶον,
ᾤσμαι, ἕωσμαι. ᾠρακα, ἑώρακα.

Εἴτι ὅτε ὁ ὄνεσῶς ἀρχεται ἀπὸ τῆ λ, ἢ ἀπὸ μ,
οἱ ἀττικοὶ ἐκβάλλοντες τὸ πρῶτον λ, ἢ τὸ πρῶ-
τον μ τῆ παρακείμεις, κὶ προσωδέσιτες ι. ποιῶ-
σιν ἴδιον παρακείμενον. οἶον, λήβω, λήφα,
λέληφα κοινῶς, καὶ εἴληφα ἀττικῶς. λήγω,
λήξω, λέληχα κοινῶς, καὶ εἴληχα ἀττικῶς.
μείρομαι, μερῶμαι, μέμαρμαι κοινῶς, κὶ εἴ-
μαρμαι ἀττικῶς. ὅθεν εἰμαρμῆ.

Ὡς εἰς τριχῶς γίνεται ὁ ἀττικὸς παρακείμενος,
ἢ προδέσει τῆ δύο ἀρκτηκῶν γραμμάτων τῆ
ὄνεσῶτος, ἢ προδέσει τῆ ε, ἢ προδέσει τῆ ι.

Περὶ τῆ ἀρχουμένων ἀπὸ τριτῆ
διφθόγγων.

Τριπταὶ διφθόγγοι εἰσὶ τρεῖς, αἰ, αὐ, οἰ. ὅ-
θεν ὅτε τὸ ρῆμα ἀρχεται ἀπὸ τῆς αἰ διφθόγ-
γος τρέπεται τὸ α, εἰς η, κὶ τὸ ι ὑπογράφεται
ἐν τοῖς παρῶχημῶσι χρόνοις. οἶον, αἶρω, ἤ-
ρον, ἤρκα, ἤρκειν, ἤρα.

Ὅτε τὸ ρῆμα ἀρχεται ἀπὸ τῆς αὐ, τρέπεται τὸ
α, εἰς η, κὶ τὸ υ μῦει. οἶον, αὐλέω, ᾠ. κῦ-
λεον, κν. κῦλκα, κυλῆκειν, κῦλκα.

Ὅτε τὸ ρῆμα ἀρχεται ἀπὸ τῆς οἰ, τρέπεται τὸ ο,
εἰς ω, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται. οἶον, οἰκτεῖρα,
ὠκτερον, ὠκτερκα, ὠκτεῖρκειν, ὠκτερα. διὸ

τὸ η, και φ, καταχρηστικαὶ διφθόγγοι καλῶνται.

Ὅτε τὸ ῥῆμα ἀρχεται ἀπὸ τῆ εἰ, ἐδεμία ἔσπῃ γίνεται. οἶον, εἰκάζω, εἰκάζον.

Ὅτε τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῆς ε, ὡσαύτως οὐ γίνεται ἔσπῃ. οἶον, ἐρέω, ᾧ. ἔριον, εν, ἔρηκα, ἐρήκειν, ἔρησα.

Οἱ ἀττικοὶ μῦθοι καὶ τινὲς εἰ, ἔσπῃ διφθόγγου ποιεῖσι, τὸ ε, ἔσπῃτες εἰς η. οἶον, εἰλογέω, ᾧ. κυλόγεον, κυλόγεν.

Ῥήματα τὰ μὴ δεχόμενα ἔσπῃ.

Ὀῖομαι, οἰάθην. οἰμῶ, οἰμῆσα. οἰνᾶ, οἰνῆσα. οἰτρῶ, οἰτρῆσα. οἰωνίζομαι, οἰωνισάμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκοπήσα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα. οἰακίζω, οἰάκισα. οἰακοισμῶ, οἰακοῖσθησα. οἰακοστροφῶ, οἰακοσρόφησα. τινὲς δὲ τιθέασιν ἐν τοῖς ἀθέστοις καὶ τὰ ῥήματα, οἰδαίνω, οἰκαρῶ.

Περὶ Παρατατικῆς.

Τετραχῶς ἀρχεται ὁ Παρατατικός. ἢ ἄπὸ συλλαβῆς μακρᾶς φύσει, ἢ θέσει, ἢ ἄπὸ βραχείας, ἢ ἀπὸ κοινῆς.

Καὶ συλλαβῶν μακρᾶν φύσει λέγομεν τινὲς ἔχουσαν τὸ η, καὶ τὸ ω, καὶ τὰς διφθόγγους.

Συλλαβῶν μακρᾶν θέσει λέγομεν τὸ ε τῶ παρατα-

τικῆ, ὅτε πρὸ αὐτῆ ἔχει ἢ δύο σύμφωνα ἄφωνα, ἢ εἰ ἢ διπλῶν συμφώνων, ζ, ξ, ψ.

Ὅτε δὲ ὁ Παρατατικός ἀρχεται ἀπὸ μακρᾶς φύσει, ἢ θέσει, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχεται καὶ ὁ παρακείμενος, καὶ οἱ λοιποὶ παραχημῆσι χρόνοι.

Παράδειγμα τῶ ἀπὸ μακρᾶς φύσει ἀρχομένων παρατατικῆ, τὸ ἠγόραζον, ἠγόρακα, ἠγοράκειν, ἠγόρασα.

Παράδειγμα τῶ ἀπὸ μακρᾶς θέσει ἀρχομένων παρατατικῆ, τὸ ἐφθερον, ἐφθαρκα, ἐφθάρκειν, ἐφθερα. ἐψαλλον, ἐψαλκα, ἐψάλκειν, ἐψιλα. ἐρρητόροδον, ἐρρητόροδκα, ἐρρητορόδκειν, ἐρρητορόδσα.

Οἱ δὲ παρατατικοὶ ἐρρύποομι, ἐμι, καὶ ἐκτώομι, ἐκτώομι, καὶ ἐμνάομι, ἐμνάομι, εἰ καὶ ἀρχονται ἀπὸ μακρᾶς θέσει, καὶ ἔδει συνάρχεσθαι αὐτῆς καὶ τὸν παρακείμενον καὶ τὸν κινῶνα, ἀλλ' ἐν ταῦτα ἔξω τῆ κανόνος ὄντε εἰ ποιεῖσι ἐν τῷ παρακειμένῳ, ἐρρύπωμαι, ἀλλὰ ἐρύπωμαι. ἔτε ἐκτιμαι, ἀλλὰ κέκτιμαι. ἔτε ἐμνημαι, ἀλλὰ μέμνημαι.

Συλλαβῶν δὲ βραχείων λέγομεν τὸ εἶ τῶ παρατατικῆ, ὅτε πρὸ αὐτῆ ἔχει εἰ ἢ ἀπλῶν σύμφωνα. καὶ συλλαβῶν κοινῶν λέγομεν ὁμοίως τὸ εἶ τοῦ παρατατικῆ, ὅτε πρὸ αὐτῆ ἔχει δύο σύμφωνα ἐκ ἄφωνα, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄφωνον, τὸ δὲ ἀμετάβολον.

Ὅτε δὲ ὁ παρατατικός ἀρχεται ἀπὸ βραχείας, ἢ κοινῆς συλλαβῆς, τότε ὁ παρακείμενος ἀνα-

διπλασιαζεται λαμβάνων τὸ σύμφωνον τοῦ ἐνε-
 σῶτος . οἶον , ἔτυπιον , τέτυφα . ἔγραφον , γέ-
 γραφα . πλὴν τῶ ἀρχομένων ἀπὸ τῆ γιω , ἢ
 ἀπὸ τῆ ρηι . Τάτων γῶ εἰ καὶ ὁ παρατατικός
 ἄρχεται ἀπὸ κοινῆς συλλαβῆς . οἶον , ἐγνώρι-
 ζον , καὶ ἐρηγόρειον , καὶ ἔδει τὸν παρακείμενον
 ἀναδιπλασιάζεσθαι καὶ τὸν κανόνα , ἀλλ' ἐν δια-
 τλή κακοφωνίᾳ , ἔποιε ὁ παρακείμενος γε-
 γνώεικα , ἀλλ' ἐγνώεικα , οὔτε γερρηγόρεια ,
 ἀλλ' ἐρηγόρεια .

Ὅτε τὸ ῥῆμα ἄρχεται ἀπὸ δασέων συμφώνων ,
 ἢ ἀπὸ τῆ φ , ἢ ἀπὸ τῆ χ , ἢ ἀπὸ τῆ θ , τότε
 ὁ παρακείμενος ἀναδιπλασιάζεται μὴ , ἀλλ' ἢ
 προσλαμβάνει τὸ σύμφωνον τῆ ἐνεσῶτος .

Ἀλλ' εἰ ὁ ἐνεσῶς ἄρχεται ἀπὸ τῆ φ , ὁ παρακεί-
 μενος ἔπει αὐτὸ εἰς π . οἶον , φονδέω , πεφό-
 νδκα . εἰ δὲ ἄρχεται ὁ ἐνεσῶς ἀπὸ τῆ χ , ὁ
 παρακείμενος ἔπει αὐτὸ εἰς κ . οἶον , χωνδέω ,
 κεχωνδκα . ὅτε δὲ ἄρχεται ὁ ἐνεσῶς ἀπὸ τοῦ
 θ , ὁ παρακείμενος ἔπει αὐτὸ εἰς τ . οἶον ,
 θεωρίω , ῶ , τεθεώρηκα .

Ἡ συλλαβικὴ καὶ χρονικὴ αὔξισις τῶ συνθέτω
 ῥημάτων γίνεται ἑριχῶς . ἢ ἔσωθεν μόνον πρὸ
 τῆ ῥήματος , ἢ ἔξωθεν πρὸ τῆς προθέσεως , ἢ
 ἔσωθεν , καὶ ἔξωθεν , πρὸ τῆ ῥήματος , καὶ τῆς
 προθέσεως .

Ὅτε τὸ ῥῆμα ἀπλῆν μὴ σημαίνει ἄλλο , μὴ δὲ
 προθέσεως ἄλλο , ὁμοίως καὶ ὅτε ἄρχεται , ἢ
 ἀπὸ τῆ δυς , ἢ δυ , τότε ἢ αὔξισις γίνεται ἔ

σωθῶν μόνον πρὸ τῆ ρήματος. διλαδὴ παρακῶ, παρήκων. καταγράφω, κατέγραφον. δυσαρῆσῶ, δυσαρῆσαν. δωρκέω, ὦ, δώρκειον, εν.

Ὅτε τὸ ρῆμα ταῦτὸν σημαίνει κ' ἀπλῶν, καὶ μὲν προθέσεως, καὶ ὅτε ἀπλῶν μὴ ἀσημάτων, μὲν δὲ προθέσεως σημαντικόν, τότε ἡ αὐξησης γίνεται ἔξωθεν πρὸ τῆς προθέσεως. οἶον, καθῶδω, ἐκαθῶδον. ταῦτὸν ᾧ σημαίνει τὸ, τε εὔδω, καὶ καθῶδω. ἀντιβολῶ, λιτιβόλῶν. ἀμφισβιτῶ, ἡμφισβήτῶν. τὰ ᾧ βολῶ, καὶ σβιτῶ αὐτὸ προθέσεως ἔδον σημαίνει.

Τὸ δὲ ἐνοχλῶ, λιώχλῶν, καὶ ἀνορθῶ, λιώρθῶν, καὶ ἀνάχομαι, λιεχόμιω, καὶ παροινῶ, ἐπαρώρην, καὶ πεπαρώνηκα, καὶ διμπτῶ, δεδιήτηκα, διπλιῶ τὴν αὐξησην ποιεῖσι.

Πεὶ τῆ Παρακειμῶς.

Ὅτε ὁ δισύλλαβος μέλλων τῆς πέμπτης συζυγίας παραλήγει τῷ ε, ὁ παρακειμῶς ἔρει αὐτὸ εἰς α. οἶον, σπερῶ, ἔσπαρκα.

Ὅτε ὁ δισύλλαβος μέλλων τῆς α'. καὶ β'. συζυγίας τῶ βαρυτόνων παραλήγει τῷ ε, ὁ παρακειμῶς ἔρει αὐτὸ εἰς ο, ἔρει ἀττικῶ. οἶον, πέμπω, πέμψω, πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. βρέχω, βρέξω, βέβρεχα κοινῶς, καὶ βέβροχα ἀττικῶς.

Ὅτε ὁ ἐνεσῶς ἔχει τελικὸν ν, εἰ μὴ ἐστὶ τρισύλλαβος, ὡς τὰ πολλὰ ἔρει αὐτὸ εἰς γ. ὅτι τὸ ν, πρὸ τῆ κ, γίνεται γ. οἶον, μολυῶ, με-

μόλυμα . εἰ δὲ ἐσὶ δισύλλαβος , ἀποβάλλει αὐτό . οἶον , κρινῶ , κέκερικα .

Οὔτε ὁ ἐνεσῶς ἔχει λ , ἢ ρ , φυλάττει αὐτὸ καὶ ὁ παρακείμενος πρὸ τῆ κ . οἶον , σπειρω , ἔσπαρκα . ψάλλω , ἔψαλκα .

Οὔτε ὁ ἐνεσῶς ἔχει τελικὸν μ , ὁ παρακείμενος , φυλάττων αὐτὸ , προσλαμβάνει καὶ η . οἶον , κάμω , κεκάμηκα , ὅτι κδέποτε μ πρὸ τῆ κ δέσκεται .

Οὔτε ὁ παρακείμενος λήγει εἰς κα , ἀποβάλλει τὸ κ , καὶ ποιεῖ τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν ἔθει ἰωνικῶ . οἶον , ἔσακα κοινῶς , καὶ ἔσακα ἰωνικῶς . βέβηκα , βέβηκα . τέθνηκα , τέθνηκα , δέδοικα , δέδωκα . γέγηκα , γέγακα .

Κοινωνία τῆ μέσης παρακειμένης καὶ τῆ δούτερος ἀόριστης .

Αἰείποτε ὁ β' ἀόριστος φυλάττει τὸ σύμφωνον τῆ μέσης παρακειμένης ὅθεν ὅτε ὁ ἐνεσῶς ἔχει τελικὸν σὺν ἀπλῶν σύμφωνον , φυλάττει αὐτὸ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος , καὶ ὁ β' ἀόριστος . οἶον , λείπω , λέλοιπα , ἔλιπον .

Οὔτε ὁ ἐνεσῶς ἔχει τελικὰ δύο σύμφωνα , τότε ὁ μέσος παρακείμενος , καὶ ὁ δούτερος ἀόριστος φυλάττει τὸ σύμφωνον τῆ ἀπὸ τῆ ἐνεσῶτος γονομένης ῥηματικῆς . οἶον , ἀπὸ τῆ κλέπτω γίνεται κλοπή , ὁ μέσος κέκλοπα , ἔκλαπον .

Οὔτε τὸ ῥηματικὸν ἐκ τῆ ἐνεσῶτος ἔχει δύο σύμφωνα , φυλάττει αὐτὰ καὶ ὁ μέσος παρακείμενος .

νος . οἶον , ἀπὸ τῆ ρέγκω γίνεται ρόγκος , ἔρ-
 ρόγκα ὁ μέσος .

Οὔτε ὁ ἔνεσως ἔχει τελικὸν ἢ ζ , ἢ δύο ας , καὶ
 ποιεῖ τὸν μέλλοντα εἰς ξω , τότε ὁ μέσος πα-
 ρακείμενος , καὶ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχουσι τε-
 λικὸν τὸ γ . οἶον , κράζω , κράξω , κέκραγα ,
 ἔκραγον .

Οὔτε ὁ ἔνεσως ἔχει τὸ ζ τελικὸν , καὶ ποιεῖ τὸν
 μέλλοντα εἰς σ , τότε ὁ μέσος παρακείμενος , καὶ
 ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔχουσι τελικὸν τὸ δ . οἶον ,
 φράζω , φράσω , πέφραδα , ἔφραδον .

Οὔτε ὁ ἔνεσως καθαρῶς προφέρεται , καὶ ὁ μέσος
 παρακείμενος , καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος ὁμοίως .
 οἶον , ἀκῆω , ἦκα , ἦκον .

Οὔτε ὁ ἔνεσως ἔχει τελικὰ δύο ἀμετάβολα , τότε
 ὁ μέσος παρακείμενος , καὶ ὁ ἀόριστος δεύτερος
 φυλάττεισι τὸ πρῶτον ἀμετάβολον . οἶον , κάμνω ,
 κέκαμα , ἔκαμον . κέμνω , τέταμα , ἔταμον .

Τὰ ἴδια τῆς παραληγῆσης τῆ μέσης
 Παρακειμένης .

Οὔτε ὁ Δισύλλαβος μέλλων παραλήγει ε , ὁ μέσος
 παρακείμενος ἔρειπε αὐτὸ εἰς ο . οἶον , λέξω ,
 λέλοχα . ἀπερῶ , ἔασορα . τὰ δὲ Δισύλλαβα εἰς
 εὐ λ , πρῶσι τὸ ε ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ .
 οἶον , μέλλω , μελῶ , μέμειλα , καὶ μέμολα . τέλ-
 λω , τελῶ , τετέλεκα , τέτελα .

Οὔτε ὁ ἔνεσως παραλήγει τῇ αὐ διφθόγγῳ , ὁ-

μοίως

μοίως ἔπει το α εἰς η, κὶ τὸ ι ὑπογράφεται.
οἶον, χαινῶ, κέχμηα.

Οὔτε ὁ δυσύλλαβος μέλων παραλήγει τῆ ει, ὁ
μέσος παρακείμενος ἔπει το μὲ ε εἰς ο, τὸ
δὲ ι ἀπογράφει. οἶον, πείσω, πέποιθα. εἴ-
σω, οἶδα. εἴξω, οἶκα, καὶ ἔοικα ἀττικῶς.

Δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἐπὶ τῶ περιπατωμένων ρημά-
των, καὶ τῆς πέμπτης συζυγίας τῶ ἀμεταβό-
λων, καὶ τῆς ἕκτης τῶ βαρυτόνων, καὶ τῶ εἰς μι,
σπανίως δρέσκονται μέσοι παρακείμενοι, καὶ
δωτέροι ἀόριστοι.

Οὔτε ὁ μέσος παρακείμενος ἀπὸ βαρυτόνῃ θέ-
ματος γίνεται, ἰσοσυλλαβεῖ τῆ πρώτῃ παρα-
κειμῆν. οἶον, τέτυφα, τέτυπα. ὅτε δὲ ἀπὸ
περιπατωμένης θέματος, ἐλλείπει τὸ πρώτῃ πα-
ρακειμῆν μιᾷ συλλαβῇ. οἶον, δεδέπηκα, δέ-
δεπα.

Τὰ ἴδια τῆς παραληγῆσης τῆ δωτέρε
Αόριστα.

Ὁ δωτέρος ἀόριστος τῶ βαρυτόνων ρημάτων βρα-
χυκαταληκτεῖ, καὶ διχρόνῳ παραλήγει, πλὴν
τῶ σισημειωμένων τῶ δε. οἶον, εἶλον, εἶλ-
κον, εἶδον, ἦκον, ἦλθον ἀπὸ τῶ ἦλυθον, ἦ-
γον, ἠέγκον. ἐπληγον σωματικῶς, καὶ ἐπλα-
γον ψυχικῶς. καὶ πλὴν τῶ ἔχρισμον, ὠλιδον,
ἐβλασον, ἠλαλκον, ἠμαρτον, ἔδραπον, ἠώ-
γον διὰ τὸ εἶναι περιπατώμενα. πάντες ὅ οἱ α

- πὸ περισπωμένων ῥημάτων γινόμενοι δεύτεροι ἀόριστοι, ἔχουσι τὴν παραλήγουσαν μακρὰ φύσει, ἢ θίσει.
- Ὅτε ἐν ὀνόματι παραλήγει τῇ αἰ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀποβάλλει τὸ ι. οἶον, γαῖνω, ἔφαιον.
- Ὅτε παραλήγει τῇ αυ, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀποβάλλει τὸ υ. οἶον, παύω, ἔπαον.
- Ὅτε παραλήγει τῇ ει, ὁ β'. ἀόριστος ἀποβάλλει τὸ ε. οἶον, λείπω, ἔλιπον.
- Ὅτε παραλήγει τῇ ευ, ὁ β'. ἀόριστος ἀποβάλλει τὸ ε. οἶον, φύγω, ἔφυγον.
- Ὅτε παραλήγει τῇ υ, ὁ β'. ἀόριστος ἀποβάλλει τὸ υ. οἶον, ἀκῶ, ἤκουον.
- Ὅτε παραλήγει τῇ η, ὁ β'. ἀόριστος ἔρειπε αὐτὸ εἰς α. οἶον, λήβω, ἔλαβον.
- Ὅτε δὲ ἐν δισυλλαβοῖς ἐνεσῶσιν ὀρεθῆ ε, ἢ ει, καὶ προηγεῖται ἢ ἔπεται ἀμετάβολον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔπεται τὸ ε εἰς α ἐν τῷ δευτέρῳ ἀορίστῳ. οἶον, τέμνω, ἔταμον. κλέπτω, ἔκλεπον. κείρω, ἔκαρον. πλῆω τὴ ἐγείρω, ἤγειρον. αἶρω, ἤερον. ὀφείλω, ὠφελον. διὰ τὸ εἶναι τρισύλλαβα.

Περὶ Ἀορίστου φωνῆς.

- Ὁ φωνῆς ἀόριστος φυλάττει αἰεὶ τὸ σύμφωνον τῶ μέλλοντος. τὸ δὲ ἔδωκα, ἔθηκα, ἔβηκα, ἤκα, εἶπα, ἔξω ὄντα τὴ κανόνος, ε φυλάττει τὸ σύμφωνον τῶ μέλλοντος.

Ε᾽τι ὁ πρῶτος ἀόριστος ἔχει τὴν αὐτὴν παραλή-
γσαν τῷ μέλλοντι, πρὶν τῶν ἀορίστων τῆς πέμ-
πτης συζυγίας τῶν ἀμεταβόλων φύσει μακρᾶ
παραληγόντων.

Ὅτε ἢ ὁ μέλλον τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν ἀμε-
ταβόλων ἔχει ε, ὁ ἀόριστος προσλαμβάνει τὸ
ι. οἶον, νεμῶ, σῆιμα. φθερῶ, ἐφθεира. σπει-
ρῶ, ἔσπειρα.

Ὅτε πάλιν ὁ μέλλον ἔχει α, ὁ ἀόριστος κοινῶς
μὲν ἔχει αὐτὸ εἰς η. οἶον, ψαλῶ, ἔψηλα.
ἄττικῶς δὲ καὶ ἰωνικῶς φυλάττει αὐτό.

Περὶ Μέλλοντος.

Ὁ μέλλον τῶν βαρυτόνων ῥημάτων ἰσοσυλλαβεῖ τῷ
ἐνεσῶτι. τὰ δὲ εἰς σὺ λ, λήγοντα βαρυτόνα
περιττόνουντε τὸν μέλλοντα ποιῶσιν. οἶον, μέλ-
λω, μελήσω. θελω, θελήσω. ὀφείλω, ὀφεί-
λήσω.

Ε᾽τι τὸ αὐξω ποιεῖ αὐξήσω, καὶ τὸ ἔψω, ἐψή-
σω, καὶ τὸ ἀλέξω, ἀλεξήσω. ὅτι περισπώ-
μενα ὄντα, οἱ ἀθύναϊοι βαρυτόνα ταῦτα πε-
ποιήκασιν.

Ὁ μέλλον τῶν περισπώμενων ῥημάτων αἰεὶ περιτ-
τόνουντε τῷ ἐνεσῶτι. οἶον, ποιῶ, ποιήσω. δράω,
δράσω.

Ε᾽τι ὁ μέλλον τὴν αὐτὴν παραλήγσαν ἔχει τῷ
ἐνεσῶτι. πλὴν ὅτε ὁ ἐνεσῶς τῶν ἀμεταβόλων
ῥημάτων παραλήγει τῇ εἰ, ὁ μέλλον ἀποβάλ-
λει τὸ ι. οἶον, σπεῖρω, σπερῶ.

Οὔτε ὁ ἐνεσῶς παραλήγει τῇ αι, ὁ μέλλον ἀποβάλλει τὸ ι. οἶον, φαίνω, φανῶ.

Οὔτε ὁ ἐνεσῶς ἔχει δύο ἀμετάβολα, ὁ μέλλον ἀποβάλλει τὸ σ. οἶον, φάλλω, φαλώ. καὶ ἔτι τὸ πλέω ποιεῖ ἐν τῷ μέλλοντι πλόσω ἀπὸ τῆ πλόω, καὶ τὸ ρέω ποιεῖ ρόσω ἀπὸ τοῦ ρόω, καὶ τὸ χέω ποιεῖ χόσω ἀπὸ τῆ χόω, καὶ τὸ πνέω ποιεῖ πνόσω ἀπὸ τῆ πνόω, καὶ τὸ καίω ποιεῖ καύσω ἀπὸ τῆ καύω, καὶ τὸ κλαίω ποιεῖ κλαύσω ἀπὸ τῆ κλαύω.

Οὔτε ὁ ἐνεσῶς ἐστὶ ἑρισύλλαβος, καὶ λήγει εἰς ζω, καὶ ποιεῖ τὸν μέλλοντα εἰς σω, καὶ πρὸ τῆ σ, ἔχει ι, ἀποβολῇ τῆ σ περὶσπώμενον μέλλοντα ποιεῖ ἀττικῶς. οἶον, κορίζω, κορίσω, κοινῶς, καὶ κοριῶ ἀττικῶς.

Τὸ δὲ δακίσω ἔ γίνεται δακιωῶ, διὰ τὸ ἔχειν πρὸ τῆ σ κ ι, ἀλλ' εἰ. ἔτε τὸ κτίσω γίνεται κτιῶ, διὰ τὸ εἶναι δισύλλαβον.

Περὶ τῶν παθητικῶν ρημάτων, καὶ πρῶτον
περὶ τῆ Ἐνεσῶτος.

Τὸ δεύτερον πρόσωπον τὸ εἰκὸν τῆ παθητικοῦ ἐνεσῶτος, διὰ τῆς η̄ διφθόγγου καταχρηστικῆς γράφεται. πλὴν τῶν σισημειωμένων. οἶον, βέλομαι, βέλει. οἶομαι, οἶει. ὄφομαι, ὄφει. ἔωμαι, ἔει, καὶ κράσει εἶ. οἱ δὲ ἀττικοὶ πάντες διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔγραψον.

Περὶ Παρατατικῶ.

Οὔτε ὁ ἐνεσῶς ἀρχεται ἀπὸ συμφώνου. ὁ παρα-
τατικός προσλαμβάνει ε αὐξισιν. οἱ ἄττικοὶ
δὲ αὐξισιν ἐπ' αὐξήσει ποιουῶτες, ἠβελόμιω
αὐτὶ ἐβελόμιω, κὴ ἠδωάμιω αὐτὶ ἐδωάμιω,
κὴ ἔτι ἠμελλῶν αὐτὶ ἔμελλον λέγουσι.

Περὶ τῶ Παθητικῶ Παρακειμένῳ.

- Οὔτε ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἔχει τελικὸν χ,
ὁ παθητικὸς παρὰ τῷ μαι, προσλαμβάνει γ.
οἶον, λέλεχα, λέλεγμαί.
- Οὔτε ὁ παρακείμενος ὁ ἐνεργητικὸς ἔχει τελικὸν
φ, ὁ παθητικὸς παρὰ τῷ μαι, προσλαμβάνει κὴ
ἔπερον μ. οἶον, γέρεχα, γέρεγμαί.
- Οὔτε ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τῆς τρίτης κὴ τε-
τάρτης συζυγίας τῷ βαρυτονῶν ἔχει κ, ὁ πα-
θητικὸς παρακείμενος παρὰ τῷ μαι προσλαμβάνει
αἰ σ. οἶον, λελακτικα, λελακτισμαί. πέ-
πεικα, πέπεισμαί.
- Οὔτε ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τῆς εὔ. συζυγίας
τῷ βαρυτονῶν ἔχει τελικὸν κ, ὁ παθητικὸς
παρακείμενος παρὰ τῷ μαι, ὅτε μὴ προσλαμ-
βάνει σ. οἶον, ἠκκα, ἠκσμαι. ὅτε δὲ ἐδῶ
προσλαμβάνει. οἶον, βεβασίλδικα, βεβασί-
λόμιαι.
- Οὔτε δὲ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τῷ περιπατω-

μῶν ῥημάτων ἔχει τελικὸν κ, εἰ μὴ μακρὰ παραλήγει, ὁ παθητικὸς πρὸ τῶ μαι, εἰδὼ προσλαμβάνει. οἶον, πεποίηκα, πιποίημαι. εἰ δὲ βραχεῖα, προσλαμβάνει σ. οἶον, τετέλεκα, τετέλεσμαι.

Οὔτε ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τῆς πέμπτης συζυγίας τῶ ἀμεταβολῶν ἔχει τελικὸν κ, καὶ πρὸ τῶ κ, ἔχει σύμφωνον ἢ λ, ἢ ρ, ὁ παθητικὸς πρὸ τῶ μαι, φυλάττει ταῦτα. οἶον, ἔσφαρκα, ἔσφαρμαι. ἔφαλκα, ἔφαλμαι.

Οὔτε ὁ ἑρισύλλαβος ἐνεργητικὸς ἐνισῶς ἔχει τελικὸν ν, τότε ὁ παρακείμενος ὁ παθητικὸς πρὸ τῶ μαι, κοινῶς μὴ ἔρειπει τὸ ν εἰς μ, ἀττικῶς δὲ ἔρειπει αὐτὸ εἰς σ. οἶον, μεμιάνω, μεμιάμμαι κοινῶς, καὶ μεμιάσμαι ἀττικῶς.

Οὔ παθητικὸς παρακείμενος τῶ αὐτῶ παραλήγεισιν ἔχει τῶ ἐνεργητικῶ παρακειμένῳ. πλὴν

Οὔτε ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος τῶ δισυλλάβων ῥημάτων τῆς πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶ βαρυτόνων παραλήγει εἰς ο, ὁ παθητικὸς ἔρειπει αὐτὸ εἰς ε. οἶον, λέλοχα, λέλεγμαι. καὶ ἔτι

Οὔτε ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος παραλήγει εἰς ρε, μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνων τ, τότε ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἔρειπει αὐτὸ εἰς α. οἶον, τέξεφα, τέξαμμαι.

Περὶ τῶ πληθυντικῆ ῥίτε προσώπε τῆ
παθητικῆ παρακειμῆς.

- Οὔτε τὸ εὐκὸν ῥίτον πρόσωπον τῆ παθητικῆ πα-
ρακειμῆς, καὶ ὑπερσωπελικῆ πρὸ τῆ τ ἔχει
σύμφωνον, ἔ γίνεται ῥίτον πρόσωπον πλη-
θυντικὸν διὰ τῆ ἀσυνταξίαν, ἀλλ' ἀντὶ αὐ-
τῆ λαμβανόμεν τῆ μετοχῆ καὶ τὸ ὑπαρκτικὸν
ῥήμα. οἱ Ἴωνες δὲ ποιῶσι ῥίτον πρόσωπον ἔ-
τως.
- Οὔτε τὸ ῥίτον πρόσωπον τὸ εὐκὸν τῆ παθητικῆ
παρακειμῆς πρὸ τῆ τ, ἔχει π, οἱ Ἴωνες ῥέ-
πτωσιν αὐτὸ εἰς φ, προσλήθει τῆ α. οἶον, τε-
τυπται, πετύφται. ἐπέτυπτο, ἐπετύφατο.
- Οὔτε ἔχει κ, ῥέπτωσιν αὐτὸ εἰς χ. οἶον, λέλεκ-
ται, λελέχεται. ἐλέλεκτο, ἐλελέχάτο.
- Οὔτε δὲ ἔχει σ, ῥέπτωσιν αὐτὸ εἰς τὸ σύμφωνον
τῆ μέση παρακειμῆς. οἶον, πέφρασαι, πεφρά-
δαται. ἐπέφρασο, ἐπεφράδατο.

Περὶ τῶ μετ' ὀλίγον Μέλλοντος.

- Οἱ μετ' ὀλίγον Μέλλον γίνονται αἰεὶ ἐκ τῶ εὐκῆ
δωτέρη προσώπε τῆ παθητικῆ παρακειμῆς,
φυλάττων τῆ συλλαβικῆ καὶ χρονικῆ αὐξή-
σιν ἐν πάσαις ταῖς ἐγκλίσεσι, καὶ ταῖς μετο-
χαῖς.

Περὶ τῶ Ὑπερτωτικῶ.

Ὅτε ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἄρχεται ἀπὸ συμφώνου, ὁ Ὑπερτωτικὸς ἔσπῃ τῶ μαι, εἰς μω, προσλαμβάνει καὶ ε. οἶον, τέτυμαι, ἐτετύμω.

Περὶ τῶ Ἀόριστου πρώτου τῶ παθητικῶ.

Ὅτε ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος ἔχει φ, ἢ χ, φυλάττει αὐτὸ πρὸ τῶ θω καὶ ὁ παθητικὸς ἀόριστος. οἶον, τέτυφα, ἐτύφθω. λέλεχα ἐλέχθω.

Ὅτε ὁ παθητικὸς παρακείμενος πρὸ τῶ μαι ἔχει, ἢ λ, ἢ ρ, ἢ η, ἢ ω, ἢ ευ δίφθογγον, ἢ ε, φυλάττει αὐτὸ πρὸ τῶ θω, καὶ ὁ ἀόριστος. οἶον, ἐφαμαι, ἐφάθω. ἐσπαρμαι, ἐσπάρθω. πεποίημαι, ἐποίηθω. μέμνημαι, ἐμνήθω, καὶ ἐμνήθω. κεχύσωμαι, ἐχυσώθω. βεβασίλευμαι, ἐβασίλευθω. ἠκούσμαι, ἠκούθω. πλὴν τοῦ εὔρημαι δρέθω, καὶ ἐπήνημαι ἐπήνέθω, καὶ ἔρρημαι, ἐρρέθω. καὶ ἔρημαι, ἐρέθω. καὶ ἦρημαι ἠρέθω, ἔσπόντων τὸ η, εἰς ε. καὶ πλὴν τοῦ μιμόλυσμαι ἐμολύθω, καὶ μεμίασμαι ἐμιαθω, καὶ τοῦ σέσωσμαι ἐσώθω, ἀποβαλλόντων τὸ σ.

Περὶ τῆ παθητικῆ δούτερῃ Ἀορίσῃ .

Ὁ δούτερος Ἀορίσος ὁ παθητικὸς φυλάττει αἰεὶ τὸ σύμφωνον τῆ ἐνεργητικῆ δούτερῃ Ἀορίσῃ . οἶον , ἔτυπον , ἐτύπλω .

Περὶ τῆ παθητικῆ πρώτης Μέλλοντος .

Ὁ παθητικὸς πρώτος Μέλλων πρὸ τῆ θησομαι , ἔχει τὰ αὐτὰ , ὅσα καὶ ὁ πρώτος Ἀορίσος πρὸ τῆ θῶ .

Περὶ τῆ παθητικῆ δούτερῃ Μέλλοντος .

Ὁ δούτερος παθητικὸς Μέλλων φυλάττει τὸ σύμφωνον τῆ ἐνεργητικῆ δούτερῃ μέλλοντος . οἶον , τυπῶ , τυπήσομαι .

Περὶ μέσης Ἀορίσῃ πρώτης .

Ὁ μέσος Ἀορίσος πρώτος φυλάττει τὸ σύμφωνον τῆ ἐνεργητικῆ πρώτης Ἀορίσῃ . οἶον , ἔτυφα , ἐτυφάμλω .

Περὶ μέσης Ἀορίσῃ δούτερῃ .

Ὁ μέσος Ἀορίσος δούτερος φυλάττει τὸ σύμφωνον τῆ ἐνεργητικῆ δούτερῃ Ἀορίσῃ . οἶον , ἔτυπον , ἐτυπόμλω .

Περὶ

Περὶ τῶ πρώτου μέσου Μέλλοντος.

Ὁ μέσος Μέλλοντος πρώτος φυλάττει ἀεὶ τὸ σύμφωνον τῶ ἐνεργητικῶ μέλλοντος πρώτου. οἶον, τύψω, τύψομαι.

Περὶ μέσου δούτερου Μέλλοντος.

Ὁ μέσος Μέλλοντος δούτερος φυλάττει τὸ σύμφωνον τῶ ἐνεργητικῶ δούτερου μέλλοντος. οἶον, τυπῶ, τυπῶμαι.

Διδασκαλία Κοινή.

Καὶ σχεδὸν οἱ μέσοι καὶ πρώτοι κατέμφοι παιδικτικοὶ φυλάττεισι τὸ σύμφωνον τὸ τελικὸν τῶ ὀμωύμων πρώτων ἐνεργητικῶν, καὶ οἱ μέσοι δούτεροι τῶ δούτερων.

Προσέτι ἴσον, ὅτι ὅτε ὁ παιδικτικὸς παρακείμενος πρὸ τῶ μαι, ἔχει σύμφωνον, ἢ υ, ἢ δ, ἢ κ, δίφθογγον, τότε ὁ δούτικὸς, καὶ ὑποτακτικὸς παρακείμενος γίνεται διὰ μετοχῆς καὶ ὑπαρκτικῶ ρήματος.

Ἐπι, ὅτε τὸ σύνκον ἔϊτον πρόσωπον τῶ παιδικτικῶ παρακείμενῶ πρὸ τῶ τ, ἔχει π, ὁ παρακείμενος τῶ ἀπαρριφάτων ἔπει αὐτὸ εἰς φ, τετυπται, τετύφθαι. ὅτε ἔχει κ, ἔπει εἰς χ. οἶον, λέλεκται, λελέχθαι. ὅτε ἔχει σ, φυλάττει αὐτό. οἶον, ἠκκσαι, ἠκκθαι.

ΒΡΑΧΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Περὶ διαφορῆς σημασίας τῆς Προθέσεως
ἐν σωθέσει, ἔ ἐν σωτάξει.

Περὶ τῆς Ἐν. ἐν Σωτάξει.

Η Ἐν, ἐν τῇ σωτάξει σημαίνει ἐπιπρὶ, καὶ
αὐτὴ δοτικῇ σωτάσσεται. γασιν ἐν τό-
πων. οἶον, ἐν ἀρχῶν, καὶ ἀπτικῶς ἐν ἄ-
δς. ἀντὶ ἐν τῷ τόπων τῆ ἀδς.

Ἀντὶ τῆς εἰς. οἶον, θρασύς ἐν ἐμοί, ἀντὶ εἰς
ἐμέ.

Ἀντὶ τῆς διὰ. οἶον, ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις,
ἀντὶ διὰ πέλτων, καὶ ἀκοντίων.

Τὸ μεταξύ. οἶον, τῆτο ἐν οἴνω ἐγένετο, ἀντὶ με-
ταξὺ τῆ οἴνα.

Τὸ ἔμφορθον. οἶον, ἐν μάρτυσι ἕρισμοίσι, ἀν-
τὶ ἔμφορθον μαρτύρων ἕρισμων.

Ἐξοσία. οἶον, ἐν τῷ θεῷ τῆτο ἴσεται, ἀντὶ ἐν
τῇ ἔξοσίᾳ τῆ Θεῶ.

Ἀντὶ ἐπιρρήματος. οἶον, ἐν καιρῷ, ἀντὶ τῆ και-
ρίως, καὶ ἐν τάχει, ἀντὶ τῆ ταχέως.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει Τεῖα.

Τὸ μέσον. οἶον, ἐμπίπτω.

Ἐπιμονὴ. οἶον, ἐμμένω.

Ἐΐσασι. οἶον, ἐνίσταμαι, ἀντὶ ἐναντιῶμαι.

Περὶ τῆς Εἰς, ἐν Σωτάξει.

Ἡ εἰς, αἰτιατικῇ μόνῃ συντάσσεται, καὶ ἐν τῇ σωτάξει σημαίνει δώδεκα.

Κίνησιν εἰς τόπον. οἶον, εἰς οἶκον. τὸ δὲ εἰς διδασκάλου, ἐννοεῖται ἔξωθεν, ἀντὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῷ διδασκάλου. ἥτις ἀπτικῶς ἐς, λέγεται.

Ἀντὶ τῆς ἐν. οἶον, καθεζομαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. ἀντὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀναβολὴν χρόνου. οἶον, εἰς τὴν ἐπιῶσαν.

Διάρεσιν. οἶον, διατίμνεται εἰς ἑῖς, ἢ τέτταρα.

Τάξιν. οἶον, παρατίπονται εἰς ἑῖς, ἢ πέντε.

Ἐπίτασιν. οἶον, εἰς τὸ παραχῆμα, εἰς τὰ νυῦ.

Ἀντὶ τῆς πρὸς. οἶον, εἰς τί πιαῦτα λέγεις;

Ἀντὶ τῆς παρά. οἶον, γνώριμος εἰς πάντας, ἀντὶ τῶν παρά πᾶσιν.

Ἀντὶ τῆς κατὰ. οἶον, εἰς σοφιστὰς γράφει, ἀντὶ καὶ σοφιστῶν.

Ἀντὶ ἐπιρρήματος μετὰ τινων ὀνομάτων. οἶον, εἰς βάθος, ἀντὶ βαθέως.

Ἀντὶ τῶν ἕως. οἶον, εἰς πότε, ἀντὶ τῶν ἕως πότε;

Καὶ ἐν τῇ σωθῆσει σημαίνει εὔ.

Τὸ εἶσω. οἶον, εἰσέρχομαι. εἰσάπεσα.

Περὶ τῆς Εἶξ, ἐν σωπαζει.

Ἡ Εἶξ αἰεὶ μῦθι γυναικῆς σωπαίνεται, καὶ ἐν τῇ σωπαζει σημαίνει εὔδεκα.

Κίνησιν ἐκ τιος. οἶον, ἐξ ἀγορᾶς, ἐκ τῶ βελδοπιεῖς ἔρχομαι.

Ἀντὶ τῆς διὰ, αἰτίαν σημαίνουσης. οἶον, ἐξ ἀμαρτίας ταῦτα πάχω, ἀντὶ διὰ τῆς ἀμαρτίας.

Ἀντὶ τῆς μῦθι, τὸ ὑπερον σημαίνουσης. οἶον, ἐκ δείπνου ἤρξατο ἄδειν, ἀντὶ μῦθι τὸν δείπνον.

Ἀντὶ τῆς ἀπὸ, ἀρχὴν σημαίνουσης. οἶον, ἐκ διὸς ἀρχόμεθα, ἀντὶ ἀπὸ τῶ διὸς.

Λόγον. ἐκ λόγου λέγειν.

Υ᾽λλω. οἶον, ἐκ πηλῶ ὁ ἀδελφός.

Ὁμοίωσιν. οἶον, ἐκ τῆς εἰκόσις γράφω, ἀντὶ κατὰ τῆς εἰκόνα.

Ἀρχὴν γυναικός. οἶον, ἐξ ἡρακλέους.

Ἀντὶ ἐπιρρήματος. οἶον, ἐξ ἐποίμα, ἀντὶ τῶ ἐποίμας. ἐκ χειρὸς μάχεται, ἀντὶ τῶ ἐγγύθου. ἐκ παρασκυδῆς πάντα παρττει, ἀντὶ τῶ μεμελετημένος.

Χρόνον. οἶον, ἐκ νεότητος, ἐκ μερακίης, δηλαδὴ ἐκ χρόνου νεότητος.

Τὸ ἔξω. οἶον, ἐκ καπνῶ κατατίθειμαι τὸ εἶδμα, ἀντὶ ἔξω τῶ καπνῶ.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει ἕξ.

- Τὸ ὄλον. οἶον, ἔξίφαγεν, ἀντί τῶ ὄλον ἔφαγε.
 Τὸ λίαν. οἶον, ἐξιδύειν, ἀντί τῶ λίαν ἰδύειν.
 Ἐκτασιν. οἶον, ἐκτείνειν.
 Τὸ ἕξω. οἶον, ἐκφρων, ἀντί τῶ ἕξω φρονῶν.
 Τὸ δίχα. οἶον, ἐκτέμνειν. δηλαδή εἰς δύο μέρη
 τέμνειν.
 Ὑπεροχλί. οἶον, ἕξοχος, ὁ ὑπέρεχων πρὸς ἄλλας
 ἢ ἀρετῆ, ἢ ἀνδρεία.

Περὶ τῆς Σωύ.

- Ἡ Σωύ, δοτικῇ σωπάσεται, καὶ ἐν τῇ σωπάξει
 σημαίνει πέντε.
 Οἰμοίσιον. οἶον, σωὺ πρὸ Γωάνη.
 Βοήθειαν, οἶον, σωὺ Θω εἰρήσεται.
 Προθήκω. οἶον, σωὺ ἕρισί νεωσὶ ἐλθῶσιν ἔχει
 δώδεκα μαθητάς.
 Τὸ ἐναντίον. οἶον, σωὺ πρὸ νόμω τὴν ψῆφον τί-
 θεται, ἀντί ἐναντίον τῶ νόμου.
 Τὸ ὄμῃ. οἶον, φλόγομῃ σωὺ νηυσὶ, ἀντί ὄμῃ
 ταῖς νηυσὶ.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει Τέσσαρα.

- Κοινωνίαν. οἶον, συμμαθητής, σωὺ ἕφορος, σύμβου-
 λος.

Τὸ τελείως. οἶον, συγκαλύπτω, ἀντὶ τῆ τελείως
καλύπτω.

Τὸ ὀλίγον. οἶον, σιώξυς, ἀντὶ τῆ ὀλίγον ὀξύς.

Ἐμφασιν. οἶον, καλοπισμός.

Περὶ τῆς Πρὸς.

Ἡ πρὸς γενικῇ, δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται.
καὶ μὲν γενικῆς συντακτικῆς σημαίνει ἐπιτά.

Κίνησιν ἀπότινος. οἶον, πρὸς Λεϊστοπέλας ἔρχομαι.

Ὅρκον. οἶον, ποίησον πρὸς Θεῶ.

Γένος. οἶον, ἠρακλεΐδαι τὰ πρὸς πατρός, δηλαδὴ
καὶ γένος τῆ πατρός.

Κατ' ἔλειψιν μέρους. οἶον, πρὸς βορέα, ἀντὶ πρὸς
τὸ μέρος τῆ βορέα.

Βοήθειαν. οἶον, πρὸς ἐμῶ λέγει, ἀντὶ πρὸς βοή-
θειάν μου.

Τὸ ἐνώπιον. οἶον, πρὸς Θεῶ καὶ ἀνθρώπων ἀνά-
τιος, ἀντὶ ἐμπαροῦσεν τῆ Θεῶ, καὶ ἀνθρώπων.

Τὸ καθήκον. οἶον, εἰ πρὸς Ἰατρῶ σοφῶ. δηλαδὴ
εἰ προσήκει ἰατρῶ σοφῶ.

Καὶ μὲν δοτικῆς σημαίνει Τέσσαρα.

Τὸ πλησίον. οἶον, πρὸς τοῖς ποσὶ.

Προσθήκην. οἶον, πρὸς τῷ ἰματίῳ δός μοι καὶ ἀρ-
γύριον.

Προσχωλῶ. οἶον, πρὸς τέτρω εἰμί, ἀντὶ προσέχω
τέτρω.

Τὸ ἐναντίον ποιητικῶς . οἶον , πρὸς ἀξείδεσιν ἤχμασας χεῖρα .

Καὶ μὲν αἰτιατικῆς σημαίνει Δέκα .

Κίνησιν . οἶον , ἔρχομαι πρὸς τὸν φίλον .

Αἰναλογία . ὡς ἔχει τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα , ἔπω τὰ τέσσαρα πρὸς τὸ ὀκτώ .

Σύγκρισιν . οἶον , ὡς γε πρὸς ἐμὲ οἱ ἄλλοι ἀνδράποδα , αὐτὶ συγκρινόμενοι πρὸς ἐμὲ .

Τὸ πλησίον . οἶον , βοξυς πρὸς βόξω πεπαινεται .

Ἀντὶ τῆς κτῆ , σημαίνεσις τὸ ἐναντίον . οἶον . σκληρόν σοι πρὸς κούφα λακτίζειν , ἀντὶ κτῆ κούφω .

Ἀντὶ τῆς διὰ , αἰτίαν σημαίνεσις . οἶον , πρὸς ταῦτα μὴ τύπτε με , ἀντὶ διὰ ταῦτα .

Ἀντὶ τῆς κτῆ , ἰσότητι σημαίνεσις . οἶον , πρὸς τὸ ἀξίωμα τιμαδάω . ἀντὶ τῆ κτῆ τὸ ἀξίωμα .

Ἀντὶ ἐπιρρήματος . οἶον , πρὸς ἀφθονίαν , ἀντὶ τῆ ἀφθονως .

Τὸ τελικὸν αἶτιον . οἶον , πρὸς δόδοξίαν λαλεῖ , ἀντὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς δόδοξίας ἀποβλέπων λαλεῖ .

Τὸ προσέτι καθ' ἑαυτῷ . οἶον , δός μοι δέκα μνᾶς , κτῆ πρὸς .

Ἐν τῇ συμθέσει σημαίνει τέσσαρα .

Τὸ πλησίον . οἶον , προσέρχομαι .

Καταφυγῷ . οἶον , προσφάγω , προσρέχω .

Προθήκω. οἶον, προσίθηναι, προσλαμβάνω.
 Τὸ κατ' ἐπιπολιῶ. οἶον, προσφύω, προσάπτο-
 μαι.

Περὶ τῆς Πρό.

Ἡ Πρό αἰεὶ γενικῆ στυπάζεται, καὶ ἐν τῇ στυπάζει σημαίνει πύτε.

Τὸ ἔμφορδεν τοπικῶς. οἶον, πρὸ τῆς θύρας.

Τὸ πρότερον. οἶον, πρὸ τῶ περιτικῶ πολέμου ἐγένετο ὁ ἑσπικός.

Τὸ μάλλον. οἶον, τὸν νέον θαυμάζω πρὸ τῶ σώματος, ἀντὶ μάλλον τῶ σώματος.

Τὸ λυσιτελές. οἶον, πρὸ ἔργου, καὶ πρὸ ὁδῶ σοι γίνονται.

Βοήθειαν. οἶον, μάχομαι πρὸ παιδων.

Εἰπίστε καὶ μετ' ἄλλων τινῶν προθέσεων στυπάζεται, καὶ σημαίνει τέσσαρα.

Τὸ πόρρω. οἶον, ἄπὸ πρὸ νεῶν, ἀντὶ τῶ πόρρω.

Τὸ ἔμφορδεν. οἶον, ἐπὶ πρὸ τῆς μάχης, ἀντὶ ἔμφορδεν τῆς μάχης.

Τὸ διὰ μέσσω εἰς τὸ πέραν. οἶον, διὰ πρὸ γασρός.

Τὸ πρότερον μὲν προτακτικῶν ἄρθρων στυπαιαγομήνη. οἶον, οἱ πρὸ σῶ φίλοι, ἀντὶ τῶ οἱ πρότεροι.

Ἐν τῇ στυπάζει σημαίνει ἕξ.

Τὸ ἔμφορδεν. οἶον, προάσειον.

Τὰ πρότερον. οἶον, προγενέστερος.

Τὸ δι' ὄλα . οἶον , ἑρέπων ἡμαρ , καὶ ἑροπάσας
νῆας παρὰ ποιηταῖς .

Ἐπίδοσιν . οἶον , ἑροκοπή , ἑρόδος .

Προτιμησιν . οἶον , ἑροκάθημαι .

Ἐδοτε περὶ τοῦ τῶ μέτρα ἑρεκα . οἶον , ἑρολι-
πῆσα .

Περὶ τῆς Ἀνά .

Ἡ Ἀνά αἰτιατικῇ συντάσσεται , καὶ ἐν τῇ συν-
τάξει σημαίνει ἑπτά .

Τὸ καθ' ἑκασον . οἶον , ἀνὰ παῦ ἑτος , ἀνὰ πάσαν
πόλιν .

Τὸ διὰ μέτρα . οἶον , ἀνὰ στρατὸν . ἀντὶ διὰ μέτρα
τῶ στρατῶ .

Ἀντὶ τῆς ἐν , τὸ ἑδον σημαίνεσθαι . οἶον , ἀνὰ σώ-
μα ἑχω τὸν ὄμιρον , ἀντὶ ἐν τῷ σώματι .

Τὸ ἐναντίον . οἶον , ἀνὰ ποταμῶ πλέει , ἀντὶ ἐ-
ναντίον τῶ ποταμῶ .

Τὸ ἐπάνω ποιητικῶς . οἶον , ἀνὰ χθόνα . ὃ καὶ
μῆ δοτικῆς εὔρηται , καὶ μῆ γενικῆς ποιητι-
κῶς . οἶον , ἀνὰ ἄμω , ἀνὰ νηός .

Ἀντὶ τῆς συν . οἶον , χρυσέω ἀνὰ σκήπτρω , ἀν-
τὶ συν χρυσέω σκήπτρω .

Διανομῶ αττικῶς . οἶον . λάβε κηρῶ , καὶ ῥητίνης
ἀνὰ ἑγκίαν μίαν .

Ἐν τῇ σωθείσει σημαίνει Ἐπίτα.

Ἀντί τῆς εἴς. οἶον, ἀναγγέλλω, ἀντί τῆς εἴξα-
γέλλω.

Τὸ ἔμπαλιν. οἶον, ἀναρηνῶμαι.

Ἀφιέρωσιν. οἶον, ἀνατίθημι.

Τὸ ἄνω. οἶον, ἀναβαίνω, ἀναβιβάζω, ἀνα-
βλέπω.

Τὸ ἐμφανές. οἶον, ἀναγορεύω, ἀναγράφω.

Τὸ κύκλω. οἶον, ἀνακυκλῶ, ἀναδέω.

Ἐπίτασιν. οἶον, ἀναδίδωμι.

Περὶ τῆς Κατά.

Ἡ καὶ ῥηρικῇ, καὶ αἰτιατικῇ σωτάσεται, καὶ μὲν
ῥηρικῆς σημαίνει δέκα.

Τὸ ἐναντίον. οἶον, καὶ τῆς Ἐκκλησίας λαλεῖ.

Τὸ ἐπάνω. οἶον, καὶ γῆς κάθημαι.

Τὸ κάτω μὲν κινήσεως. οἶον, φέρεται καὶ κρημνῆ.

Τὸ εὐδον. οἶον, καὶ πέτρων σπεῖρει, ἀντί τῆς εὐ-
δον πέτρων.

Ἐπαῖνον. οἶον, ἐγκώμιον καὶ τῆς πόλεως.

Ἀντί τῆς ἀπὸ ποιητικῶς. οἶον, κατ' ἐλύμποιο
καρμίων.

Κατηγορίαν παρὰ τοῖς λογικοῖς. οἶον, τὸ ζῶον
λέγεται καὶ τῆς ἀνθρώπου.

Ὅρκον. οἶον, ἐπομωσάμηνος καὶ πάντων τῶν Θεῶν.

Τὸ ὀπίσω. οἶον, καὶ κώτε βοηθεῖντες.

Ἀντὶ τῆς ἐν μῆ δοτικῆς ποιητικῆς. οἶον, κατ' ὄρεσιν, ἀντὶ ἐν ὄρεσι.

Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει Δώδεκα.

Ἰσότης. οἶον, καὶ δυνάμιν ἐμάχετο, ἀντὶ ἴσον τῇ οἰκείᾳ δυνάμει.

Ὁμοιότης. οἶον, κατ' ὄμηρον γράφει, ἀντὶ ὁμοίως τῷ ὄμῳ.

Τόπον ἐν ᾧ. οἶον, κατ' ἀγορᾷ, κατ' ὄδον. ἀντὶ ἐνδον τῆς ἀγορᾶς, καὶ ὄδου.

Χρόνον κατ' ὄν. οἶον, κατ' ἡμᾶς ἐχέετο αἰὴρ σοφός, ἀντὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις χρόνοις.

Τρόπον. οἶον, κατ' αὐτὸ, καὶ συμβεβηκός, λογικῶς.

Τὸ αἰὴρον. οἶον, τὰ κατ' ἐμέ, ἀντὶ τὰ προσήκοντά μοι.

Τὸ ἐμπροσθεν. οἶον, κατ' ὀφθαλμόν σοι λέγει. ἀντὶ ἐμπροσθέν σου.

Τὸ κατ' ἑκαστον. οἶον, κατ' ἐνιαυτὸν, κατ' ἔτος.

Συμφωνίαν. οἶον, καὶ νόμος διδάσκει, ἀντὶ συμφώνως τοῖς νόμοις.

Τὸ εὐθύ. οἶον, καὶ σκοπὸν τοξείας.

Μορότητα. οἶον, μάχομαι κατ' ἑμαυτὸν, ἀντὶ μόνος ἑμαυτῷ.

Ἀντὶ τῆς δευτέρας, αἰτίας τελικῶς σημαίνουσα. οἶον, βοηθῶσι καὶ παλαιᾷ φιλίᾳ, ἀντὶ δευτέρας παλαιᾷ φιλίᾳ.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει τέσσαρα.

Τὸ ὄλον. οἶον, κατέφαγε, καὶ κατέπιεν, ἀντὶ τῆς τελείως ἔφαγε, καὶ ἔπιεν.

Ἐναντιότητα. οἶον, κατηγορῶ σε, ἀντὶ ἐναντίου σε λέγω.

Τὸ κάτω. οἶον, κατέρχομαι, καταβαίω.

Ὀρμῷ. οἶον, καταβοή.

Περὶ τῆς Διὰ ἐν σωτάξει.

Ἡ Διὰ ἁρμικῇ σωτάσσεται, καὶ αἰτιατικῇ. καὶ μὲν ἁρμικῆς σημαίνει ἐννεά.

Τὸ μέσον. οἶον, δεξὴ τῆς ἀγορᾶς ἐβάδιζον.

Διάστημα. οἶον, δεξὴ δέκα ἐπάλλξεων πύργοι ἦσαν.

Διέξοδον. οἶον, δεξὴ γῆς, καὶ θαλάσσης.

Τὸ καθ' ἕκαστον. οἶον, δι' ἕτους πέμπτη ἐτελείτο τὰ ὀλύμπια. ἀντὶ τῆς ἕκαστον πέμπτον ἔτος.

Υἰλλω. οἶον, ἔμπλαστρον δεξὴ φοινίκων, καὶ ρόδων.

Ὀργανον. οἶον, δεξὴ ξίφους ἀπέτεμε τὴν κεφαλῶν.

Αἰτὶ τῆς ἐν, τὸ εὐδον σημαίνεσα. οἶον, διὰ νόματος ἔχω τὸν ἀριστοτέλλω.

Ἀναλογίαν. οἶον, δεξὴ πρῶτε, δεξὴ πασῶν.

Περίφρασιν. οἶον, δι' ἐλπίδος ἔχω, ἀντὶ τῆς ἐλπίζω. δι' αἰτίας ἔχω, ἀντὶ τῆς κατηγορῶ. δι' ὀργῆς ἔχω, ἀντὶ τῆς ὀργίζομαι. δι' ὑποψίας ἔχω, ἀντὶ τῆς ὑποπτῶ.

δεξὴ φόβου γίνομαι, ἀντὶ τῆς φοβῶμαι. δι' ὄχλου εἰμι σοί, ἀντὶ τῆς ἐνο-

χλῶσε. Ἐὰ μνήμης ἄγω, ἀντί τῶ ἐνθυμῆμαι.
ἢ ἄλλα τοιαῦτα.

Καὶ μῆ αἰτιατικῆς σημαίνει ἑία.

Αἰτίαν. οἶον, Ἐὰ τὰ χήματα πάντα γίνονται.

Τὸ μέσον ποιητικῶς. οἶον, διὰτ' οὕτω, ἢ μέλαν
αἶμα.

Τὸ ὅσον ἀήκει. οἶον, Διάγε ἡμᾶς αὐτὲς πάλαι αὖ
ἀπολώλοιμῆ. ἀντί τῶ ὅσον πρὸς ἡμᾶς ἀήκει.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει ὀκτώ.

Χωρισμόν. οἶον, Ἐσκεδάζει βελας ἐθνῶν.

Ἐναντιώσιν. οἶον, Ἐφώνεσιν εἰς πολλὰ ἑλλῆνες
τοῖς λατίνοις.

Τὸ Ἐὰ μίση. οἶον, Δικπλεῖν, Διεξελαύνειν.

Ἀντί τῆς σω. οἶον, Ἐπλέκω, Ἐπλάττω, ἀν-
τί τῶ συμπλέκω, ἢ συμπλάττω.

Διάθεσιν. οἶον, Διάκειμαι.

Τὸ πέριξ. οἶον, Ἐκείρω, Ἐκόπτω.

Ἐπίτασιν σημασίας. οἶον, Ἐκελδύομαι.

Τὸ τελείως. οἶον. Διάπαξ, Ἐτέλες, Ἐπεραίνω,
Ἐπεδεκίζω.

Περὶ τῆς Μετὰ ἐν σωτάξει.

Ἡ μετὰ ἁρική, ἢ αἰτιατικῇ σωτάσεται κοινῶς,
ἢ δοτικῇ ποιητικῶς.

Καὶ

Καὶ μὲν ἁρμικῆς σημαίνει Πόντε.

Τὸ ὄμῃ. οἶον, μὲν λύπης ἢ μάθηςις.

Βοήθειαν. οἶον, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, ἀντὶ τῆ βοή-
θός ἡμῖν ὁ Θεός.

Ὁμοφωνίαν. οἶον, δοκεῖ μοι μὲν Πλάτωνος, ἀντὶ
ὁμοφωνῶ τῷ πλάτῳ.

Ὁργάνου. οἶον, μὲν χημάτων ὠφελῆμι πῆς φίλης.

Ἀντὶ ἐπιρρήματος. οἶον, μὲν φόβος, ἀντὶ ἐμφόβως.
μὲν δικαιοσύνης, ἀντὶ τῆ δικαίως.

Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει Τεῖα.

Τὸ ὕστερον. οἶον, μὲν σὲ ἐγὼ ἦλθον.

Ἀντὶ τῆς εἰς, ποιητικῶς, κίνησιν σημαίνουσα.
οἶον, μετ' ἀμύμονας αἰθιοπῆας, ἀντὶ τῆ εἰς ἀ-
μύμονας αἰθιοπας ἄπειμι.

Ἀντὶ τῆς ἐξ, αἰτίαν τελικῶς σημαίνουσα. οἶον,
μὲν σὸν κάλλος ἦλθον, ἀντὶ ἐξ τὸ σὸν κάλλος.

Καὶ μὲν δοτικῆς ποιητικῶς σημαίνει Τεῖα.

Τὸ ὄμῃ. οἶον, μὲν ἑπιτάτοισιν ἀνάσσειν.

Ἀντὶ τῆς ἐν. οἶον, μεθ' αἵματι, ἐν κονίησι κεί-
θαι.

Τὸ μεταξὺ. οἶον, μὲν πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεῶν, ἀν-
τὶ τῆ μεταξὺ πάντων τῶν Θεῶν.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει Ἐπτά .

Ἀντί τῆς ἐν . οἶον , μεθήμεραν ἀποδίδωμι ἄδρα
τῷ νομικῷ . ἀντί τῆ ἐν ἡμέρα ἀττικῶς .

Μετοχλῶ . οἶον , μεταλαμβάνω .

Τὸ ὀπίσω . οἶον , μεταφρῆνον , τὸ ὕπιδεν φρονῶν .

Ἀλλαγῶ . οἶον , μεταρμόττω .

Μεταποπῆσιν . οἶον , μέτοικος , μετανάσσης .

Τὸ μεταξύ . οἶον , μεταμάζιον , τὸ μεταξύ τῶ μα-
δῶν . μετόρχιον , τὸ μεταξύ τῶ ἐλαιῶν ἢ διτόπων .

Προδήκλω περιττῶ ποιητικῶς . οἶον , μετάγγελος ,
ἀντί Ἀγγελος .

Περί τῆς Παρά ἐν σωτάξει .

Ἡ ἄδρα ἁρική , δοτική , καὶ αἰτιατική σωτάσσε-
ται . καὶ μὴ ἁρικής σημαίνει τέσσαρα .

Κίνησιν διτὸ ἐμφύχων . οἶον , ἄδρα τῆ βασιλέως
ἢ δικαιοσύνη .

Πάθος . οἶον , παρέλλωίων πεποιήται τῆς Τροίας
ἢ ἄλωσις .

Τὸ διτὸ μέρες . οἶον , λέγε ταῦτε παρέμε .

Ἀντί τῆς ἄδρα ποιητικῶς , τὸ μᾶλλον σημαίνουσα .
οἶον , ἔχει τινὰ ὄγκον ἐλλωίων παρά , ἀντί ὑ-
πὲρ ἐλλωίων .

Μετὰ δοτικῆς σημαίνει Δύο .

Τὸ ἐγγύς ἐπὶ ἐμφύχων κοινῶς . οἶον , παρά τῆ
βασιλεῖ κάθεται , καὶ ἐπὶ ἀφύχων ποιητικῶς .
οἶον , παρά νηυσί .

Χρόνον. οἶον, παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις, ἀντί κ' ἢ τῆς χρόνου ἢ ἐμφυλίων πολέμων.

Καὶ μὲν αἰτιατικῆς σημαίνει Δεκαπύτε.

Εὔτυμολογίαν. οἶον, ὡσαύτ' ἂν τὸ ἀπολλύειν ὁ ἀπόλλων, καὶ ὡσαύτ' ἂν τὸ αἶω, ὁ ἀνθρώπος.

Ἀντί τῆς δια, χρόνον σημαίνουσα. οἶον, παρὰ πάντα τὸν χρόνον, ἀντί τῆ δια παντός χρόνου.

Τὸ μεταξύ περὶ ἑπὶ χρόνος. οἶον, παρὰ τὸν δειπνον, ἀντί τῆ ἐν τῷ μεταξύ καιρῷ τῆ δειπνῆς. καὶ παρὰ τὸν πλεον, ἀντί τῆ ἐν τῷ μεταξύ καιρῷ τῆ πλοός.

Τὸ πλησίον ἑπὶ τόπον. οἶον, παρὰ τὴν θάλασσαν.

Στάσιν ἐν τόπῳ. οἶον, παρὰ τὸν τάφον ἐσώτες.

Κίνησιν ἑπὶ ἐμφύχων. οἶον, παρὰ σὲ ἔρχομαι.

Σύγκρισιν. οἶον, πορφύραν παρὰ πορφύραν κείνην.

Τὸ ναὶ καὶ ἔχι. οἶον, ἡμέραν παρ' ἡμέραν ὑπὸ τῆ πυρετῆ ἐνοχλεῖτο, ἀντί μία ναὶ, καὶ μία ἔχι.

Ἀντί τῆς δια, αἰτίων σημαίνουσα. οἶον, παρὰ τὴ προσελήλυθας. ἀντί ἕατί.

Τὸ ἔξω. οἶον, παρὰ τὸ δίκαιον πράττει.

Προδηκίω. οἶον, πληγὴν παρὰ πληγὴν ἔλαβον.

Ἀναλογίαν. οἶον, ἡ δόσμία τῆ ῥόδου ἀγματος, καὶ ἡ δὲ αἰχία ἢ τῶν προσώπων παρὰ τῆς τόπης εἰσί, ἀντί ἀναλόγως ταῖς τόποις.

Τὸ λίαν. οἶον, παρὰ πολὺ, ἀντί τῆ λίαν πολὺ.

Τὸ πλησίον. οἶον, γέρον παρὰ γέροντα φιλεῖ.

καθεΐδαι, καὶ παῖς παρὰ παιδα, καὶ κολιός
παρὰ κολιον ἰζάνη.

Ἀντί ὀππρῆματος. οἶον, παρὰ δόξαν, ἀντί παρα-
δόξως.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει ἑπτὰ.

Τὸ ἕξω. οἶον, ἀλόγος, ἀντί τῶ ἕξω λογισ-
μῶ.

Σύγκρισιν. οἶον, τί ἀβιάλλω λέοντα πιθήκω.
Ἀντί τῆς σω, τὸ ὄμῃ σημαίνουσα. οἶον, ἀβια-
δωασδῶ.

Διάβασιν. οἶον, παρέργουαι, ἀντί ἁβαίνω.

Παραγωγῆ. οἶον, ἀγάγω.

Ἀποδοχῆ. οἶον, ἀδεχομαι.

Τὸ πλησίον. οἶον, παρῆμι.

Περὶ τῆς Ἀντι ἐν συντάξει.

Ἡ ἀντι ἁρική συντάσσεται, καὶ σημαίνει τέσσαρα.

Τόπον ἄλλων. οἶον, ἀντ' οἰκέτε τῶτον ἕχω. δηλα-
δὴ εἰς τόπον οἰκέτε. καὶ ἀντι πολλῶν μοι ἔτος
ἔρχετο, δηλαδή τόπον ἐπέχει πολλῶν ἔτος παρ
ἐμοί.

Τὸ μᾶλλον. οἶον αἰρετέον ἀντι τῶ ζῆν, τὸ λπτο-
θνήσκω δ' κλεῶς. ἀντι μᾶλλον τῶ ζῆν.

Σύγκρισιν. οἶον, εὖ ἀντ' εὖς θεωρῶν, εὖ ἐνὶ
συγκρίων.

Αἰτίω. οἶον, ἀντι ποίας ἀρετῆς σεφανώσεται;

ἦσαν διὰ ποίαν ἀρετήν ; καὶ ἐκ οὐδα μὴ ὅπως
 μὲ ὑβρίζετε, αὐτὶ διατί .

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει Ε΄ξ .

Τὸ ἴσον . οἶον, ἀντίθεος, δηλαδὴ ἰσόθεος .

Τὸ ἐναντίον . οἶον, ἀντίχριστος, δηλαδὴ ἐναντίος
 Χριστῷ .

Τόπον τινός . οἶον, ἀθύπατος, δηλαδὴ τόπον ἐ-
 πέχων ὑπάτου .

Ἀμοιβῶν . οἶον, ἀντιπελαργεῖν, δηλαδὴ ἀντιερ-
 γετεῖν .

Βοήθειαν . οἶον, ἀντιλαμβάνεται τῷ ἀδυνάτῳ .

Οἰκειοποίησιν . οἶον, ἀντιποιεῖται τῷ ἀλλοθίῳ,
 αὐτὶ οἰκειοποιεῖται πρὸς ἀλλοθία .

Περὶ τῆς Ἐπί ἐν σωτάξει .

Ἡ ἐπί γενικῇ, δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ σωτάσσε-
 ται . καὶ μὴ γενικῆς σημαίνει ἐννεῖα .

Τὸ ἐπάνω . οἶον, πρὸς ζωὰ ἐπὶ τῆς γῆς .

Ἀρχῶν . οἶον, ὁ ἐπὶ τῆς ἑραπέζης, αὐτὶ ὁ ἄρ-
 χων τῆς ἑραπέζης .

Τὸ ἐμφοροῦν . οἶον, ἐπὶ πολλῶν μαρτύρων κατη-
 γορᾶσα .

Κίνησιν εἰς τόπον . οἶον, ἐπὶ σκοπῷ πορεύει .

Τὸ φροσῆκον . οἶον, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμᾶς .

Ἀντὶ τῆς παρός . οἶον, ἐφ' ἡμῶν ἀγαθός ὁ Θεός,
 δηλαδὴ παρὸς ἡμᾶς .

Τὸ ἐν Ἑξασίᾳ ἁπανιάκις. οἶον, τὸ ἐπὶ τῷ δήμῳ ἔσω, ἀπὸ τῷ, ἐν τῇ Ἑξασίᾳ τῷ δήμῳ.

Χρόνον. οἶον, ἐπὶ Ποντίας Πιλάτῃ ἐσαυρώθη ὁ Κύριος.

Ἀντὶ τῆς διὰ, αἰτίαν σημαίνουσα. οἶον, ἐπὶ πολλῆς Ἑξασίας ἦλθεν εἰς ἑπαρσιν, ἀπὸ διὰ πολλῶν Ἑξασίαν.

Μετὰ δοτικῆς σημαίνει Οὕτω.

Τὸ ἐπάνω. οἶον, ἡ ἡρωιδίᾳ ἔφερον ἐπὶ πίνακι τῷ κεφαλῶν Ἰωάννη.

Προδικίω. οἶον, τετρακοσίοις ἐπὶ μυελίοις ἦλθον.

Ἑξασίαν. οἶον, ἐπὶ τῷ ἀρχιερεὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα, ἀπὸ ἐν τῇ Ἑξασίᾳ τῷ ἀρχιερέως.

Αἰτίαν. οἶον, ἀφίημισέ εἰς ᾧ μὴ ληρεῖν.

Συνεθήκει. οἶον, χεὶρ δεξιὴν ἐπὶ τοῖς ῥητοῖς. ἀπὸ εἰς τὰ συμφωνηθέντα.

Ἀντὶ τῆς ἐν, τὸ εὐδοκίᾳ σημαίνουσα. οἶον, πολλὴν παραχῆ ἐπὶ τῇ πόλει.

Τὸ ὑπερον. οἶον, ἐπὶ τῆτοις, καὶ ἕτερα ἐδιηγείτο.

Ἀντὶ τῆς κατὰ, τὸ ἐναντίον σημαίνουσα. οἶον, ὤρμισεν ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, ἀπὸ κατὰ τῶν πολεμίων.

Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει Πούτε.

Χρόνον. οἶον, ἐπὶ Δημοσθένῃ δὲ τύχην αἰ ἀθῆναι.

Κίνησιν . οἶον , ἐπὶ τὰ ἱεροσόλυμα πορεύομαι .
 Δόλον . οἶον , ἐφ' ἡμᾶς ὤρμησε , ἀπὲρ δολῶν καθ' ἡμῶν ὤρμησε .
 Τὸ τελικὸν αἷτιον . οἶον , ἐπ' ἀργύριον ἤλθον , ἀπὲρ τὴν διὰ ἀργύριον .
 Τὸ ἕως . οἶον , ἐνόησαν ἐπὶ θάνατον , ἀπὲρ ἕως θανάτου .

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει Ε΄ξ .

Ἐπίτασιν . οἶον , ἐπίφογος , δηλαδὴ ὁ πᾶν φόγος ἄξιος
 Στασίον μὲρ τὴν κίνησιν . οἶον , ἐπέση .
 Τὸ ὑπερον . οἶον , ἐπίλογος .
 Τὸ ἐπάνω . οἶον , ἐπιτίθημι .
 Ἀκολούθησιν . οἶον , ἐπαυῶ , δηλαδὴ ἀκολουθεῶν τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ ὁθεῖν .
 Προθήκω περιττῶ ποιητικῶς . οἶον , ἐπὶ ἔρος , ἀπὲρ ἔρος , ὁ ἀνεμος ὁ ὀπιθεῖν τῆς νηὸς ἐμφυσῶν , καὶ χαλεπηθεῖ ἐπὶ μῶνις , ἀπὲρ μῶνις , καὶ ἐπιβέκολος ἀπὲρ βεκόλος .

Περί τῆς Περὶ ἐν συστάξει .

Ἡ περὶ γενικῆ , δοτικῆ , καὶ αἰτιατικῆ συστάσειται , καὶ μὲρ γενικῆς σημαίνει ἕξ .
 Τὸ μᾶλλον , οἶον , περὶ παντὸς ποιῆσαι τὴν ἀρετήν . ἀπὲρ μᾶλλον παντός .
 Ὑπόθεσις . οἶον , περὶ ἀρετῆς ἡμῖν ὁ λόγος .

Μετὰ Ἰοτικῆς σημαίνει Τεία.

Τὸ κύκλω. οἶον, περὶ τῆ δέρι.

Τὸ πλησίον. οἶον, περὶ ταῖς ἀμάξαις.

Αἰτίαν. οἶον, δέδοικα περὶ ξανθῶ μφελάφ,

Καὶ μ^η αἰτιατικῆς σημαίνει Ἐνεία.

Κίνησιν ἐπὶ ἐμφύχων. οἶον, ἔρχομαι περὶ τὸς φιλοσόφους.

Τὸ πλησίον. οἶον, καταράτης ἀνθρώπου ἔχει περὶ αὐτὸν, ἀντὶ πλησίον αὐτῶ.

Ἀντὶ τῆς ἐν. οἶον, καλῶς ἔχει τὰ περὶ ψυχῶν, ἀντὶ ἐν τῇ ψυχῇ.

Τὸ κύκλω τυπικῶς. οἶον, περὶ τὴν πόλιν τὸ σράτμα διαφέρει.

Πέριξ χρονικῶς. οἶον, περὶ μέσῳ νύκτα κραυγὴ γέγονεν.

Πέριξ ἀειθμητικῶς. οἶον, περὶ τὸς ἐπταίους χιλίους ἔγινε σεισμός.

Ἀντὶ τῆς πρὸς. οἶον, χριστὸς περὶ ἡμᾶς ἔτος ὁ ἀνὴρ, ἀντὶ τῶ πρὸς ἡμᾶς.

Ἀχολίαν. οἶον, ὄντων ἡμῶν περὶ τὴν πραγματείαν ταύτην.

Υπόθεσιν. οἶον, περὶ ψυχῶν ὁ λόγος.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει Τεία.

Τὸ κύκλω. οἶον, περιέρχομαι.

Τὸ κρεῖττον. οἶον, περίεμι, δηλαδὴ κρεῖττον εἰμί.
 Τὸ λίαν. οἶον, περίφοβος, ὀλίαν δειλός. περισσῖος,
 ὀλίαν πλεσῖος. περιλυπος, ὀλίαν λυπήμενος.

Περὶ τῆς Ἀμφὶ ἐν σωπάξει.

Ἡ Ἀμφὶ γενικῇ, δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ σωπάσσε-
 ται, καὶ μὲν γενικῆς σημαίνει ἕξια.

Τὸ κύκλω. οἶον, ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλεως οἰκῶσιν.
 Ἀντὶ τῆς περὶ. οἶον, ἀμφὶ ἀσέραν ἢ γραφῇ, ἀντὶ
 περὶ ἀσέραν.

Τὸ ἐναντίον. οἶον, ἀμφὶ ὀδυσσεὶ διελέγετο.

Μετὰ δοτικῆς σημαίνει Τεῖα.

Τὸ κύκλω. οἶον, ἀμφὶ ὄμοισι ἔθετο ξίφος.

Λιγίαν. οἶον, ἀμφὶ ὀδυσσῆϊ δέεται ἦτορ μοι.

Ὅρκον ποιητικῶς. οἶον, φοίβεσ τ' ἀμφὶ λίσσομαι.

Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει Ἐπτά.

Τὸ κύκλω τοπικῶς. οἶον, ἀμφὶ δὲ τῆτον ζῶα μυ-
 εῖα ἔθηκε.

Χρονικῶς. οἶον, ἡμέρας ἀμφὶ τὸ πηλαυγὲς ἦδη.

Αἰθρητικῶς. οἶον, ἀμφὶ τὰς προταροτικὰς χιλιάδας.

Τὸ ἀνήκον. οἶον, πᾶ ἀμφὶ τὸ ἀρεῖον ἐτοιμὰς, ἀν-
 τὶ τὰ ἀνήκοντα τῷ ἀρεῖω.

Ἀχολίαν. οἶον, ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, ἀντὶ ἠχολεῖτο
 περὶ τὸν δεῖπνον.

Ἀκολούθησιν. οἶον, οἱ ἀμφὶ τὸν ἐπίκερον, τῆσιν οἱ ἐπικέρριοι.

Παράρρησιν αττικῶς. οἶον, ἀμφὶ πείαμον, καὶ παῖδον, καὶ θυμοῖτῳ, ἀντὶ ὁ πείαμος, καὶ παῖδος, καὶ θυμοῖτης.

Ἐν τῇ συσθέσει σημαίνει Δύο.

Τὸ ἰσόρροπον. οἶον, ἀμφιβάλλω.

Τὸ ἑκατέρω. οἶον, ἀμφίβιος, ἀμφιβαίνω, ἀμφιπλέκω.

Περὶ τῆς Ἀπὸ ἐν συστάξει.

Ἡ ἀπὸ γενικῆ συστάσσεται, καὶ σημαίνει πέντε.

Κίνησιν ἀπὸ ἀψύχων. οἶον, τῷ θάλατταν ἄπὸ τῆς γῆς ὄραν.

Τὸ ὑσερον. οἶον, ἀπὸ δείπνε ἔφαλον, ἀντὶ ὑσερον τῆ δειπνε.

Τὸ ἔξω. οἶον, ἄπὸ τῆς ὑποθέσεως λαλεῖ, ἀντὶ ἔξω τῆς ὑποθέσεως.

Ἀντὶ ἐπιρρήματος. οἶον, ἄπὸ τύχης, ἀντὶ τοῦ τυχηρῶς.

Τὸ ἀνδ. οἶον, ἀπὸ ὀμμάτων, ἀντὶ τῆ ἀνδ ὀμμάτων, καὶ ἐκ ἄπὸ ἔροπε, ἀντὶ τῆ ἐκ ἀνδ ἔροπε.

Ἐν τῇ συσθέσει σημαίνει Δέκα.

Ἄρρησιν. οἶον, ἀπέφημι, ἀπαγορεύω.

Ἐμφασιν. οἶον, ἀπεργάζομαι.

Χωρισμόν. οἶον, ἀφίσαμαι, ἀπέχω.

Ἀντίδοσιν. οἶον, ἄποδίδωμι.

Καρπὸν. οἶον, ἄπολαμβάνω, ἄποφέρω.

Στέρισιν. οἶον, ἀπεμαθε, ἀπόκληρος, ἀποικος, ἀπογαλακτος, ἄπογαλακτιζω.

Ἀπολογία. οἶον, ἄπολογεῖμαι, ἄποκρίνομαι.

Τὸ πεφειδομένον. οἶον, ἄπο ζῆν, αὐτὶ τῷ δὲ τελαῶς ζῆν.

Ἀξείω. οἶον, ἀπαγορεύει, ἀπεῖπε.

Τὸ ἐκ μέρης. οἶον, ἄποτέμνει, ἄποκόπτει.

Περὶ τῆς Ὑπὸ ἐν σωτάξει.

Ἡ ὑπὸ γενικῆ, δοτικῆ, καὶ αἰτιατικῆ σωτάσεται, καὶ μὲν γενικῆς σημαίνει πρῶτη.

Αἰτίαν. οἶον, ὑπὸ νόσῳ καὶ περιπατεῖ.

Τὸ ὑποκάτω. οἶον, ὑπὸ μάλης ἔχει τὸ βιβλίον.

Ὑποκάτω ἢ ἐν ἑδαιτέρῳ ῥήματι προσιδεμένον. οἶον, πολλοὶ ἀπέθανον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου.

Ὑποκάτω ἢ ἐν παθητικῷ ῥήματι. οἶον, ὑπὸ τῷ πυρὸς καταλύεται ὁ σίδηρος.

Ἀντὶ τῆς διὰ, τὸ μέσον σημαίνουσα. οἶον, ὑπὸ κήρυκος αὐτοῖς παρήγγειλον, αὐτὶ διὰ κήρυκος.

Μετὰ δοτικῆς σημαίνει Ἐξ.

Τὸ ὑποκάτω. οἶον, καλῆ ὑπὸ πλατυῖσῳ.

Ὑποταγῷ. οἶον, ὑπὸ ἰσμηλίταις οἱ Ἕλληες γεγόρασι.

Πάθος ποιητικῶς. οἶον, ὑπὸ δαεὶ τυπεῖς.

Ἀντί τῆς εἴς, αιτιασμαιίνεσα. οἶον, ὑπὸ θαύματι ἐπαιλαπάρει, ἀντί ἐκ τῆς θαύματος.

Τὸ ἐνώπιον. οἶον, ὑπὸ Θεῷ μάρτυρε ταῦτα σοι λέγω.

Ἀντί τῆς μὲν, τὸ ὁμᾶ σημαίνεσα. οἶον, ὑπὸ δικαιοσύνῃ διάγει τὸν βίον, ἀντί μὲν δικαιοσύνης.

Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει Τεῖα.

Τὸ ὑποκάτω. οἶον, ὑπὸ δούδρον κάθημαι.

Ἰποταγῶν τάξεως. οἶον, ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν.

Χρόνον. οἶον, ὑπὸ νύκτα εἰ δεῖ περιπατεῖν. ἀντί ἐν τῷ καιρῷ τῆς νυκτός.

Ἐν τῇ σωθέσει σημαίνει Ἐπτά.

Τὸ ὑποκάτω. οἶον, ὑπέχω τὴν χεῖρα.

Ἰποταγῶν. οἶον, ὑπέικω τοῖς θείοις νόμοις.

Τὸ ὀλίγον. οἶον, ὑπέρυθρος, ἀντί ὀλίγον ἐρυθρός.

Τὸ κατ' ὀλίγον. οἶον, ὑπέρχομαι, ὑποκύπτω, ὑφέρπω,

Τὸ λάθρα. οἶον, ὑποκλέπτω.

Περιπλησί. οἶον, ὑποτέμνω.

Ἐῶδ' ἔτε κὴ περιττόει. οἶον, ὑπολείπω, ὑποδείκνυμι.

Περί τῆς Ἰπέρ ἐν σωτάξει.

Ἡ Ἰπέρ γενικῆ, καὶ αἰτιατικῆ σωτάσεται, καὶ μὲν γενικῆς σημαίνει εἴς.

- Βοήθειαν. οἶον, μάχομαι ὑπὲρ πατρῆδος.
 Ἀντι τῆς περὶ, ὑπόθεσιν σημαίνουσα. οἶον, ὑπὲρ
 τῆς διαλέξομαι ἐν οἰκίῳ τόπῳ.
 Τὸ ἐπάνω. οἶον, ὑπὲρ καπνῶ τιθεταὶ τὸ πηδάλιον.
 Αἰτίαν. οἶον, ὑπὲρ δόσεβείας καὶ ἀποθανεῖν,
 Ἀντι τῆς παρὸς, ὄρκον ἐν ταῖς δόξεσι σημαίνου-
 σα. οἶον ὑπὲρ Χειρῶ δέομαί σε.
 Ἀντι τῆς ἀντι, τόπον τῶν ἄλλων σημαίνουσα.
 οἶον, ἐγὼ ὑπὲρ σε τὸτο μᾶλλον ποιήσω.

Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει Πρῶτε.

- Τὸ πλεόν. οἶον, τὴς Καλδαίης ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν
 ἐπι βίην λέγεται.
 Τὸ ἐπέκεινα. οἶον, ἄλλεται ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμῖα.
 Τὸ μᾶλλον. οἶον, ὑπὲρ χιόνα λάμπει.
 Τὸ παρῶτερον. οἶον, ὑπὲρ τὸν μηδικὸν πόλεμον
 γέγονεν ὁ ἑσθικός πόλεμος.
 Τὸ ἐπάνω. οἶον, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάττης
 πλέομαι.

Ἐν τῇ συνθέσει σημαίνει Τέσσαρα.

- Βοήθειαν. οἶον, ὑπερακοντίζω.
 Τὸ ἐπέκεινα. οἶον, ὑπερασιίζω.
 Τὸ πλεόν. οἶον, ὑπερπλατῶ, ὑπερφρονῶ.
 Τὸ ἐπάνω. οἶον, ὑπερέχει τῆς κεφαλῆς ἢ χεῖρ.

ΤΕΛΟΣ τῶν προθέσεων, καὶ Ἀρχὴ τῶν
 παρεπομῶν αὐτῶν.

Περὶ τῶν παρεπομῶν τῶν
Προθέσεων.

Τὰ παρεπόμῃνα τῶν Προθέσεων εἰσὶ πέντε.

- Α'. Τὸ ὀξύνεσθαι, καὶ μηδέποτε περιωσᾶσθαι.
 Β'. Τὸ βραχυκαταληκτεῖν, πλὴν τῆς εἰς, καὶ ὄξ.
 Γ'. Τὸ εἶναι ἢ μονοσυλλαβῆς, ἢ δισυλλαβῆς.
 Δ'. Τὸ μὴ ἔχειν σύμφωνον δασύ, πλὴν τῆς Ἀμφί.
 Ε'. Τὸ φιλεῖσθαι, πλὴν τῆς ὑπὸ, καὶ ὑπέρ. Τὸ δὲ
 ὑποπρογέμενον τῆς λέξεως δασυεῖται.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τῆς Γραμματικῆς τῆ Σεγδερῆ, καὶ τῆς
 Θεῶν Δόξης, καὶ τῆ Θεομότητος κλέος.

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

ΠΕΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ.

ΕΝ τῷ περὶ σιγμῆς, μέρη λόγου ἔξ. ὧν ἕξια τέλεια, ὀρεσικόν, προσεκτικόν, καὶ δίκτικόν. ἕξια δ' ἀτελῆ, ὑποτακτικόν, ἀπαρίμρατον, καὶ μετοχή. αἱ μὲν οὖν περιόδου ὅσαι συγκλείονται τινὶ τῶν τελείων μερῶν, τελείαν σιγμὴν λαμβάνουσιν, εἰμὴ ἕτερος λόγος κωλύει. οἷον, Σωκράτης ὁ φιλόσοφος παραχρῆστο. Σωκράτης ὁ φιλόσοφος παραχρῆσται. καὶ εἶθι παραχρῆστο. αἱ δὲ περιόδου ὅσαι τινὶ τῶν ἀτελῶν συγκλείονται μερῶν, εἰ μή τις ἕτερος λόγος κωλύει, ὑποσιγμὴν λαμβάνουσιν. οἷον, εἰὰ Σωκράτης παραχρῆσται, ἡ πόλις χαρήσεται. Σωκράτης παραχρῆσται, οἱ φιλόσοφοι ἐχαρήσαν. τὸ τὰς πλησίον διεργετῆν, ἀνδρός ἐσιν ἀγαθῶ.

Εἵπομψ δὲ ἐν ἐκατέραις ταῖς περιόδοις, εἰ μή τις ἕτερος λόγος κωλύει, διὰ τὰς ιδέας τῶν λόγων, καὶ τὰς συνδεσμικὰς συνταξεις. πᾶσα γὰρ ἰδέα λόγου τόπον ἴδιον ἔχει.

Παραβολὴ ἐπὶ τέλει ἔχει ὑποσιγμὴν. οἷον, ὄν ἕσπον ἐπιποθεῖ ἢ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, ἔπος ἐπιποθεῖ ἢ ψυχὴ μετὰ πρὸς σὲ ὁ Θεός.

Πᾶν ἀνταποδοτικόν μόριον ἔχει προὑποκειμένῳ

σιγμῷ . οἶον , ποσαῦτα προδίδωμί σοι , ὅσα
προδέδωκας . οἶον κ' εἶπηθ' ἔπος , τιόν κ' ἐπακέ-
σεις . πηλικέτος ἀνέρριπίθῃ πόλεμος , ἡλίκος βωϊ-
κός . ὅταν ἐπισραφῆς , τότε σωθήσῃ ,

Πᾶν ἐρωτηματικὸν τελείαν ἔχει σιγμῷ . πᾶ
βαδίζεις ;

Πᾶν πρόστικόν εἰς ὑποσιγμῷ λήγει , πολμᾶς
ἐπιβλιῦσαι τῷ ἀχιλλείων ἵππων ; νομίζεις ἀνδρῶν
πος ὦν , καθάπερ αἰετὸς πέταται ;

Πᾶν ἀπορηματικὸν μὴ ἔχον διαίρεσιν , εἰς ὑποσι-
γμῷ λήγει . οἶον , ἄρα νικῶμεν ;

Πᾶν ἀπορηματικὸν ἔχον διαίρεσιν , τὸ μὲν πρῶ-
τον κῶλον εἰς ὑποσιγμῷ περαιοῖ , τὸ δὲ δεύτερον
εἰς τελείαν . οἶον , ἄρα νικῶμεν , ἢ νικώμεθα . καθ'
ὡς σιγμῷ σιγμῷ ὁ σιγμῷ σιγμῷ κ' ἔστι διαζευκτικός ,
ὁ δὲ παραζευκτικός , ἀλλ' ἀπορηματικός , ὁ δὲ
περιπαταί .

Παραληκτικὴ αὐτοτελής , ἔχει τελείαν ἐπαγομέ-
νῳ σιγμῷ . Ἀφείδη μὴ φείδε ἐπισάμμος σά-
φα εἰπεῖν .

Πᾶν ἀσυνδέσμον , τελείαν ἔχει σιγμῷ . οἶον ,
σπεδαῖον , διὰ παντὸς γράφε . ἀναγίνωσκε ,

Πᾶν χετλιασικὸν εἰς τελείαν λήγει . φῆ γὰρ ὄγε
αἰρήσειν Πριάμω πόλιν ἡμάτι κείνῳ νήπιος .

Πᾶσα ἐπανάληψις εἰς τελείαν λήγει . οἶον , Νη-
ρῶς ὄστις .

Ὁμοίως δὲ κ' τὰ εἶδη τῶν συνδέσμων ἰδιαζέ-
σας ἔχει τὰς σιγμῶν .

Πᾶς γὰρ λόγος ἢ φύσει εἰς ἔστιν , ἢ συνδέσμων εἰς .

ὁ μὲν ἔν φύσει εἷς, ὁ ἔχων ὄνομα καὶ ῥῆμα εἷς. οἷον, Σωκράτης φιλοσοφεῖ. ὁ δὲ συυδέσμων εἷς, ὁ πλείω ἔχων εἰδός, ἢτοι ὀνόματα, ἢ ῥήματα, ἢ καὶ ἀμφότερα. οἷον, Σωκράτης καὶ Πλάτων βαδίζει, καὶ φιλοσοφεῖ. ἐν ᾧ τοῖς τοιαύτοις. λόγος διὰ τὴν δύναμιν τῶ συυδέσμων φαίνεται εἷς. δι' ἀκραιβείας δὲ πολυπραγμονήμμος, πολλὰς ἔχων δέρισκεται. εἰς πολλὰς ᾧ ἀναλύεται. καθὼς τὸ, Σωκράτης καὶ Πλάτων φιλοσοφεῖ. καὶ δύο ὀνόματα ἔχων, ἀπὸ κοινῆ τοῦ ῥήματος λαμβάνει. ὡς γίνεσθαι τὸν λόγον δύο λόγους. Σωκράτης φιλοσοφεῖ, καὶ Πλάτων φιλοσοφεῖ. λαμβάνει δὲ, διὰ τὴν εἰσῆτικὴν τῶ συυδέσμων δύναμιν.

Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶ ἄλλων συυδέσμων. καὶ ᾧ οἱ διαζωτικοὶ καὶ ἔχοντι ῥήματα, τελείων ὑποσιγμῶν λαμβάνουσιν. οἷον, ἢτοι γράφω, ἢ ἀναγινώσκω, ἢ ψάλλομαι, ἢ ἀληθεύω.

Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶ Συναπτικῶν. οἷον. εἰ ἀνδραπός ἐστι, ζῶν ἐστίν. ἐπεὶ ἀνδραπός ἐστι, ζῶν ἐστίν. ἐφ' ᾧ τὰ ἡγεμόνα κῶλα ὑποσίζεται, ὡς τὸ τέλειον μέρος ἔχοντα.

Ἰσίου δὲ ὅτι τῶ λόγων, οἱ μὲν εἰσι μονόκωλοι, οἱ δὲ δίκωλοι, μέχρι τῶ δώδεκα κῶλων. μονόκωλος μὲν ἔν λέγεται λόγος, ὁ τῶ πρόθε καὶ τῶ ἐξῆς παντατάπασι κεχωρισμῶς. οἷον, Τίς τ' ἄρα σφῶι Θεῶν εἶδι ξυυένκε μάχεσθαι; δίκωλος δὲ, ὁ ἐκ κεχωρισμῶς κῶλα ἀρχομῶς, καὶ ἕτερον κῶλον τῶ προτέρω κῶλω συναπτῶν, οἷον, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμησεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκα-

σοι, ἔφες μὴ κλαγγὴ τ' ἐνοπή τ' ἴσαν ὄρνιθες ὤς.
 Τρεῖς κωλος δέ, ὁ ἐκ κεχαιρισμῶν ἀρχόμενος, καὶ
 ἐφ' ἑξῆς τῶν προτέρων δύο σιωπῶν. οἶον, ἢ ὅτε
 μυῶν ἀδινάων ἔθνεα ἰπολλὰ, αἶτε καὶ σαθμὸν
 ποιμνήϊον ἠλάσκεισιν ὦρη ἐν εἰασηνῇ, ὅτε γλαῖος
 ἄγνεα δόλει. τετράκωλος δέ. οἶον, Ἀρτεμι, Φι-
 ροφόνε θυγάτηρ Διός, καὶ Ἀγαμέμνων εἶσαθ', ὅτ'
 ἐς φοῖβον ἐπλόσσε νηυσὶ θεῆσιν, δίχομψο μοι
 κλυθι. καὶ οἱ λοιποὶ ἔπος. Διῶνται δὲ λόγος ἐκ
 πλειόνων ἢ δέκα συγκεῖσθαι κώλων, ἀλλ' ἀσθῆς
 ἀκείσθαι γίνεται, καὶ δυσκαταμάθης γινέσθαι.
 διὰ τὸ τοιοῦτο οἱ πλείοι τῶν ἐπιλογίμων, τὰς δὲ περι-
 γράφτες ζητοῦσι λόγους. καὶ γὰρ Ὀμήρου τῆς Ἰλιά-
 δος ἀρχόμενος, τετράκωλόν ἐχρήσατο λόγῳ. Μῆ-
 νιν αἶεθε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος ἐλομήϊν, ἢ
 μυεῖ Ἀχαιοῖς ἄλγ' ἔθηκε, πολλὰς δ' ἰφθίμους
 ψυχὰς αἶδι ποροΐαψεν ἠρώων, αὐτὰς δ' ἑλώερα
 τεύχε' κούεσσιν οἰπνοῖσιν τε πάσι.

Διὰ τοίνυν τῆς τῶν πολυπλόκων λόγους, οἱ
 ἀρχαῖοι ἐκέχλυτο ταῖς σιγμαῖς. ὧν τὴν μὲν ἄ-
 να, πρῶτῳ ἐκάλεον, καὶ οἱ μετὰ Διόνυσον τε-
 λείων καλεῖσι. τίθεται δὲ παρ' ἑκατέροις μικρὰν
 ἀφεισκηῖα τῆ ἐσχάτῃ ράμματος, πρὸ τῆς ἀνα κο-
 ρυφῆς. τὴν δὲ δευτέραν ἀνα. ἢ τις τίθεται τῆς
 πρῶτης κατωτέρῳ βραχὺ, καὶ τῆ ράμματος ἔγγιον.
 ὁμοίως καὶ ἢ ἑῖτι κατωτέρῳ τῆς δευτέρας, καὶ ἢ τε-
 τάρτη τῆς ἑῖτις κατωτέρῳ. μέση δὲ τὴν μέσῳ
 τῆ ράμματος εἴληφε χωρῶν. τὴν δὲ καλεῖσθαι,
 πρῶτῳ κάτω, καὶ ὁ Διόνυσος καλεῖ ὑποσιγμαῖν,

ἥτις πρὸς τὸ κάτω ἄκρον τῷ ἑκάτῃ γράμματι,
 τῷ δὲ, δεύτεραν κάτω, καὶ τρίτῳ, καὶ τετάρτῳ,
 ταύτας οἱ μεταγενέστεροι διὰ τὸ δυσθεώρητον παρη-
 τήσαντο. κέχρηται δὲ καὶ Διόνυσον, τελεία σιγ-
 μῆ, καὶ μέση, καὶ ὑποσιγμῆ. ὁ μὲν ἔ μονόκωλος
 λόγος, τελείαν σιγμῶν δέχεται. οἷον, αἰχρόν-
 τοι δηρὸν τε μῦθον, κενεῖον τε γένηται. ὁ δὲ δίκο-
 λος, ὑποσιγμῶν λαμβάνει, καὶ τελείαν. οἷον,
 ἐδλὸν καὶ ποτ' ἔλω, ὅτ' ἄγγελος αἴσημα εἶδη. ὁ-
 μοίως καὶ ἐπὶ τῶν πολυκώλων ἐφεξῆς. καὶ πλείους
 ὑποσιγμῶν τίθεται, ἐφ' ἑκάστῃ τῶν ἡγεμνῶν κώ-
 λων, καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τελεία. μέση δὲ χῶνται,
 ἵνῃκα τὸ ἡγεμνῶν κώλου ἐνὶ πνεύματι ἐκφανηθῆ-
 ναι δυνάται. οἷον, Ἀχιλλεύς ὁ Θέτιδος, καὶ Πη-
 λέως υἱὸς, ἐκ Φθίας ἐπὶ συμμαχίῃ τῶν Ἀχαι-
 δῶν παριγένετο. εἰ μὲν τοι μεταβολή, ἢ πύσ-
 μα, πολλοῖς κώλοις κέχρηται. ἢ μὲν τελεία σιγ-
 μῆ τῷ χώρῳ τῆς μέσης ὑποσιγμῆς λαμβάνει,
 ἢ δὲ μέση τῆς ὑποσιγμῆς.

ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΕΪΩΣ,

Διάρσεις τῆς ποιητικῆς καὶ εἶδη αὐτῆς, καὶ τίσιν ἕκασον τῶν διαφέρει.

Εὖτοι ποιγαρῶν ἢ θεοτάτων εἶναι ἢ ποίησις, καὶ ὠφέλειαν ὅτι μαλιστα παρεχομένη τοῖς ἀνθρώποις ἐν τῷ μὲν σώματος βίῳ· αὐτὰκα ἢ δι' αὐτῆς ἢ ἢ μὴ διορθῶνται, καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπαγαγονται, δειλία δὲ εἰς ἀνδρείαν μεταρρῦθμιζέται. καὶ συνελόντι φαίει, ἅπασ ὁ βίος ἢ ἀνθρώπων δι' αὐτῆς περισφίγγεται, καὶ οἰοῖται πλήκρω πρὸς τὰ χρηστότερα ἀγεται. διὰ μὲν ἔραγωγείας οἱ ἀνθρώποι τὸ ἐπισηφάλες τῆς ἡμετέρας ζωῆς ἀκνησώτες, ἐκ ἔξογκῶνται τοῖς παρῶσι καὶ ἐνεσῶσιν ἀξιώμασί τε, καὶ ποικίλοις κτήμασί τε καὶ χήμασι. διὰ τε κωμωδίας ἀπερυθειῶντες πρὸς τὰ δραματεργάμενα, ἀπέχονται μὴ ἢ φαύλων, ἀντέχονται δὲ ἢ ἀγαθῶν. διὰ ῥαψωδιῶν δὲ, καὶ ἐπιγραμμάτων, καὶ αἰς εἰπεῖν σιλορησιῶν, πάντες, ἢ γὰρ οἱ πλείστοι ἐπ' ἀρετῶν προφέπονται. ἐφ' ὧ καὶ ἐπὶ ἢ ἴσων ἐπαίνων τῶν ζήλωνται. ζήλωνται ἢ ὁ ἀνθρώπος φύσει, καὶ εἰς τὰ μαλιστα φιλέπαινον. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῷ παρόντος ἢ περὶ ποιητικῆς καθόλου εἶη αὐτῶν ἡμῖν διαλαβεῖν, (ἐν ἄλλοις ἢ τῶτο ποιηθήσεται) περὶ δὲ ἐπιγραμματο-

γραφίας μόνης, ἐκ τίνων δηλονότι, καὶ πῶς συ-
τάσσειν πέφυκε, καὶ ταύτης ὡς εἴη συυτετριμυῶς
τὴν ἔκδοσιν περασομένα εἴσνεγκειν.

Ἀλλ' ἵνα μὴ, τὸ τῆ λόγῳ, πόδας ζητῶμεν,
κεφαλῶν ἀγνοῦντες, φέρῃ δὴ ἀπλῶς τὸν τῆς ποιη-
τικῆς ὄρον ἀποδιδόντες, καὶ εἰς τὰ ἐν οἷς διαιρεῖ-
ται εἶδη αὐτῶν προσημῶς διαιρήσαντες, τὰ λοιπὰ
παρῶντες, καὶ τὸ περὶ ἃ ὁ σκοπὸς τῶν ἄλλων διορί-
σαντες, ἐπὶ τῶν ἰουσαν τὸν πῶλον κρητισωμεν.

Ἐστὶ τοιγαρῶν ἡ ποιητικὴ, μίμησις πράξεως,
σπυδαίας, ἢ φαύλης, ἢ ὁμοίας, ἐν πραγμασι
διαφόροις τέλος ἔχουσα τὴν ἀποφικῶν διαφορῶς ἐ-
πὶ τὸ βέλτιον.

Καὶ ἔτος μὴ ὁ ὄρος αὐτῆς. γενὸς δὲ ἐν τῆτι,
ἢ μίμησις. εἶδη δὲ καθολικώτερα ταῦτα. τὸ, σπυ-
δαίας, τὸ, φαύλης, τὸ, ὁμοίας. ἃ καὶ λόγον δια-
φορῶς ἔχουσι. διὰ μὴ γὰρ τῆ, σπυδαίας, πάντα τὰ
ἠρωϊκὰ ποιήματα περιελαβόν, ὡς τὴν τῆ Ομήρου
ποίησιν, καὶ ἄλλων παρομοίων. διὰ δὲ τῆ, φαύλης,
τὰς Κωμωδίας. αὐταὶ γὰρ φαύλας μιμήσεις ποιῶν-
ται πρὸς ἔλεγχον τῶν φαύλων ποιόντων. διὰ δὲ τῆ,
ὁμοίας, πάσας τὰς Τραγωδίας, καὶ Μονωδίας.
ὁμοίας δὲ ταῦτα εἴρηκε, διὰ τὸ ὁμοιοῦντι τινα
ἔχειν, πρὸς τε τὴν τραγωδίαν καὶ κωμωδίαν, καθ'
ὅσον καὶ αὐταὶ πολλὰ συμπεριλαμβάνουσιν ἄπο τε
τῶν φαύλων μιμήσεων, καὶ σπυδαίων. ἢ καὶ ἄλλως.
ὁμοίως εἴρηκε, διὰ τὸ ἐνδέχεσθαι καὶ ἄλλας τοιαύ-
τας συμφορᾶς γενέσθαι τοῖς ὁμοίοις ἀνθρώποις.
περὶ συμφορᾶς γὰρ ἡ τραγωδία. τῶν δὲ πάντων τῆ-

λος σκοπίμον, τὸ ἐπὶ τὰ βελτίω ἐπαναγαγεῖν. εἴτε γὰρ ῥαψωδῶν τις, εἴτε κωμωδῶν, εἴτε ἔραγωγῶν, σκοπὸν εἶνα παροβάλλεται, ἵνα ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰς ἀκρόντας παρορμήσῃ. τὸ δὲ διαφόρως παροσέθηκεν, ὅτι εἰ πάντες πρὸς τὰ βελτίω παροξύνουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν ῥαψωδῶν δι' ἐπαίνων, ὁ δὲ κωμωδῶν φέγων, ὁ δὲ ἔραγωγῶν ἀσασέλλων τὸν ὄγκον τῆς δυσπραγίας. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ὑπαλλήλων εἰδῶν τῆς ποιητικῆς ταῦτα. οἱ δὲ μεταγενέστεροι εἰς πολλὰ καὶ διάφορα μέρη τὴν ποιητικὴν κατακερματίσαντες, σχεδὸν περὶ πρὸς δώδεκα, διαιρέσεις τε καὶ ὑποδιαιρέσεις ἐπινοήσαντες, καὶ τὸ ἐκείνοις δοκῶν, ἐκ αὐτῶν ἀπο σκοπῆ, καὶ ταῦτα διὰ βραχείων περιλαβεῖν, καὶ ὑπὸ ἑῷ ταῦτα καθολικώτερα γινῆ ὑπαγαγεῖν ὡς οἴοντε.

Πρὸ πάντων μὲν τοι εἰδεῖναι δεόν, ὅτι τέτταρα ταῦτα τὸν κυρίως ποιητικὴν τῶν μὴ ποιητῶν ἀντιδιασέλλουσι. α'. παλαιὰ ἱστορία. β'. μῦθος ἀλληγορικὸς· γ'. ποιὰ λέξις καὶ αξιωματικὴ. καὶ τελευταῖον, μέτρον ἠρωϊκόν, ὡς ὁράται ἢ ποιήσεις τοῦ Ομήρου, τῆσι ἀπασὶ κεκοσμημένη. παρὰ ταῦτα δὲ ἐκ αὐτῶν κυρίως ρηθεῖν ποιητῆς. Προσέτι εἰδεῖναι δεόν, ὅτι ποιήσεις, καὶ ποίημα διαφέρει, ὡς ὅλον, καὶ μέρος. ποιήσεις μὲν γὰρ, ἢ Ἰλιάς, ποίημα δὲ, τὸ α', ἢ τὸ β', ταύτης.

Περὶ διαιρέσεως τῆς ποιητικῆς κατὰ τὰς μεταγενέστερας.

Διαίρεσι δὲ οἱ μεταγενέστεροι τὴν ποιητικὴν,

εἰς τὴν λυρικῶν. ἥτις διὰ λύρας ᾄδεται. ὡς τὰ τῶν
 Πινδαρῶν ποιήματα, καὶ ἄλλα. εἰς τὴν διθυραμβι-
 κῶν. ἢ τὰ πολλὰ περὶ τῶν ὕμνων τῶν Διονύσιον ἐπι-
 φητο. εἰς τὴν ἰαμβογραφικῶν. ἥτις καὶ τὸν σατυρι-
 κὸν ποιητικὸν περιέχει, (σατυρικοὶ δὲ ποιηταὶ λέ-
 γονται, ὅσοι τῶν σατύρων μιμνήσκοντο ὡρχεῖντο,) καὶ
 τὸν κωμικὸν κατὰ τινας. εἰς κωμικοποιητικῶν, εἰς
 ἐλεγειαγραφικῶν. ἥτις περὶ τῶν ἑρμῶν τῶν σπυδαίων
 ἐποιεῖτο. εἰς ἑραγδοποιητικῶν. ἥτις περὶ τῶν με-
 γίστων συμφορῶν τὸν ἀγῶνα ποιεῖται. εἰς ὕμνογρα-
 φικῶν, εἰς ἐπιθαλαμογραφικῶν. ἥτις τῶν ἐν θα-
 λάμῳ νυμφίους ἐγκωμιάζει. εἰς μανωδικῶν. ἥτις
 μονοπροσώπων τὰ γεγονότα διεξέρχεται, ἢ τὰ γε-
 νησόμενα, ὡς ἢ πρὸς Λυκάφρονος. καὶ εἰς τὴν ἐπιγραμ-
 ματογραφικῶν. ἥτις ὡς εὖ διὰ βραχέων παρῆδα,
 καὶ γένος, καὶ ἀράξιν, καὶ τέλος μετὰ τινοσ βραχέος
 ἐπιφανήματος συμπειλαμβανόμενα τυγχάνει. καὶ
 ταῦτα μὲν τὰ μέρη τῆς ποιητικῆς. ὑπάγοι δ' αὐτῶν
 τέτων, ὑπὸ μὲν τὴν ῥαψωδίαν, τὴν μανωδίαν, ἐπι-
 θαλαμογραφίαν, ὕμνογραφίαν, ἐπιγραμματογρα-
 φίαν, καὶ τὴν λυρικῶν. ὑπὸ δὲ τὴν κωμικῶν,
 τὴν διθυραμβοποιητικῶν, καὶ τὴν ἰαμβογραφικῶν.
 ὑπὸ δὲ τὴν ἑραγδοίαν, τὴν ἐλεγειαγραφίαν, καὶ εἴτε
 ποιητικὸν ὅμοιον, ἀλλὰ περὶ μὲν τέτων ἄλλοις. ἡμῖν
 δὲ ρητέον νῦν ὀλίγα περὶ μόνης τῆς ἐπιγραμ-
 ματογραφικῆς, ὡς ὡς εἶδος ὑπὸ τῆς ῥαψωδίας ὑ-
 πάγωμα. εἰ καί τις δοκεῖ μὴ τελεῖν ὑπὸ ταύτης,
 ἀλλὰ καθ' αὐτὴν ὡς εἶδος ὑπάλληλον ἴσασθαι.
 πολλὰ γάρ φασι εἶναι ἐπιγραμμάτων, καὶ ψιγῶν,

καὶ ἐπαινεῖσι, καὶ διηγῶνται. διὸ καὶ ἔστιν ὑπὸ τῆς
 ῥαφωδίας ὑπαγαγεῖν, ἀλλ' ὡς γένος ταύτην διαί-
 ρητέον πρὸς τὰ ὑφ' αὐτῆς.

Ῥητέον ἔνθα πρὸς τῆς, ὅτι ἐπιγράμματος ἔστιν
 ἀρετὴ, τὸ μὴ ὑπὲρ τῆς τέτταρας ὑπερκεῖναι
 εἰς ἄλλο, ἀλλ' ἐντὸς τέτων, παρὰ τὴν ῥαφωδίαν, γένος, ἐπι-
 τήδωμα, καὶ τέλος περικλείεσθαι. τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς
 τέτταρας ῥαφωδία, ἀλλ' ἐκ ἐπιγράμματος λέγεται
 εἶναι, εἴτε φύσις ἔχεται, εἴτε ἐπαίνος. σωίστη-
 σι τὸν λόγον καὶ ὁ λέγων ποιητής.

Πᾶν καλὸν ἐπιγράμμα ἔστι τὸ δίσειχον, ὡς δὲ
 παρέλθῃς τῆς ἑξῆς, ῥαφωδεῖς, καὶ ἐπιγραμματο-
 λέγεις. δοτέον εἶναι καὶ τέτταρας, ἢ ἕξ, τὸ δὲ ὑ-
 πὲρ τῆς εἰς ῥαφωδία μεταπίπτει, καὶ τὸ χα-
 ρακτῆρος τῆς ἐπιγραμμάτων ἀφίσταται.

Περὶ Ἐπιγράμματος.

Ἐπιγράμμα ἔστι πᾶν τὸ τιμὴν, ἢ τισιν ἐπιγραφόμε-
 νον, κτῆσιν, ἢ πρᾶξι, ἢ ποιότητι, ἢ φύσιν, ἢ
 ἄλλο τι τοιοῦτον διαλαμβάνον. εἴρηται δὲ παρὰ τῆς
 γράφῃ καὶ τῆς ἐπὶ προθέσει. γράφει γάρ τις τυ-
 χὸν ἐπὶ ἀδελφάντι, τὸ τῆς πρωτοτύπου ὄνομα, καὶ
 τῆς ἀρετῆς ἐκείνου, καὶ τίς τῶν πεποιήκων, ἢ τίς
 ἰδρύσατο. ἢ γράφει ἐπὶ λίθῳ μνημείῳ τῆς τεθνη-
 κότες τ' ὄνομα, καὶ γένος, καὶ τὰ λοιπὰ καθιστορῶν.
 καὶ ἕτος μὲν αὐτῶν ὁ ὅρος. ὕλη δ' αὐτῆς περὶ ἧς
 καταγίνεται πολλή, καὶ διάφορος, ὡς ἀνωτέρω εἴ-
 ρηται, κτῆσις, πρᾶξις, πρᾶξις, φύσις, καὶ ἄλ-

λα τοιαῦτα. τέλος δὲ ἔχικε κοινὸν πάσῃ τῇ ποιητικῇ, τὸ ἐπὶ τὰ βελτίω δηλαδὴ παροξύναι τὰς ἀγαθινώσκοντας νέας. αὐτὴ δὲ φύσις ἔχεται, καὶ τὸ ἔχ ἦττον τῆ σκοπῆ ἐπήβολον γίνεται. τίς γὰρ εὐφρονῶν, λόγον ἀκέρων ἔσωφρονίζεται;

Ἰδίον δὲ τὰτε τῶ προσωποποιεῖν τὰ ἄψυχα, καὶ λόγον προσάπτειν αὐτοῖς, καὶ ἀλλήλοις συλλαλέεσθαι, δυσφορεῖν τε προσέτι καὶ τέρπεσθαι τοῖς συμβαίνουσιν. ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶ ἐμφύχων φυτῶν τε καὶ ζώων, καὶ ὄσρακοδέρμων, πρὸς ἑαυτὰ διανοούμενα, καὶ βελδύομενα, καὶ λόγῳ, σοφίας, καὶ ἐπισήμης, προσέτι προνοίας τε, καὶ διοικήσεις ἀποφαινόμενα διαπλάττει.

Πρότερον μὲν ἔν ξηρὸν, καὶ ὡς εἴποι τις αὐτὸ καλλωπισμοῦ ἐξουσιάζεται πρόσωπον μόιον, καὶ ἐπιτήδεσμα προσώπου, παρτίδα καὶ γένος περιέχον. ὕπερον δὲ, καὶ προοίμιον, τὰτε ἀβάλογον τῶ ὄλω μήκει, ἀλλὰ δὴ καὶ βραχυῖ ἐπίλογον, ἦτοι ἐπιφώνημα προσηγορίας, καὶ μέχρι τῶ ἐξ τὸ ἐμήκυσσας.

Εὐρήσει δ' αὐτίς πολλὰ τῶ ἐπιγραμματίων πεζῶ λόγῳ γραφόμενα. πάν γὰρ τὸ ἐπιγραφομένον, καὶ μὴ ἐμμέτρον εἶν, ἐπιγραμματολέγεται ἡμῖν δὲ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ τῶ ἐμμέτρων ἐπιγραμματίων. θεόνται ἐν λέξεων, ὡς σὺν μάλιστα γλαφυρῶν, καὶ ὡς εἰπεῖν τετοριδόμενων, ἀρμοδίως τοῖς πράγμασι, τοῖς δὲ αὐτῶ σημασιμῶσι προσκεῖσθαι, ἔ μὴν πάνυ ἀσαφῶν, καὶ ἀσυνήθων. τὸ γὰρ ἐπίγραμμα σαφωτιστικὸν εἶναι δέον τῆς ὑποθέσεως,

περὶ ἔπιγέγραπται . ἀσαφῆσι δὲ λέξεσιν ἐπι-
 γραφθόν, τὸ σαφὲς ἀσαφὲς καθίσταται . διὸ τὰς τῆς
 παλαιῶν ἐπιγραμματογράφων λέξεις ἀρυσόμενοι, τὰ
 δοκῶντα ἀμαρῶς συσφύεται ὀφείλομεν . πρὸ πάντων
 δὲ καὶ ἐπὶ πάντων ἐκεῖνο δεῖον παρατηρεῖν, τὸ μὴ
 τῶν ὑποθέσιν δηλαδὴ ἐπιφώνημα . τὸτο γὰρ ἔσται
 πῦτος ἐπιγράμματος ἢ ζωῆ . ἔ μὴ ὡς ἔτυχον,
 ἀλλὰ κατακλήτως τῆς προκειμένης ὑποθέσει .

Μέρον δὲ τέτε διάφορον, οἱ μὴ δι' ἰαμβικῆ
 μέτρος τὸτο καλλωπίζουσιν . ἕτεροι διὰ ἠρωϊκῆ . οἱ
 πλείοσι μὴ τοῖς καὶ ἀεῖσοι δι' ἀμφοτέρων, ἠρωϊκῶν
 τε καὶ ἐλεγείων, ὃ καὶ ἠρωελεγείον λέγεται . Καὶ
 ταῦτα μὴ περὶ ἐπιγραμμάτων . δεῖον δὲ καὶ κανό-
 νας καὶ γραμματικῶν εἰδεῖναι, ἵνα μὴ τὰ μακρὰ
 ἀντι βραχέων, καὶ ἀνάπαλιν λαμβανῆται, καὶ γί-
 νηται πταιίσματα ἐν τοῖς σίχοις . συμβαίνει γὰρ τὸτο
 γινέσθαι ἐν τοῖς λεγομένοις ἀμφιβόλοις, ἢ τοῖς δι-
 χροῖσι . διὸ ἐκδεῖτον μερικῶς κανόνας, ὅσοι δη-
 λαδὴ πρὸς τῶν παρῶσαν χρῆσιν συυτελεῖσιν,

Κανόνες περὶ ὀνομάτων Ἀρσενικῶν .

Τὰ εἰς ἄς λήγοντα ἀρσενικὰ ὀνόματα βαρύτονα,
 εἴτε ἰσοσύλλαβα, εἴτε περιττοσύλλαβα κύρια, μα-
 κρόν ἔχουσι τὸ ἄς, πλὴν τῆς λάας . σπανίως δὲ λαμ-
 βανῆται ταῦτα παρὰ ποιηταῖς βραχέα, ἔδει δωρικῶ,
 ἐπομῶς φωνήεντος . τέτων καὶ αἰ αἰτιατικαὶ ἐκτεί-
 νονται, ὡσπερ καὶ αἰ ὀνομαστικαὶ . ὁμοίως καὶ αἰ κλη-
 τικαὶ τέτων αἰ πληθυντικαὶ καὶ αἰτιατικαὶ ἐκτεί-

νονται, τῶ δὲ περιπτοσυλλάβων συσέζονται. τὰ
ἐπίθετα δὲ βραχὺ ἔχουσι τὸ ᾠς, ὡς τὸ μέγας,
καὶ ἄλλα, πλὴν ὀλίγων σεσημειωμένων.

Τὰ εἰς ᾠς, ὀξύτονα, εἴτε θηλυκὰ, εἴτε κοινὰ,
εἴτε ἐδέτερα βαριωμόρφα, σινεσαλμύρον ἔχουσι τὸ
ᾠς, οἶον, ἡ ξίας, ὁ καὶ ἡ ἀρκάς, τὸ κρέας. ὁ
δὲ ἰμάς, καὶ ὁ ἀνδριάς, εἰ καὶ ὀξύονται, ἀλλ' ἐν
ἀρσενικὰ ὄντα, εὐτείνουσι τὸ ᾠς.

Κανόνες θηλυκῶν ὀνομάτων.

Πᾶν θηλυκὸν ὄνομα εἰς ᾠ λήγον, ὀξύτονον, καὶ
περισπώμερον, ἐκτεταμύρον ἔχει αὐτὸ. οἶον, χα-
ρὰ, πονηρὰ, φοβιρὰ, ἀθλιὰ, μνὰ, ναυσικὰ, καὶ
τὰ ὅμοια. τὰ μῆτροι ἐκ συναιρέσεως ὄντα περι-
σπᾶται τὰ δὲ ἀσυναίρετα ὀξύονται.

Εἴτι τὰ διὰ τῆ ρα παροξύτονα, οἶον παροξω-
δία, κοιλία, ξαγωγία, κωμωδία.

Εἴτι τὰ ἀπὸ τῆ εὐω γινόμενα παραλήγοντα
τῆ ει διφθόγγῳ, οἶον, αἰσιδίω, αἰσιεία. δε-
λόω, δελεία. κολακίδω, κολακεία.

Εἴτι τὰ ὑπερδισύλλαβα τῆ αἰ διφθόγγῳ πα-
ραλήγοντα, οἶον ἀθλιναία, σιηλιναία, καὶ ἄλλα.

Εἴτι τὰ ρᾶ μονοφθόγγῳ παραλήγοντα. οἶον,
πήρα. ἢ τὰ μῆ ἐπιπλοκῆς συμφώνε. οἶον, πέ-
ξα, ἄρα, καθέδρα, πλὴν τῶ προπαροξύτωνων.
οἶον, ταναγρα, σκαλόπεδρα, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εἴτι τὰ εἰς θα, οἶον, κισαίθα.

Εἴτι τὰ εἰς δα, οἶον, λήδα.

Εἴτι τὰ ἄπο τῆς ὀς, ἀρσενικῶς γινόμενα, ἐπι-
ταμνόν ἔχει τὸ ἀ. οἶον, ἀνδρεῖος, ἀνδρεία, θεῖος,
θεία, λόγιος, λογία. πλὴν τῆς δίος, δία, καὶ οἶος,
οἶα, καὶ ἴος, ἴα, καὶ μίος, μία.

Περὶ Βραχέων.

Τὰ δὲ γινόμενα θηλυκὰ ὀνόματα ἐκ τῆς εἰς ὤς,
ἐπιθέτων ἀρσενικῶν, ἢ ἐκ τῆς εἰς ὤς ἐστέρας,
συνεσπληνόμενα ἔχουσι τὴν λήγουσαν. οἶον, ἡδύς,
ἡδύ, καὶ ἡδεῖα. βραχύς, βραχύ, βραχεῖα. ὀ-
ξύς, ὀξύ, ὀξεῖα, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εἴτι τὰ δυσύλλαβα, παραλήγονται τῆς αἰ διφ-
θόγγῳ, συνεσπληνόμενα ἔχουσι τὴν λήγουσαν. οἶον,
μαῖα, γαῖα, γραῖα, αἶα.

Εἴτι τὰ εἰς ρᾶ, διφθόγγῳ παραλήγονται. οἶον,
πεῖρα, μοῖρα. πλὴν τῆς φαῖδρα, σκύλα, αὔρα,
λαυρα.

Εἴτι τὰ εἰς ἄλλο τι σύμφωνον λήγονται. οἶον,
μῆσα, πεῖρα, δίψα, καὶ πάντα τὰ προπαροξύτο-
να. οἶον, δέσποινα, αἴγινα, δισέβεια, θάλασσα.

Περὶ τῆς εἰς ἴς.

Πάντα τὰ εἰς ἴς, προσνηγορικὰ ὀνόματα, βρα-
χὺ ἔχουσι τὸ ι. οἶον, ὄφεις.

Πάντα τὰ εἰς ἰ, ἐστέρα, ὁμοίως βραχὺ ἔχου-
σι τὸ ἰ. οἶον, τὸ σίνηπι.

Περὶ Μετοχῶν.

Πᾶσαι αἱ μετοχαὶ ἐνεργητικαὶ λήγασαι εἰς ᾶς, ἐκτείνουσι τὸ ᾶς, ἢτοι τὴν λήγασαν. οἷον, τύψας, ποιήσας. ὁμοίως καὶ εἰς εἰς. οἷον, ὁ τυπεῖς.

Ὁμοίως καὶ πᾶσαι αἱ ἐδέτεραι λήγασαι εἰς ᾶς, ἐκτείνουσι τὴν λήγασαν. οἷον, τύψαν, ποιήσαν, καὶ τὰ ὅμοια.

Αἱ περιπυσύλλαβαι μετοχαὶ βαρύτεραι, τὴν παραλήγασαν θέσει μόνον μακρὰ ἔχουσιν. ὡς τὸ τύπτων, τύπτοντος.

Αἱ μετοχαὶ θηλυκαὶ ἐνεργητικαὶ ἐκτείνουσι ἢ παραλήγασαν. οἷον τύπτισσα, πετυφῆσα. τύψασα.

Αἱ εἰς ᾶ, καθαρὸν οὐκ αἰ μετοχαὶ ἰωνικαὶ καὶ τῶν παρακειμένων τὴν παραλήγασαν βραχυῶσιν, ὁμοίως καὶ οἱ παρακείμενοι χρόνοι. οἷον, ἔσακα ἄπο τῶ ἔσακα, καὶ ἔσαως, καὶ ἄλλα.

Αἱ δὲ θηλυκαὶ εἰς ᾶ, καὶ εἰς αἰ, βραχυῶσιν.

Περὶ Ὀνομάτων.

Τὰ εἰς οἷς, ὀνόματα ἐπίθετα, τὸ προὔπαρχον φανήσκει, εἰς ἢ δίχρονον βραχυῶσιν, εἰς ᾧσιν ὑπερξισύλλαβα, τὴν τετάρτην συλλαβὴν μακρύνουσιν. ὡς τὸ χιονόεις, καὶ δακρυόεις, τὸ χῖ, καὶ δᾶ, εἰσὶ μακρὰ.

Τὰ ἀρσενικὰ, ἢ θηλυκὰ, ἢ ἐδέτερα ὀνόματα, εἰς ἀμετάβολον λήγοντα τὴν λήγασαν μακρύνει. οἷον, τὸ παῦ, ὁ καὶ ἡ πᾶς, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὰ λήγοντα εἰς διπλῆν σύμφωνον ὀνόματα, τὸ
 πρὸ τῆ διπλῆ φωνῆς, ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν
 ὁμοίως βραχὺ λαμβάνεται, (πλὴν εἰ μὴ διὰ κα-
 νόνα ἐμποδίζηται) ὡς τὸ αὔλαξ, σκύλαξ. τὸ λαξ
 ἐν μὲν τῇ ὀρθῇ ἐστὶ μακρόν, ἐν δὲ τῇ γενικῇ βραχὺ.

Ὅποῖόν ἐστι τὸ ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως φωνῆς,
 ἤγουν ἐν τῇ ὀρθῇ οἰκῇ τῶν ὀνομάτων, τὸ αὐτὸ ἐστὶ
 καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις. ὡς, τὸ δορκάς. αὐξυθείσης
 ἢ τῆς γενικῆς, τὸ ᾱ. μακρόν φυλάττεται ἀπάσαις
 ταῖς πτώσεσιν, ὡς καὶ ἐν τῇ ὀνομαστικῇ. πλὴν τῆ
 ὑρ. ὡς τὸ πῦρ, καὶ μαρτυρ. αὐτὰ ἄρα μακρὰ ὄντα,
 βραχείας ἔχουσι τὰς πλαγίας.

Τὰ ὀξύτονα δισύλλαβα θηλυκὰ εἰς τὴν λήγοντα
 διὰ τῆ δ, κλινόμενα. εἰὰ μὴ ὑποκοριστικὰ ὦσιν,
 εἰδὲ κύρια, ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ τὸ ἰ, βραχυύε-
 ται, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι μακρυύεται. οἶον,
 κνημὶς, κνημίδος, καὶ βαλβίς βαλβίδος. Τὰ
 μὲν δὲ κύρια ἑπισύλλαβα βραχυύουσιν αὐτὸ καὶ ἐν
 ταῖς λοιπαῖς πτώσεσιν. οἶον, αὐλήξις αὐλήξι-
 δος.

Ἡ εἰς θῶς γενικὴ τὴν παραλήγουσαν βραχυύει.
 ὡς τὸ, ὄρνις ὄρνιδος, πλὴν τῆ κόρυς κόρυδος.

Ἀπῶντα τὰ εἰς ὕς ὀνόματα, ἐν πάσαις ταῖς
 πτώσεσι πλὴν τῆς ὀρθῆς τὸ ῡ βραχὺ ἔχουσιν.
 ὡς τὸ δρυς δρυός, μῦς μυός, ἰχθύς ἰχθύος.
 ἔξαιρεῖται τὸ φόρκυς φόρκυος, βόξυς βόξυος.

Ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ τῶν λήγουσαν ἰσῶν τῇ
 γενικῇ φυλάττει. ὡς τὸ πᾶσι, καὶ αἶασι. βραχυύ-
 νονται δὲ αὐταί, ὅτι καὶ αἱ οἰκῆ αἰ τῶν βραχυύ-

νονται, ὡς τὸ παντὶ, καὶ αἴαντι. ὁμοίως καὶ τὸ ἄ.
ἐν τῷ μεταπλασμῷ βραχυῖται. ὡς τὸ ἄσρασι,
τὸ σρᾶ βραχὺ, ὁμοίως καὶ τὸ ἀνδράσι, παξᾶσι,
μηξᾶσι, θυγαξᾶσιν.

Ὅταν ἡ πτώσις ἰσοσυλλαβῆ τῇ ὀρθῇ, κατὰ τι-
να δὲ Διάλεκτον περιττοῦται, οἷον, ἀγχίσις ἀγ-
χίσα, ἀγχίσαο, αἴδης, αἴδα., αἴδαο, ἡ παρα-
λήγσα μακρῶνεται. ὁμοίως καὶ τὸ μισάων, ἀδυ-
νάων, καὶ λόγου λόγιο, καὶ μούσαι μούσαιαι,
μούσαι. τὸ δὲ πληνιάδω, εἰ καὶ ἐν τῇ παρα-
λήγσῃ βραχυῖται, ὅμως κατὰ συνίζησιν μα-
κρῶνεται.

Περὶ Ῥημάτων.

Τὰ τῷ ὤ παρλήγοντα ῥήματα βαρύτερα, οἷον
βραδυῖω, μακρὸν ἔχουσιν τὸ ὤ. εἰ δὲ ἐκ τέτων
χηματιδεῖν περιπαώμερον, συσέλλει τὴν παρα-
λήγσῃ, καὶ μάλιστα ὅτε ἐν τῇσὶν διφθόγγῃσιν ἀπο-
βάλλουσιν, τῆσὶν ὁμοίον τῷ ἀνωτέρῳ. οἷον ἀπὸ τῆ
πείθω, πιθέω, ὦ. ἀπὸ τῆ τείω, τείω, ὦ. καὶ
ἄλλα.

Περὶ ῥηματικῶν Ονομάτων.

Τὰ παράγωγα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βραχυτέρα τῷ
πρωτοτύπῳ αὐτῶν, καὶ μάλιστα ὅτε ἐν τῷ φωνηού-
πῳ τῇσὶν διφθόγγῃσιν ἀποβάλλουσιν. ὡς ἐκ τῆ φεί-
γω, φυγή, τὸ φῦ βραχὺ. ὁμοίως καὶ ἐκ τῆ πεί-
θω πιθανός, τὸ πῖ βραχὺ.

Ὅτε δὲ ἐκ ὑπεβάλλουσιν, εἰσὶν ἀλλήλοις ἰσόχρονα. ὡς ἐκ τῆ δικαίᾳ δίκη, καὶ δίκαιος, τὸ δὲ βραχὺ, ὡσαύτῃ καὶ ἐκ τῆ νικῶ, νίκος, καὶ νικητής, τὸ νὶ ἐν ἅπασιν μακρόν.

Ὁμοίως καὶ συνδέεται τοῖς ἀπλοῖς ἰσόχρονα. ὡς ἐκ τῆ γυνή, ἀνδρόγυνος, καὶ ἐκ τῆς τιμῆς ἀτιμος, καὶ φιλότιμος, τὸ τῆ καὶ γυνή βραχὺ. ἰσοχρόνως τοῖς πᾶσιν ἔτος ὁ κανὼν τὸ πιστὸν ἀπονέμεται.

Τὸ ἰ δίχρονον ἐν τοῖς παρωχημένοις ἀπὸ θεόματος, χάριν αὐξήσεως χρονικῆς ἐκτείνεται. ὡς ἐκ τῆ ἱκανῶ, ἱκανον, καὶ ἀπὸ τῆ ἱκομαι, ἱκόμην, καὶ ἱκέδαι.

Κανόνες κοινοὶ περὶ Συλλαβῆς.

Πᾶσα συλλαβὴ ἢ δι' ἐνὸς φωνήεντος ἢ μακρῶν, ἢ διὰ διφθόγγης προφερομένη, μακρὰ φύσει λέγεται. οἷον, ἦρας, εὐνης. Ὁμοίως ἢ καὶ δι' ἐνὸς ἢ ἀμφιβόλων, διὰ κανόνα ὄντος μακρῆ ἢ διὰ συναιρέσεως. οἷον, ψυχῆ, ὄφης.

Πᾶσα συλλαβὴ, ἢ διὰ δύο, ἢ καὶ πλειόνων συμφώνων ἐκφερομένη, ἢ δι' ἐνὸς ἢ διπλῶν, λέγεται θέσει μακρὰ. οἷον, σέλλω, τέξω, λέξω.

Πᾶσα συλλαβὴ διὰ δίχρονου προφερομένη, λέγεται ἀμφιβόλος, εἰμὴ θέσει μακρυνέται, ἢ τινὶ ἰδίῳ κανόνι. ταῦτα ἄν εἰρήδω κοινῶς.

Πᾶσα συλλαβὴ ἐν τῷ τέλει τῆ σίχης ἀμφιβόλως λαμβάνεται. ὡς τὸ, Η' μυεῖ ἀχαιοῖς ἀλ-

γέ ἔθηκε . τὸ ᾧ καὶ βραχύ . καὶ πάλιν, Διτῆς καὶ
 διὸς ὑός . ὁ ᾧ βασιλῆϊ χολωθεὶς, τὸ θεις μα-
 κρόν .

Σημειώσται . ὡσαύτῃ ᾧ πᾶσα συλλαβὴ ἐν τῇ
 ἀρχῇ τῶ σίχῃ μακρυνέται, ἔπως ἐν τῷ τέλει βρα-
 χυνέται . καὶ ταῦτα δὲ ἐν τοῖς ἠρωϊκοῖς ποιήμασι νοη-
 τέον .

Δίφθογγος, ἢ φωνῆσιν φύσει μακρόν, ἐπομέ-
 νη φωνήεντος βραχυνέται .

Πᾶσαι αἱ δίφθογγοι καὶ μονοδίφθογγοι ἐπο-
 μέρου φωνήεντος κοιναί εἰσιν . οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ
 ἐν τῇ συνειδέῃ πῦτο ἔσθ' ὅτε γίνεται ἐν τοῖς
 ἠρωϊκοῖς σίχοις, σπασίως μέτροι, καὶ οὐδὲ τοῖς
 τυχοῦσι συγχωρητέον, ἀλλ' ἢ τοῖς κορυφαίοις πῶν
 μαθητῶν . ὡς τὸ, Ἰέρβον δὲ σύας . τὸ, ρβῖ βρα-
 χὺ εἰληπται, διὰ τὸ ἐπιθεῖν τὸ ο . Ἔστιν ὅτε
 καὶ μὴ ἀκολουθοῦντων φωνήεντων, ὡς τὸ, εἰδέ-
 κεν οἴκαδ' ἴκομαι φίλιν ἐς πατρίδα γαῖαν, τὸ
 μαὶ βραχυνέται καὶ φωνήεντος μὴ ἐπομορίου .

Πᾶσα συλλαβὴ σπειρασμική, ἢ σπυρασμική,
 μακρυνέται . ὡς τὸ, μῦς, χρυσά, ὄφι .

Δύο φωνήεντα καὶ σπυρασμῶν θεωρεῖνται . ὡς
 τὸ, χρυσέω, ἀπὸ σκήπτρω . τὸ ε καὶ ω ἀντὶ μιᾶς
 συλλαβῆς λαμβάνεται βραχείας . ἔσθ' ὅτε καὶ ἀντὶ
 μακρᾶς λαμβάνεται συλλαβῆς, ὡς τὸ, πειληιά-
 δεω ἀχιλλῆος . τὸ εω, ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς .

Βραχεῖα φύσει συλλαβὴ ἐπομῆς ἀφώνητος πορὸ
 ἀμεταβόλου γίνεται κοινή . ὁμοίως καὶ ἐὰν μὲν τὸ
 φύσει βραχὺ φωνῆσιν ὑπάρχει ἀμεταβόλον, με-

τὰ δὲ τῶτο τὸ Ἀμεταβόλον ἔπεται δ, ἢ κ, ἢ τ,
ἢ π, ἢ β, ἢ γ, ἢ θ, ὁμοίως γίνεται κοινή.

Ἐῶ ὅτε ἐπομῆς τινὸς τῆς ἀμεταβόλων συμφώνων φύσει βραχὺ φωνῆσιν τί ἐκτείνει τῶτο ὡς τὸ, βλῶ εἰς Αἰόλα κλητὰ δῶματα, τὸ ο βραχὺ ὄν φύσει, διὰ τὸ Ἀμεταβόλον μακρυνέται.

Ὅμοίως κὶ ἐπομῆς τῆ σ. ὡς τὸ, Ὅς ἦδη τὰτ' εἶντα, τὰτ' ἐσόμενα, πρῶτ' εἶντα, τὸ ος ἐστὶ μακρὸν διὰ τὸ σ. ἀλλὰ τῶτο σπανίως καὶ παρακωνόνας ἀδεία ποιητικῆ. ἢ μονοσύλλαβάτινα μόρια ἑδνός λόγος ἀξία νομίζεται.

Ἐῶ ὅτε δὲ τὰς βραχείας συλλαβάς ἐκτείνει, ὅτε δὲ κὶ βραχύνει, οἶον τὸ τε, γαρ, και, δέ, ται, τισ. διὸ ἔκωνόν περιλαμβάνεται, ἀλλὰ περιεργεία θεωρεῖται. ὡς τὸ, δότέρω δ' αὐ βῆν θῆκε, τὸ ρω κἂν φύσει μακρὸν ἦ, ἀλλ' ἐν βραχὺ λαμβάνεται, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ ἀμφίμακρος, ὅς ἐν τοῖς ἠρωϊκοῖς χάρων ἐκ ἔχει. καὶ τὸ, ἑδέκην ἐργάζη τάχα σὲ ζηλώσει κα' ἐργός, τὸ σαι μακρὸν, ἀλλὰ βραχύνεται διὰ τὸ και. ἔτω καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλων. καὶ τὸ, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ ὀπότε, μεγάλῳ ἐκ σήθειος ἰσὶν ὅπα. τὸ τε βραχὺ, ἀλλὰ μακρυνέται διὰ τὸ δη.

Ἐστὶν ὅτε λέξει ξισυλλάβω βραχείας ἐχέσῃ κὶ τὰς ἑξῆς συλλαβάς, ἢ πρῶτη ἐκτείνεται. ὡς τὸ, οἶες, τὸ ο μακρὸν, διὰ τὸ γινέσθαι Δάντυλον.

Καὶ πάλιν μέσον δύο μακρῶν συλλαβῶν βραχεῖα ἔσα, ἢ κὶ αὐτὴ ἐκτείνεται, ἢ κὶ τῶτων ἢ ἑτέρα συστέλλεται. τῶτο δὲ ἐν τοῖς ἠρωϊκοῖς σίχοις.

Ὅμοίως

Ὁμοίως ἐν τῆρασυλλαβῶ λέξει, ἔστι ποιῆσαι τὰς δύο κτὶ σωίξισιν μίαν μακρῶν, ὥστε γινέσθαι δάκτυλον, ἐπὶ αὐτῶν ἅπασαι βραχεῖαι ἔσονται τυγχάνουσι· γίνεται δὲ ἡ σωίξις, ἢ καὶ σωειφώνησις λεγομένη, κτὶ ἑόπως ἐπὶ, ὡς ρηθῆνται.

Αἱ κτὶ διάλεκτον συλλαβαί, φέρε εἰπεῖν δωρικῶς τὸ η, εἰς α, ἑπομένον, πάλιν ἀντὶ μακρᾶς λαμβάνονται. ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ βραχείας ἐπομῆς φωνήεντος, ἢ ἔδει ἰωνικῶν.

Τὰ δίχρονα ἐν τῇ σωθέσει βραχύνεται. ὡς τὸ καλλιπάρης, τὸ λι βραχύνεται. ἔπω καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν.

Τὸ ἰ ἐν τῷ ἀναδιπλασιασμῷ βραχύνεται, οἷον, δίδωμι, τιταῖνα, εἰμήπε ἐπεται δύο σύμφωνα, ὡς τὸ πῖμπλημι.

Μοιράτια τῶν ἀμφιβόλων, ἃ καὶ ἐπιτατικὰ λέγεται, βραχεῖα λαμβάνεται ἐν τῇ σωθέσει, εἰμήπε συμπίπτωσι δύο σύμφωνα, ἢ διπλόν. ὡς τὸ α, ζα, αρ, ερ, βει, δυς. οἷον ἄκοσμος, ζάθεος, αἰείδηλος, εἰβόλαξ, βειάριος, δυσάπιστος. Ὁμοίως κτὶ ποθέσεις, εἰ μὴ κωλύονται, ὡς ἔφημι, ἀνά, κτὶ, διά, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ, περὶ πάντα ταῦτα ἐν τῇ σωθέσει βραχύνεται, εἰ μήπε κωλύονται ὡς πορέφημι.

Σημείωσαι, ὅτι τὰ διὰ τῶ νῦω βαρύτερα ῥήματα, βραχεῖαν ἔχουσι τὴν παραλήγουσαν οἷον, ἀνύω.

Ἐῖτι τὰ διὰ τῶ υῶ, οἷον φύω, τὸ υ βραχύνεται ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις,

Μακρὰς ἔσης ἐπὶ τέλει, ἔ δυνάται προπα-
ροξωθῆναι, εἰμὴ κατ' ἔκτασιν ἀττικῶν, ὡς τὸ
ὄφειος· λαβόντες ἦν οἱ ἀττικοὶ παρὰ τῆς κοινῆς
πεικῆς γενικῶν, εἰμὴ κωσαν τῶν ληγασαν τὸν τὸ
νον φυλάσσοντες.

Αἱ αἰ, καὶ οἱ, δίφθογγοι, ἐν τέλει αὐτὴ βρα-
χέος λαμβάνονται, πλὴν τῆς δέκτικῶν ῥημάτων,
καὶ τῆς ἀπὸ σωμαρέσεως οἰομάτων, πλὴν τῆς πα-
λαι ἐπιρρήματος. ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκτείνεσι τινες,
εἰ μὴ περὶ ἐστὶ σωδέτων, ὡς τὸ παράπαλαι.

Πᾶσαι αἱ δίφθογγοι φύσει μακραὶ εἰσι, πλὴν
τῆς αἰ, καὶ οἱ. αὐταὶ ἦν κοινῶς λαμβάνονται ὡς
εἴρηται, ἐν τέλει σίχου δέρεθῆσαι, πλὴν τῆς
προρρηθῆσάντων· ὁμοίως καὶ τὸ ω, καὶ η. ἐπομένως
φωνήεντος.

Τὰ δύο μακρὰ φωνήεντα, ω, καὶ η, καὶ αἰ,
καὶ οἱ δίφθογγοι ἐν τέλει λέξεως ὄντα, εἰ ἢ ἐξῆς
λέξις ἀρχεται ὑπὸ φωνήεντος βραχύνονται, καὶ
αὐτὴ βραχειῶν ἐν τῷ μέτρῳ λαμβάνονται.

Περὶ Μέτρων.

Δίον ἐν καὶ τὰ μέτρα τῆς σίχων ἐκδέσθαι δια-
φορα ὄντα, καὶ πρῶτον εἰπεῖν τί ἐστὶ πᾶς.

Πᾶς ἐστὶ μετρικὸν σύστημα συλλαβῶν.

Ὁ μῦθος ἀπλῆς πᾶς σενέσηκεν, ἐκ δύο ἢ
τριῶν συλλαβῶν, ὁ δὲ ὑπὸ τετταρῶν, σωδέτος
λέγεται.

Πᾶς δὲ εἴρηται μεταφορικῶς ὑπὸ τῆς ζώων. τὰ

ἢ ζῶα διὰ τῆς ποδῶν βαδίζει. εἰκόσιν δὲ ἄπο
τῆ πέδε εἰληφέναι τὸνομα, ὡς φησιν Λεισοτέλης,
ἢ ἄπο τῆ παύω, παύσω, πᾶς, καὶ πῆς. ἐν ᾧ
τὸ πᾶν σῶμα τῆ ζῶας παύεται. εἰρωται δὲ ἄπο
τέτε οἱ μέτρικοι πόδες, ἐπεὶ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἀρμονία
βαίνει τῆ λόγῃ, καὶ ἐν αὐτοῖς παύεται καὶ τελειῖται
ὁ σίχως, ὡσπερ τῆ ζῶα ἐν τοῖς ποσίν.

Εἰσὶν ἂν ἅπαντες οἱ μέτρικοι πόδες εἰκοσιο-
πώ. ὧν οἱ μὲν τέσσαρες δυσύλλαβοι, ἑξισύλλαβοι
δὲ ὀκτώ. ἑξακάδεκα δὲ τετρασύλλαβοι.

Τῶν δὲ δυσυλλάβων, ὁ μὲν καλεῖται Σπον-
δεῖος, συγκείμενος ἐκ δύο μακρῶν. οἶον, ἦρας.
ὁ δὲ Πυρρίχιος, ἐκ δύο βραχείων. οἶον, λόγος.
ὁ δὲ Τροχαιῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὅς καὶ Τρι-
χωνος, οἶον, δῆμος. Ἰάμβος δὲ ἐκ βραχείας καὶ
μακρᾶς. οἶον ἦρας.

Σπονδεῖος δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐν ταῖς σπονδαῖς
τῆ θεῶν εἰώθασιν τῷ ποιῆτῳ μέτρῳ χῆσθαι ἐν
ταῖς ᾠδαῖς.

Πυρρίχιος δὲ, ἐπειδὴ ὁ πυρρὸς παρῶτος ἐκ τῆ
δρεῖς ἵππερ ἐπήδησε, καὶ ἐπὶ τὴ νίκη αὐτῆ ὕ-
μνος ἐπετέθη, ἐν τῷ ποιῆτῳ μέτρῳ. ἐστὶ δὲ καὶ
πυρρίχι εἶδος ὀρχήσεως ἐμμέτρα.

Τροχαιῖος δ' ἄπο μεταφορᾶς τῆς εἰς ὕψος εἰς
ταπεινὸν ἠκόντων λίθων, ἢ διὰ τὸ περιεχίχοντας
τῆς βωμῆς ποιῆτῳ μέτρῳ ἄδειν.

Ἰάμβος δὲ παρὰ τὸ Ἰάμβίζω, τὸ ὑβείζω. οἱ
ἢ λοιδορῶντες τῆτῳ τῷ μέτρῳ ἐχῶντο. ἢ παρὰ
Ἰάμβης κόρης, ἢτις αἰχρῶς ὑβείθεισα τῷ μέτρῳ

τάτω, ἀγχοῖη τὸν βίον κατέσρεψεν. ἢ ὅτι ἡ Δημήτηρ λυπεμένη ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς κόρης ἔξενώθη παρά τινι γυναικὶ νύβη, ἧς ἡ Θεράπεινα Ἰάμβη, καὶ παρεμυθίσαστο αὐτῆν διὰ τῶ ποιῆτε μέξω ὄρχεμένη.

Περὶ Ξισυλλάβων.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ· ὧν ὁ μὲν καλεῖται Δάκτυλος, συγκείμενος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν. οἶον, ἥλιος· εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀρμονικῶν δακτύλων. ὡς ἦν ἐν ταῖς ἀρχομεναῖς ἀπὸ μείζονος ἀρμονῆς, ὁ τύπος ἐστὶν εἰς δύο καταλήγειν βραχείας, ἔπω καὶ ὁ πῆς - υυ.

Ὁ δὲ Χορεῖος, ὃς καὶ Ξίβραχος, ἐκ Ξιῶν σύγκειται βραχειῶν. εἴρηται ἀπὸ τῶς πλείους τῆς χορῶν τῶ ποιῆτω κεχῆσθαι μέξω. υυυ

Μολογτὸς, ὃς σύγκειται ἐκ Ξιῶν μακρῶν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶ μολῶ τὸ κόπτω. διακεκομμένα ἦν τὰ ποιῆται μέξα. ---

Βακχεῖος, ὃς ἐκ μιᾶς βραχείας, καὶ δύο μακρῶν σύγκειται. εἴρηται δὲ ἔπος, ἐπειδὴ οἱ ὕμνοι τῆς διθυραμβοποιῶν πρὸς τὸν Βάκχον Διόνυσον ἐκ τῶπων σύγκειται τῆς ποδῶν υ -

Ἀμφίμακρος, ὃς ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ ἐτέρας μακρᾶς σύγκειται. καλεῖται δὲ ἀμφίμακρος, ὅτι ἐκατέρωθεν δύο μακρὰς ἔχει. - υ

Παλιμβάκχειος ἐκ δύο μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας. εἴρηται δὲ ἔπος, διὰ τὸ ἐναντίως ἔχειν

τῶν βραχείων ἀμφότεροι δὲ ἐν ταῖς ᾠδαῖς τῆ Βά-
κχῃ ἄδονται. - - υ

Ἀνάπαιστος σύγκεται, ἐκ δύο βραχειῶν, καὶ
μιας μακρᾶς. ἀνάπαιστος δὲ λέγεται ἀπὸ τῆ ὕ-
γρῳς. γόοι γὰρ δι' αὐτῆ γράφονται. ἔχει δὲ ἀντι-
στροφῶς τῶν δακτύλων. υ - υ

Ἀμφίβραχὺς ἐστίν, ὁ ἐκ δύο βραχειῶν καὶ με-
ταξὺ τῶν μίαν μακρᾶν. καλεῖται δὲ ἀμφίβρα-
χυσ, ὅτι ἀμφοτέρωθεν δύο βραχείας ἔχει. υ - υ

Περὶ τετρασυλλάβων Ποδῶν.

Τῶν τετρασυλλάβων διαρουμενῶν καὶ πρώτῳ
ἐπιβολῆν εἰς δύο, τῶν τὸ ἕτερον μέρος διαρεῖ-
ται πάλιν εἰς τὴς τέτταρας ἐπιξίτους, καὶ εἰς τὴς
τέτταρας παιῶνας, καὶ τὸ ἕτερον ὁμοίως, εἰς τὴς
ὀκτὼ συνδέτους. συνδέτοι δὲ λέγονται διὰ τὸ συγ-
κεῖσθαι ἕκασον τῶν ἐκ τῆς δισυλλάβων.

Περὶ Ἐπιξίτων.

Ἐπίξιτοι λέγονται μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς μισι-
κῶν, ὅτι ἕκαστος τῶν σύγκεται ἐξ ἐπιτῶν διχρό-
νων. τοσαύτας δὲ φωνὰς ἀνεῖσι καὶ κάτεισιν ὁ μι-
σικός. εἰσὶ δὲ τέτταρες.

Ὁ πρῶτος Ἐπίξιτος, ἐκ βραχείας, καὶ ξιῶν
μακρῶν συνέστηκε. υ - - -

Ὁ δεύτερος Ἐπίξιτος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας,
καὶ δύο μακρῶν. - υ - -

Ο τρίτος Επίττος, ἐκ δύο μακρῶν ἢ μιᾶς βρα-
χειᾶς, ἢ μακρᾶς. --υ-

Ο τέταρτος, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ μιᾶς βρα-
χειᾶς. ---υ

Περὶ Σιωθέτων.

Προκελευσματικός ἐν τετάρτων βραχειῶν. εἴρηται
δὲ ἢ ἄπο τῆ σιωθέσαντος. υυυυ

Διαπόνδειος, ἐν τεσσάρων μακρῶν. ----

Διάμβος, ἐν βραχειᾶς, ἢ μακρᾶς, ἢ βραχειᾶς,
ἢ μακρᾶς. υ-υ-

Διφόχαιος, ἐν μακρᾶς, ἢ βραχειᾶς, ἢ μακρᾶς,
ἢ βραχειᾶς. -υ-υ

Χοριαμβος διὰ τὸ ἐκ χορεῖς εἶναι, καὶ Γάμβος,
ἐν μακρᾶς, ἢ δύο βραχειῶν, ἢ μακρᾶς. -υυ-

Ἀντίσπασος, ἄπο τῆ ποιήσαντος, ἐκ βραχειᾶς ἢ
δύο μακρῶν, ἢ βραχειᾶς. υ--υ

Γωνικός ἄπο μείζονος, ἐκ Σπονδείς, καὶ Πυρρί-
χίς. εἴρηται ἄπο τῆ Γώνων. --υυ

Γωνικός ἄπο τῆ ἐλάττονος, ἀντικείμενος τῆ ἄπο
μείζονος ἐκ Πυρρίχίς ἢ Σπονδείς. υυ--

Περὶ Παιόνων.

Παιὼν Πῆς εἴρηται μεταφορικῶς ἄπο τῆ Γαῖων.
παιὼν δὲ ὁ ἰατρός. ἐπι δὲ τῆ πέμπτῃ εἰς τὰς
ἀθεναίς παρατηρήσιμον ἔχουσι. διὸ ἢ τῶν ἑκάστος
ἐκ πέντε χρόνων συλλίσσεται.

Α'. Παιών, ἐκ μακρᾶς, καὶ ἑξῶν βραχειῶν συνίσταται. -υυυ

Β'. Παιών, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ δύο βραχειῶν. υ-υυ

Γ'. Παιών, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας. υυ-υ

Δ'. Παιών, ἐκ ἑξῶν βραχειῶν, καὶ μιᾶς μακρᾶς, υυυ-

Γ'αμβος.

Τροχαῖος.

Σπονδεῖος.

Πυρρίχιος.

υ-

-υ

--

υυ

} Τέτταρες
} Δισύλλαβοι.

Δάκτυλος.

Ἀνάπαισος.

Χορεῖος.

Μολογτός.

Ἀμφίμακρος.

Ἀμφίβραχος.

Βακχεῖος.

Παλιμβάκχεος.

-υυ

υυ-

υυυ

-υ-

υ-υ

υ-

--υ

} Ὀκτώ τετ.
} σύλλαβοι.

Α.	Ἐπίστιος.	υ---	} Δεκαῖξ τε. Ἰασύλλαβοι.
Β.	Ἐπίστιος.	-υ--	
Γ.	Ἐπίστιος.	--υ-	
Δ.	Ἐπίστιος.	---υ	
Α.	Παιών.	-υυυ	
Β.	Παιών.	υ-υυ	
Γ.	Παιών.	υυ-υ	
Δ.	Παιών.	υυυ-	
	Προκελευματικός.	υυυυ	
	Διαπόνδειος.	----	
	Διάμβος.	υ-υ-	
	Διφόχαιος.	-υ-υ	
	Χοειάμβος.	-υυ-	
	Ἀντίσπασος.	υ--υ	
	Ἰωνικός ἄπο μείζονος.	--υυ	
	Ἰωνικός ἄπο ἐλάττονος.	υυ--	

Περὶ σωθέσειος Στίχων, καὶ πρώτων περὶ
Ἰαμβικῶν.

Ὁ δὲ Ἰαμβικός σίχος ἔπος καταρχὰς ὀξεφανή.
γυνή τις τῷ Ἀθωαίων ὀνόματι Ἰάμβη, πλυῖ-
σα παρὰ τὴν πηγὴν, ἐπειράζετο ὑπότινος, ἔφη
δὲ πρὸς αὐτόν. ἄνθρωπ' ἀπελθε τὴν σκάφην ἀ-
ναβέβησας. ἔπος δὲ ἀναμειβήσας τὸν σίχον, εὔρον
αὐτὸν ἐξάμεξον. καὶ κατ' ἀναλογίαν τότε ἤρξαντο
ποιεῖν πάντες.

Δέχεται δὲ τὸ ποιῆτον μέτρον πόδας ἕξ, ἢ τὴν
 συλλαβὰς δύο καὶ δέκα· καὶ ὁ μὲν α'. πρὸς οφείλει
 εἶναι ἢ ἱαμβος, ἢ σπονδαῖος. ὁ δὲ β'. αἰεὶ ἱαμ-
 βος. ὁ γ'. ἢ σπονδαῖος, ἢ ἱαμβος, ὡς ὁ α'. ὁ δ'.
 αἰεὶ ἱαμβος ὡς ὁ β'. ὁ ε'. ἱαμβος, ἢ σπονδαῖος ὡς
 ὁ α'. καὶ ὁ γ'. πρὸς. ὁ σ'. ἱαμβος ἢ πυρρίχιος.

Ἄν δὲ πάντες ἱαμβοὶ ᾖσι, τὸ μέτρον ἐστὶ δο-
 κιμαῖον. εἰὰ δὲ καὶ ἐν σίχῳ τελεία εὐνοία περι-
 κλείεται, ἀριστός ἐστιν ὁ σίχος.

Οφείλεις παρατηρεῖν ἐν τοῖς ἱαμβικοῖς σίχοις,
 ἵνα μὴ ποιῆς χασμωδίαν. χασμωδία δὲ λέγε-
 ται, ὅταν ἡ λέξις περατᾷται εἰς φωνῆον, καὶ ἡ ἐ-
 ξῆς ἀρχεται ἀπὸ φωνήεντος πάλιν.

Προσέτι παρατηρητέον καὶ τὴν συγκρότησιν. συγ-
 κροσις γίνεται, ὅταν ἡ λέξις λήγῃ, ἢ γὰρ τε-
 λούτῃ εἰς σύμφωνον, καὶ πάλιν ἡ ἕτερα ἀρχεται
 ἀπὸ συμφώνου. Τέτω τῷ μέτρῳ γίνονται πάντες
 οἱ ἑξαγώνοι ἐν ταῖς σκηναῖς, καὶ δισηγήσειν.
 ἐν δὲ τοῖς χοροῖς διάφορα μέτρα περιλαμβάνον,
 ἕκαστος καὶ τῷ οἰκείῳ ἀρέσκειαν.

Καὶ αὕτη μὲν ἐστὶν ἡ θέσις τῶν ἱαμβικῶν σί-
 χων. ἀρετὴ δὲ πᾶσι προσηκουμένη μὲν ἡ ὀρυθμία.
 γίνεται δὲ αὕτη ἐκ τῆ συμπεπηγημῆς καὶ γε συγ-
 κροτημῆς τῶν λόγων, καὶ ἀχασμῶδες. χασμῶδες
 γὰρ καὶ ὑπτίον, τὸ, ἐθεάσατο, συγκεκροτημῶν δὲ
 τὸ, ἐβλεψε. πάλιν ὑπτίον τὸ, ποιήσας, συγκε-
 κροτημῶν δὲ τὸ, δράσας. Ὁμοίως τὸ, ἐκβολή,
 ὄξαρχεται, θάρρος, θάρσος, οὐκλάσας, καὶ τὰ
 τοιαῦτα λέγεται συμπεπηγημένα. τὸ δὲ δειλία,

ραθυμία, ἀτονία, καὶ τὰ τοιαῦτα λέγεται ὑπὸ
 τῆς. διὸ λέξασι συγκεκροτημέναις δέον χρῆσθαι ἐν
 τοῖς σίχοις. ἢ μὲν ἀλλὰ καὶ ὁ τόνος πολλῶν ἄρυθ-
 μίαν ἐν τέτοις ποιεῖ. διὸ σπασδάζειν δέον τὰς ὀ-
 ξυτόνας καὶ προπαροξυτόνας λέξεις ὑπαλλάττειν δι-
 μιῶς,

Καὶ ἐν τῇ ἑκτῇ χώρα πρεῖν τὰς παροξυτόνας
 καὶ προπαροξυτόνας καὶ τὸ δωματόν. οἶον, ἔρχειν,
 θείειν, καὶ τὰς λέξεις ὁμοίως ἐναλλάττειν. φέρει-
 πειν. ἀντὶ τῆς θείω, τὸ, ἔρχω, ἀντὶ τῆς τέκος, βρέ-
 φος. ἀντὶ τῆς δέος, ἔθμος, καὶ τὰ τοιαῦτα. πολ-
 λῶν γὰρ ἄρυθμίαν ἐμποιεῖ τῶν σίχων ἡ εὐνηχος λέξις.

Καὶ ἱστολογία προσέτι ἐν τοῖς σίχοις ἐστὶ
 χρήσιμος, ὡς ὁ Θαλὸς εἶπε τοὺς κύκνας, τῆς
 ροίας ὑχὰς ἀφρακας. καὶ τὸν μάργαρον, πεπηγ-
 μῆρον γάλα, εἰ καὶ ταῦτα χειμόνα νοσημάτων κα-
 λῶσι.

Καλλιῶνται δὲ ταῦτα τῇ ὑπεξηγήσει. καὶ ὡς αὐ-
 εἶπη τις τῇ διὰ τῆς ἐφεξῆς σίχων ἐφερμυλώσει.
 αὐτὸ δὲ ἔτιωσ περ ἰάσης, ἄχρηστα διαμύσειν. τότε
 ἢ ποιητικὴ μεγαλοφασία πλήρης τυγχάνει.

Τίθει μὲν ἐν ὅσον οἶόν τε εὐνοίαν περικλείειν
 ἐν αὐτῇ σίχῳ, καὶ μὴ ἐκκρεμῆ ἐν ἑτέροις αὐτῶν,
 τῆ ἔμπαρσεν δηλαδὴ σίχῳ εὐνοίαν ἐν τῶ ἐφεξῆς,
 ὡς αὐτὸ εἶτις γράφει ἔτιωσ.

Εἰς τὴν ἑρυθρὰν ἀβρόχοις ποσὶ πάλαι
 Παρῆλθε μωσῆς, ἢ δὲ τῆς αἰγυπτίαν
 Φάλαξ ὑποβρύχιος, εὐδὸν ἐκρύβη.

Δόκιμον δὲ εἰ ἔτιωσ γράφεις,

Μωσῆς παρὰ θάλασσαν ἀβρόχῳ δρόμῳ,
Αἰγύπτιος δὲ τοῖς ὕδασι ἐκρύβη.

Ὅρας ὅπως ἐν ἐνὶ σίχῳ ἀφορίζεται τελεία ἐν-
νοια, τοιαῦτα καὶ τὰ γνωμικὰ ἢ ποιητῶν, καὶ ἄλ-
λων σοφῶν, ὡς τὸ, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴν φέ-
ρει. καὶ τὸ θεολογικόν. Οὐμὸν χαλίνε μὴ φρονῶν
ἔξω πέσης.

Οὐ μόνον δὲ ἀφωρισμένης ἐννοίας ἔχουσι τὰ
τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ πλείονα περιλαμβάνουσι νῦν.
Σταυροὶ Πέτρον κύμβαλον ἐν Ρώμῃ Νέρων. Ἰσο-
εῖα ἢ ὄλλω σικεῖληρον ὁ σίχος, καὶ τὰ ἐξ ἡ-
δὸν περιστατικά. καὶ κεῖνο ὅμοιον. Αὐθραξ ἀθλι-
τῆ δῶρον ἐκ μάχης ἔπλη.

Οὐ λέγω δὲ, ἵνα καθόλου τὸ τοῦτον ἀφοριστικόν
τηρῆς, καὶ πεπληρωμένον ἐννοίας. ἐπεὶ ἀδύνατον
μὴ ἐκπεσεῖνσε καὶ εἰς ἀλληλοχρησίας ἐννοίας,
τοῖς πλείοις ὅμως τῆτο παρατηρητέον, καὶ μᾶλλον
ἐν τοῖς πλείοσιν Ἰαμβίζειν.

Τὰς περιτολεξίας καὶ ταυτολεξίας ἀσάδαζε φέ-
γειν πάντες. οἷον, ἄλγος φίλοις καὶ θλίψιν εἰς
φυχλῶ φέρεις, μακραὶ ἀπάρας καὶ διασὰς παρῖ-
δος. ταῦτο ἢ ἄλγος καὶ θλίψις, ταυτολογία καὶ τὸ
ἀπάρας καὶ διασὰς. βέλτιον δὲ ἔτω γράφειν. ἢ λ-
γηνας ἡμᾶς ἀπάρας τῆς παρῖδος.

Τὸ δὲ καὶ ἐνδυμήμασι χρῆσθαι, ἵνα κοσμῶμεν
τὰ ἡμέτερα, εἰ περιτόν. τῆτο ἢ ἴδιον τῆς ἀπλῆς
ρήτορείας, καὶ λογογραφίας, ἀλλὰ πῶς καὶ τὰ Ἰαμ-
βεῖα λογογραφία τίς ἐστὶν εὐρυθμος.

Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς σίχοις ἔτι

σὶ ποσὶ χράμιθα, ἰάμβω, πυρρίχῳ, καὶ Σπον-
δείῳ. ἐπίσπε καὶ δακτύλῳ ἐν τῇ δόδεκα χώρῃ,
ἀλλὰ τῆτο σπανίως, καὶ ἐν μεγίστοις ποιήμασι.
ταῦτα περὶ Ἰάμβων.

Περὶ Ἡμιάμβων.

Τὸ ἡμιάμβιον μέτρον δέχεται πόδας τρεῖς, καὶ
μίαν συλλαβὴν μόνω ἐν τέλει· καὶ ὁ μὲν πρῶτος
οφείλει εἶναι Ἰάμβος, ἢ Σπονδαῖος, ὁ β'. αἰὲν
Ἰάμβος. ὁ γ'. Ἰάμβος, ἢ Σπονδαῖος. ὁ δὲ μο-
νοσύλλαβος πρὸς ἀδιάφορος, εἴτε βραχύς, εἴτε μα-
κρός. παράδειγμα.

Στέφος πλέκων ποθ' εὖρον,

Ἐν τοῖς ῥόδοις ἔρωτα.

Οφείλεις δὲ καὶ ἐν ταῖσι παρατηρεῖν ὅσον οἶόν
τε τὰ προειρημμένα.

Περὶ Ἀνακραιόντια Μέτρα.

Τὸ Ἀνακραιόντιον μέτρον ἐπιδέχεται ἀνάπαι-
σον, καὶ δύο Ἰάμβους, καὶ μίαν περιττὴν συλλα-
βὴν ἀδιάφορον, εἴτε βραχεῖαν δηλαδὴ, εἴτε μα-
κραν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡμιάμβω.

Ἀπὸ τῆ λίθου τὸ φεῖθρον.

Ἀπὸ μεσικῶν μελαθρων.

Ὁμοίως καὶ ἐν ταῖσι δέον παρατηρεῖν τὴν ὀρυθ-
μίαν, καὶ μᾶλλον τῶν πορορήθρονων, μεταφέρειν
τε τὰς λέξεις, καὶ τὰς παροξυτόνας ἐν τέλει τῶ
εἰχῆ τιθεῖναι.

Περὶ Ἐλεγείῃς Μῆτρῃ.

Τοῖς Ἐλεγείοις ἔχρῳτο οἱ παλαιοὶ ἐν ταῖς κηδεύαις. ἔλεγεῖοι γὰρ οἱ Ἑλλῆσι λέγονται. οἵτινες καὶ τοῖς ἠρωϊκοῖς λεγομένοισι (περὶ ὧν ἐφεξῆς ἐρῶμεν) εἰχοῖς συζδγνύονται, ἐν ταῖς ἐπιγραμματογραφίαις, καὶ κηδεύαις. ὅθεν καὶ Ἡρακλεγεῖον λέγεται τὸ ποιεῖν μέτρον, ἅπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς δηλαδὴ καὶ ἔλεγείῃς συγκαίμενον.

Ἔστι δὲ τὸ ἔλεγεῖον πεντάμετρον. πρῶτε γὰρ βάσεις ἦτοι χώρας ἐπιδέχεται. τὰς μὲν ἐν τρεῖς συγκαίμενας ἔχει ἅπὸ δακτύλου, καὶ Σπονδαίας, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον δέχεται. ἡ πρῶτη καὶ δεύτερα μόνον καθαρῆς καὶ ἐν τάξει δακτύλων πόδας ἐπιδέχονται. καθαροὶ δὲ εἰσὶν ὅταν εἰς μέρος λόγου ἀπαρτίζονται, καὶ εἰς φωνῆσιν ἢ συλλαβῶν καθαρῶν λήγῃσι, καὶ τῶν ἐξῆς ἔχῃσιν ἅπὸ φωνήεντος ἀρχομένου. ἡ δὲ τρίτη χώρα, μόνον Σπονδαίον. ἡ τέταρτη Ἀνάπαισον, ἡ Ἀμφίμακρον, ἡ Χωρεῖον, ἡ Παλιμβάκχειον. ἡ πέμπτη Σπονδαίον. ἀλλὰ παλαιὸν καὶ ἐκ εὐχρησον. τὸ δὲ τοῖς γὰρ νέων ἠρωϊκοῖς συζδγνύμενον ἔχει ἔπος. Ὁ μὲν πρῶτος πῶς ὀφείλει εἶναι Δάκτυλος, ἡ Σπονδαίος, ὁ δὲ δεύτερος ὁμοίως. ὁ τρίτος ὀφείλει εἶναι μονοσύλλαβος, καὶ λήγειν εἰς μέρος λόγου, καὶ τῶν συλλαβῶν εἶναι μακρῶν φύσει, ἢ βραχέων. ὁ τέταρτος ὀφείλει αἰεὶ εἶναι Δάκτυλος. ὁ πέμπτος ὁμοίως Δάκτυλος. ὁ δὲ ἕκτος ὀφείλει μονοσύλ-

λαβος εἶναι καὶ αὐτὸς καὶ λήγειν εἰς συλλαβῶν
ἀδιάφορον, ὥστε ὁ γ' καὶ ὁ ε'. ποιεῖν πόδα ἢ
Σπονδεῖον, ἢ Τροχαῖον.

Σημείωσαι, ὅτι τὸ ἐν μέσῳ τῆς σίχης κόμμα
ἀναγκαιῶς δεῖν εἶναι μακρῶν συλλαβῶν αἰείποτε.
παράδειγμα. Ἐκ γυνέτου κόλπου ἦκες ἐπιχθο
νίοις.

Περὶ Ἡρωϊκῆς Μέτρης.

Εἴρηται δὲ τὸ τοῖστον μέτρον Ἡρωϊκόν. ἐπεὶπερ
ὁ Ὅμηρος τὰς τῶν ἡρώων ἀράξεις διεξιῶν, τῶν
τῶ μέτρῳ ἐχρήσατο. Δέχεται μὲν τὸ τοῖστον μέ-
τρον βάσεις, ἧτοι πόδας ἕξ. μέτρα δὲ, ἐκ μὲν
τῶν δυσυλλαβῶν Σπονδεῖον, καὶ Τροχαῖον. ἐκ δὲ
τῶν ἑσσυλλαβῶν, Δάκτυλον, Ἀμφίμακρον, καὶ
Παλιμβάκχιον, καθαρὰς μὲντοι καὶ ἐν τάξει
δακτύλα κειμένους. καθαρὸν δὲ εἶσιν, ὅταν ἀπαρ-
τίζονται εἰς μέρος λόγῃ, καὶ τῶν ἐπιφερομένων
συλλαβῶν ἔχουσιν ἀρχομένῳ ἀπὸ φωνήεντος. ὁ
ἦν Ἀμφίμακρος δεῖον μὲν ἐν μέρει λόγῃ λήγειν.
ἀρχεται ἦν ἀπὸ φωνήεντος, καὶ λήγει εἰς φωνῆεν,
καὶ τῶν ἑξῆς συλλαβῶν ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχο-
μένῳ. Ὁ δὲ παλιμβάκχιος, ἔχειν βέλεται τὰς
δύο μακρὰς συλλαβὰς αὐτῆς εἰς τέλειον μέρος λόγῃ
ληγέσας, καὶ τῶν ἑξῆς αὐτῆς συλλαβῶν ἀπὸ
βραχέως φωνήεντος ἀρχομένῳ. εἰσέρχονται δὲ
ἔτσι πάντες ἀδιαφόρως μὲν τῆς οἰκείας παρατηρή-
σεως ἐν πάσαις ταῖς βάσεσι τῆς ἡρωϊκῆς σίχης,

πλὴν τῶ ἐκτ. ὀφείλει ᾧ αἰεὶ εἶναι δάκτυλον. καὶ τὸ πέμπτ., ὅτι ὀφείλει εἶναι ἢ Σπονδεῖον, ἢ Τροχαῖον, καὶ μάλιστα Σπονδεῖον.

Παρατηρήσειν ἔν ἐν τοῖς Ἡρωϊκοῖς σίχοις τὸν τῶ τρίτῃ πόδα ἐν δυσὶ λέξεσι περιέχεσθαι. ἀρχεσθαι δηλονότι ἐκ μιᾶς, καὶ περατῆσθαι ἐν τῇ ἑτέρᾳ, ὡς τὸ, ἄρρητοι μοιρῶν πυμάτῳ ἐσφρήγισαν ὄρκοι, ἐν ταῦθα τὸ, ρῶν, καὶ πυμα, ἐκ δύο λέξεων ὄντα ποιῶσι τὸν τρίτον πόδα δάκτυλον.

Ἀλλὰ τὰ κορορήθοντα μὴ ἀρμόζει τοῖς κυρίως ποιήμασιν, ἡμῖν δὲ τοῖς ἐπιγραμματογράφεσι ἐθέλεισι, δεόν εἰδέναι, ὅτι ἐν μὲν τῇ α'. βάσει ὀφείλει εἶναι Δάκτυλον, ἢ Σπονδεῖον. καὶ ὁ β'. ὁμοίως καὶ ὁ γ'. καὶ ὁ δ'. ὁ δὲ αἰεὶ Δάκτυλος. (εἰ δὲ καὶ Σπονδεῖος πολλάκις δρεῖσκαται, ἵπτο τοῖς ποιήμασι συγχωρεῖται, καὶ μὴ ἀπλῶς πᾶσι) ὁ δὲ ε'. ὁμοίως Σπονδεῖος, ἢ Τροχαῖος, Δάκτυλος δὲ ἐδέποτε. ὅταν δὲ πάντες εἰσὶ Δάκτυλοι πλὴν τῶ ε', μᾶλλον ὁ σίχος χρησιμος, ὡς τὸ. Δι' ἐπὶ τῆς μελέεσσιν ἐφύμνια ταῦτα λιγαίνει.

Δεόν ἔν ἐν πᾶσι τῆς κανόνας παρατηρεῖν ὡς προέφημεν, ἵνα μὴ συμπέσῃ ἀμάρτημα ἐν τοῖς σίχοις. ἵπτο δὲ ὡς καὶ πολλά ἐκ τῶν διχθόνων προέρχεται, ἕξ τὸ εἶναι αὐτὰ ἀμφίβολα, ἕξ δὲ τῶ κανόνων καὶ ταῦτα διδύματα.

Προσέτι εἰδέναι δεῖ, ὅτι καὶ βραχέα φωνήοντα, καὶ τὰ δίχθονα, ὅταν ἔχῃσι δύο σύμφωνα ἐπαγομῆρα, ἢ ἐν τῶ διπλῶν συμφώνων, γίνεται θῆσει μακρά. ἐὰν δὲ ἢ ἄφωνον πρὸ ἀμεταβόλου γίνεται

κοινόν, καὶ ὡς ἐθέλεις λάμβανε. τὰ λοιπὰ ζήτει ἐν τοῖς ἑμπεροῦσιν κανόσι.

Περὶ Ἡρωελεγείας Μέρους.

Ἡρωελεγεῖον μέρος λέγεται, τὸ ὑπὸ τῶ ἠρωϊκῆ καὶ ἐλεγείας συγκείμενον, οἷς οἱ ἐπιγραμματογράφοι κέρχονται. καὶ ἡμῖν τοῖς αὐτοῖς χῆσαι ἐπαύαγκες ἐν ἐπιγράμμασιν, ὡς τό.

Ὡκίαι χάρειες γλυκερώτεραι, ὡ δὲ βραδύνη,

Πᾶσα χάρεις κρηὲ μηδὲ λέγοιτο χάρεις

Τ Ε Λ Ο Σ.

Παροιμίας Πλατάρχη, ἢ ἄλλων χηρίσμαι,
ἢ ὅσα ἐπὶ ἀδυνατίων.

Κατὰ πέτρων σπείρεις. Εἰς ἔρανόν τοξόεις. Δυ-
κτίω ἀέμον θυρᾶς. Εἰς τετριμμένον πίθον αὐτλεῖς.
Εἰς ὕδωρ γράφεις. Εἰς γλῶσσιν αὐτλεῖς. Πλίνθον πλύ-
νεις. Αἰθίοπα σμήχεις. Κοσκίνω ὕδωρ αὐτλεῖς.
Πρὸς κούφα λακτίζεις. Αἰδωάτοις ἐπιχειρεῖς.
Κατὰ πέτρων ξύνεις. Νεκρὸν μυρίζεις. Εἰς ψάμ-
μον οἰκοδομεῖς. Λίοντα ξυρεῖς. Χύθων κοσμεῖς.
Εἰς ὕδωρ σπείρεις. Ἀκίνητον κινεῖς. Λίθον ἔψεις.
Σίδηρον πλεῖν διδάσκεις. Δέλφινά νήχεσθαι διδάσ-
κεις. Ἡλίω φῶς δανείζεις. Κύματα μέτεις. Ἀκό-
νυω σιτιζεις. Ἄνω ποταμῶν νύχην. Ὑπὲρ τὰ ἔσκαμ-
μένα πηδᾶς. Ἰππέας ἐν πεδίῳ προσκαλεῖς. Ὑδραν
τέμνεις. Δέλφινά πρὸς ἔρανόν δεσμεῖς. Λύκος πε-
ρὰ ζιτεῖς. Τῷ κρανίῳ πίθον κυλίεις. Τράχον ἀ-
μέλγεις. Ἄμμον θαλάσσης κοφίνω μετεις. Αἰγια-
λῷ προσλαλεῖς. Ρεῖν ποταμὸν βιάζεις. Ἐλαίῳ πυ-
ρᾷ κατασβάνεις. Ἐν ἄλλῳ δρασκάζεις, σκιαῷ δρᾶ-
σαι. Λίθῳ διαλέγῃ. Ἄνω πτερῶν ζιτεῖς ἵπτα-
σαι. Φαλακρῷ κτένας δανείζεις. Τυφλῷ κάτοπρον
χαρίζεις. Ἡπειρώτῃ δίκτυον δίδως. Ἀλιεῖ ἄροτρον.
παρὰ κοφῷ ἄποπέρδεις. Ἄνεμον διώκεις. Δυκτίω
ὕδωρ κομίζεις. Λιδὸν εἰς πεδίον προσκαλεῖς. Ἐξ
ἄμμου χονία πλέκειν ἐπιτηδύεις.

Π Ι Ν Α Ξ

Περὶ τοῦ τί ἐστὶ Γραμματικὴ, καὶ εἰς πόσα διαφοῦνται τὰ Εἰκοσιτέσσαρα Γράμματα.	Φύλ. 7
Περὶ Διαρέσεως Συμφώνων.	9
Περὶ τῶ ποτε ῥέπονται τὰ Φιλὰ σύμφωνα εἰς δασέα.	11
Περὶ τῶ ποτε ῥέπονται τὰ δασέα εἰς Φιλὰ.	11
Περὶ τῶ τί ἐστὶ Συλλαβὴ, καὶ εἰς πόσα διαίρεται.	12
Περὶ τῶ ποσαχῶς λέγεται ἡ Συλλαβὴ.	13
Περὶ Προσωδίας.	13
Περὶ Τόνων.	14
Κανόνες περὶ τῶ ὅσα περιπαῶνται.	15
Κανόνες περὶ τῶ ὅσα ἔ περιπαῶνται.	16
Περὶ Χρόνων.	17
Περὶ Πηδμάτων.	17
Περὶ τῶ ποῖα αἰεὶ δασυῶνται.	17
Περὶ τῶ ποῖα Φιλᾶται.	18
Περὶ Τόνων.	18

Περί Χρόνου,	19
Περί Πνευμάτων. Περί Παθῶν.	20
Περί τῆς Ὑφῆς.	21
Περί τῆς Ὑποδιαστολῆς.	21
Περί Λέξεως.	22
Περί Λόγου, καὶ εἰς πόσα διαμερεῖται ὁ Λόγος.	23
Περί Ἀρθρῶν.	23
Περί Οἰομάτος.	24
Περί Γένους.	24
Περί Εἶδους.	25
Περί Σχημάτων.	25
Περί Λειθμῶν.	25
Περί Πτώσεων.	25
Περί Οἰομασιῶν τῆς Οἰομαστικῆς.	26
Περί Οἰομασίας Κλητικῆς.	26
Οἰομασίαι τῆς Γενικῆς εἰκοσι.	26
Οἰομασίαι Δοτικῆς δεκαπέντε.	28
Οἰομασίαι Αἰτιατικῆς ἑπτὰ.	29
Περί Κλίσεων.	30
Οἱ τύποι τῶν πέντε ἀπλῶν Κλίσεων.	31
Κανόνες περὶ τῶν ποῖα τῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης Κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων ποιῶσι τὴν γενικὴν εἰς ε, καὶ ποῖα εἰς α.	31
Ποῖα ποιῶσι τὴν κλητικὴν εἰς α.	32
Κανόνες τῆς δευτέρας Κλίσεως τῶν ἰσοσυλλάβων.	33
Ποῖα ἔχουσι τὸ ᾶ τῆς Οἰομαστικῆς βραχύ.	33
Τὸ Αἴτιον.	34

Ποῖα ἔχουσι τὸ α τῆς ὀνομαστικῆς μακρόν.	34
Ποῖα εἰς ῥα ἔχουσι τὸ ᾠ μακρόν, καὶ ποῖα Βραχύ.	35
Κανόνες ἐπὶ τῆς Τρίτης Κλίσεως τῆς ἰσοσυλλάβων.	36
Κανόνες ἐπὶ τῆς Τετάρτης Κλίσεως τῆς Ἀττικῶν.	37
Κανόνες τῶν εἰς ὧν τῆς πέμπτης Κλίσεως τῆς περιπτοσυλλάβων. Καὶ ποῖα εἰς ὧν ὀξύτονα ἀρσενικὰ ὀνόματα φυλάττει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς.	37
Ποῖα εἰς ὧν βαρύτερα ἀρσενικὰ φυλάττει τὸ ω ἐν ταῖς πλαγίαις.	38
Ποῖα εἰς ὧν βαρύτερα ἔρέπει τὸ ω εἰς ο ἐν ταῖς πλαγίαις.	39
Ποῖα εἰς ὧν ὀξύτονα θηλυκὰ ἔρέπει τὸ ω ἐν ταῖς πλαγίαις.	40
Ποῖα δὲ τὸ ω ἔρέπειν εἰς ο.	41
Οἱ τύποι τῆς σωληρημῶν Κλίσεων.	41
Διαίσεις τῆς ἀπλῶν ὀνομάτων.	41
Καθόλου διαίσεις πάντων τῆς ὀνομάτων.	42
Τὰ εἶδη τῆς παραγωγῶν εἰσὶν ἑπτὰ,	43
Περὶ Παῤῥωνυμικῆς.	43
Περὶ Κτητικῆς.	45
Περὶ Συγκειτικῆς.	46
Περὶ ὑπερθετικῶν.	48
Κοινωνία τῆς συγκειτικῶν καὶ τῆς ὑπερθετικῶν.	48
Διαφωνία τῆς συγκειτικῶν, καὶ ὑπερθετικῶν.	

Περὶ Ὑποκειρικῶν.	50
Περὶ Παρανόμων.	51
Περὶ Ῥηματικῶν.	52
Περὶ τῶν εἰδῶν τῆς σημασίας.	54
Περὶ Ῥήματος.	56
Περὶ τάξεως πρὶν ἐγκλίσεων.	56
Περὶ Διαθέσεως.	57
Περὶ Ἀπορώπων Ῥημάτων.	60
Περὶ Ἀνθυποτάκτων Ῥημάτων.	60
Περὶ Εἶδος.	61
Περὶ Σχήματος.	61
Περὶ Προσώπων.	62
Περὶ Συζυγίας.	62
Περὶ Βαρυτόνων.	62
Περὶ Μέλλοντος.	63
Περὶ Παρακειμῶν.	63
Περὶ Χρόνων.	63
Περὶ Ἀνωμάτων Ῥημάτων.	64
Περὶ Ἀνωμάτων καὶ Θέμα.	64
Περὶ Ἀνωμάτων καὶ Διάθεσιν.	65
Περὶ Ἀνωμάτων καὶ Σημασίαν.	65
Κατὰ Χρόνον.	66
Περὶ τῶν μέχρι Παρατατικῶν χηματιζομένων Ῥημάτων.	66
Περὶ ἀνωμάτων Ῥημάτων, καὶ πρώτου περὶ τῶν εἶμι, τὸ πορεύομαι.	67
Περὶ τοῦ Ἰῆμι δασυομῶν, καὶ ψιλουμέου,	69
Περὶ αὐξήσεως χρονικῆς καὶ συλλαβικῆς τῶν	

Ῥημάτων, καὶ περὶ ἄλλων κινόντων ἀναγκαιοτάτων.	77
Περὶ τῶ Ποσαχῶς ποιῶσιν οἱ ἀττικοὶ τοὺς ἑαυτῶ Παρακειμύς, καὶ οἷω ἔοπω.	79
Περὶ τῶ ἀρχομύων ἀπὸ ἑεπτῶν διφθόγγων.	80
Ῥήματα τὰ μὴ δεχόμενα ἔοπω.	81
Περὶ Παρατατικῶ.	81
Περὶ Παρακειμύς.	84
Κοινωνία τῶ μέσῃ Παρακειμύς, καὶ τῶ δούτερῃ Ἀοείσῃ.	85
Τὰ ἴδια τῆς ληγέσης τῶ μέσῃ Παρακειμύς.	86
Τὰ ἴδια τῆς παραληγέσης τῶ δούτερῃ Ἀοείσῃ.	87
Περὶ Ἀοείσῃ Πρώτῃ.	88
Περὶ Μέλλοντος.	89
Περὶ Παθητικῶν, καὶ πρώτον περὶ Ἐνεσῶτος.	90
Περὶ Παρατατικῶ παθητικῶ.	91
Περὶ τῶ Παθητικῶ Παρακειμύς.	91
Περὶ πληθυντικῶ ἕίτε πρώτῃ τῶ Παθητικῶ Παρακειμύς.	93
Περὶ τῶ μετ' ὀλίγον Μέλλοντος.	93
Περὶ τῶ Ὑπερσιωτικῶ.	94
Περὶ τῶ Ἀοείσῃ πρώτῃ παθητικῶ.	94
Περὶ Ἀοείσῃ δούτερῃ παθητικῶ.	95
Περὶ Μέλλοντος πρώτῃ παθητικῶ.	95
Περὶ Μέλλοντος δούτερῃ παθητικῶ.	95

Περὶ μέσῃ Ἀρίστῃ πρώτῃ.	95
Περὶ μέσῃ Ἀρίστῃ δευτέρῃ.	95
Περὶ μέσῃ πρώτῃ Μέλλοντος.	96
Περὶ μέσῃ δευτέρῃ Μέλλοντος.	96
Περὶ τῆς Ἐν, ἐν σωτάξει καὶ ἐν σωθήσει.	97
Περὶ τῆς Εἰς, ὁμοίως.	98
Περὶ τῆς Ἐξ, ὁμοίως.	99
Περὶ τῆς Σὺν, ὁμοίως.	100
Περὶ τῆς Πρὸς, ὁμοίως.	101
Περὶ τῆς Πρὸ, ὁμοίως.	103
Περὶ τῆς Ἀνά, ὁμοίως.	104
Περὶ τῆς Κατὰ, ὁμοίως.	105
Περὶ τῆς Διὰ, ὁμοίως.	107
Περὶ τῆς Μπα, ὁμοίως.	108
Περὶ τῆς Παρά, ὁμοίως.	110
Περὶ τῆς Ἀντι, ὁμοίως.	112
Περὶ τῆς Ἐπὶ, ὁμοίως.	113
Περὶ τῆς Περὶ, ὁμοίως.	115
Περὶ τῆς Ἀμφι, ὁμοίως.	117
Περὶ τῆς Ἀπὸ, ὁμοίως.	118
Περὶ τῆς Ὑπὸ, ὁμοίως.	119
Περὶ τῆς Ὑπέρ, ὁμοίως.	120
Περὶ τῆς παρεπομένῃων καὶ προθέσεων.	122

ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

Περὶ Στιγμῆς.	123
ΘΕΟΦΪΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΥΤΑΛΛΕΩΣ,	
Διαιρέσις τῆς ποιητικῆς καὶ εἶδη αὐτῆς, καὶ τίσιν ἕκαστον τέπων διαφέρει.	128
Περὶ διαιρέσεως τῆς ποιητικῆς καὶ τῆς με- ταγυνοερέως.	130
Περὶ Ἐπιγραμματος.	132
Κανόνες περὶ ὀνομάτων Ἀρσενικῶν.	134
Κανόνες θηλυκῶν ὀνομάτων.	135
Περὶ Βραχέων.	136
Περὶ τῆδ εἰς ἴς.	136
Περὶ Μετοχῶν.	137
Περὶ Ὀνομάτων.	137
Περὶ Ῥημάτων.	139
Περὶ ῤηματικῶν Ὀνομάτων.	139
Κανόνες κοινοὶ περὶ Συλλαβῆς.	140
Περὶ Μέτρων.	143
Περὶ Τρισυλλάβων.	146
Περὶ τετρασυλλάβων Ποδῶν.	147
Περὶ Ἐπιθέτων.	147
Περὶ Σιωθέτων.	148
Περὶ παιόνων.	148
Περὶ σιωθέσεως Στίχων, καὶ πρώτων περὶ Ἰαμβικῶν.	150

Περὶ Ἠμίμβων.	153
Περὶ Ἀνακραυοντίε Μέρου.	154
Περὶ Ἐλεγείε Μέρου.	155
Περὶ Ἡρωϊκῆ Μέρου.	156
Περὶ Ἡρωειλεγείε Μέρου.	158
Παροιμίαι Πλατάρχε καὶ ἄλλων χησίμαι, καὶ ὅσα ἐπὶ ἀδυνατίων.	159

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000024263

